

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eloisa James

NEW YORK TIMES Bestselling Author

A Novella

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AVONIMPULSE

AVONIMPULSE

AVONIMPULSE

BİRİNCİ BÖLÜM

The Summers Ball

Londra, 1812

"Peri masalı gibi! Lucy bir anda neredeyse hiç çeyizi olmayan küçük bir kızken, bir anda mirasçı oluveriyor," diye haykırdı Bayan Martha Brindle, kız kardeşinin yanına oturarak. "Towerton'ın büyük teyzesinin ona bir servet bırakmayı planladığını gerçekten bilmiyor muydun?"

Leydi Towerton yelpazesini sallayarak açtı ve rahatça konuşabilmek için yüzünün önünde tutarak, "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Gerçek şu ki teyzesiyle sadece bir kez karşılaştım ve kafamı çok yormama rağmen çocuklara özel bir ilgi gösterdiğini hatırlamıyorum. Sanırım ailedeki tek bekâr kız olan Lucy'yi gözüne kestirmiş olmalı."

"Lucy'nin evleneceğini bilseydi vasiyetini değiştirir miydi acaba? Nişanlısı çok memnun olmalı."

Leydi Towerton'ın muzaffer gülümsemesi buharlaştı. "Kızımın yapacağı ilk şey -eğer Ravensthorpe ortaya çıkarsa- bu akşam o sefil nişanı sona erdirmek olacak. Artık gözünü *çok daha* yükseklerle dikebileceğini söylemekten mutluluk duyuyorum. En azından bir unvan arıyoruz. Böyle bir bağlantı ona yakışmaz, ailemin herhangi bir üyesine yakışmaz."

Bayan Brindle, kız kardeşi Agnes'in patavatsız züppeliğini hafifleten sıkıntılarla karşılaştığını kendine hatırlatırken kısa bir duraklama oldu. "Uzun süredir nişanlı değiller, değil mi?"

"Birkaç hafta. Towerton ve ben, sizin de anlayabileceğiniz gibi, aramızdaki bağlantı nedeniyle uzun bir nişanlılık dönemi için ısrar ettik. Kızımı o sınıftan bir adama vermek şöyle dursun, tüccar sınıfıyla ilişki kurmaktan bile hiç hoşlanmam."

Bayan Brindle kendi ataları hakkında sert bir yorum yapmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Sanki Bermuda'ya taşınıyormuş gibi konuşuyorsunuz, Rahibe," dedi. "Her şeye rağmen Ravensthorpe inanılmaz derecede zengin; ona Grosvenor Meydanı'nda sizinkinin yanında bir ev alabilir."

Leydi Towerton burnunu çekerek, "O ailenin başına gelen skandallar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," dedi. "Dahası, Ravensthorpe yüceltilmiş bir tüccardan başka bir şey değil. Anladığım kadarıyla parayı kendisi kazanmış. Kesinlikle aileden gelmiyor; bir avukat olarak babası muhtemelen karısının çeyiziyle yaşıyor. Lucy onunla evlenseydi, nerede yaşarsa yaşasın, onunla sosyal bir ilişki kuramazdım. Aynı şekilde değil."

Bayan Brindle kendi yelpazesini açtı ve sesini alçalttı. "Ama sana karşı dürüst olmak gerekirse Agnes, sevgili Lucy ile evlenmek her erkeğin içine sinmeyecektir. Bu bağı koparman gerektiğinden emin misin? Sonuçta, dedikleri gibi, eldeki bir kuş. İlk çıkışından bu yana üç yıl geçti."

Leydi Towerton gözlerini kıstı. "Ne dediğini anlamadığımdan eminim Martha. Artık Lucy doğumuna yakışır bir şekilde onurlandırıldığına göre, beyefendilerin onun yanına akın edeceğinden eminim."

"Nişanını bozma ihtimali hakkında ne hissediyor?
Çok yakışıklı, değil mi? Bay Ravensthorpe, yani."

"Yakışıklı yakışıklı olduğu içindir. Dediğim gibi, doğuştan yakışiksiz bir adam-" "Ama ne servet!" Bayan Brindle araya girdi. Keyif almaya başlamıştı.

Agnes'le çekişmesi onu okul odasına geri getirdi.

"Lucy'nin artık bu tür endişelere kapılmasına gerek yok. Onun geleceğini güvence altına almak için artık kendimizi alçaltmamıza gerek yok."

"Doğru. Ama bir erkek Ravensthorpe'un görünüşüne sahipse, bir kızı kendisine aşık etmek için unvana ihtiyacı yoktur." Bayan Brindle kız kardeşine bilmiş bir gülümseme verdi.

"Lucy kan bakımından kendisinden bu kadar aşağıda olan bir adama *asla* aşık olmaz." Leydi Towerton yelpazesini kapattı. "Asla!"

İKİNCİ BÖLÜM

Leydi Towerton'ı cehaletinden dolayı suçlayamayız. Anneler, kızları utanç verici, şaşırtıcı ve tamamen ezici bir sevdaya düştüğünde nadiren haberdar olurlar.

Lucy arkadaşı Bayan Olivia Mayfield Lytton'a, "Bana bu gece ayrılmam gerektiğini söyledi," dedi. Birbirlerini bir süredir görmedikleri için kendilerini üç saksı palmiye'nin arkasına saklamışlardı. Leydi Summers'ın Mısır'a özgü her şeye karşı bir çılgınlığı vardı ve bu da palmye ağaçlarının balo salonunu abartılı tüyler takmış bir dizi dul kadın gibi kaplamasına neden olmuştu. "Söylemeye gerek yok ama benim fikrimi sormadı," diye ekledi Lucy.

"Büyük teyzenin mirası yüzünden mi?" Olivia sordu.

"Annem bir unvanı yakalama yeteneğimle ilgili fanteziler kuruyor - ki bu çok saçma, yine de ona bunu anlatamıyorum. Sadece şuna bak.

Ben!" Lucy elini vücudunda gezdirdi. "Çeyizimin büyüklüğü boyumu gizlemeye yetmiyor."

"Çok güzelsin," dedi Olivia inançla. "Ve artık bir mirasçısın. Annen haklı."

Lucy gözlerini devirdi. "Ciddi ol. Kimsenin benimle dans etmemesinin bir nedeni var. Bu elbiseyi görüyor musun Olivia?"

"Görmek imrenmektir," dedi Olivia hemen. "Kollarındaki pililere bayılıyorum. Tüm o işlemeler incilerle yapılmamış, değil mi?"

"İnci mi? Babam incilere asla para vermez. Onlar cam boncuklar."

"Annem hala beyazdan başka bir renk giymeme izin vermiyor, Bu da beni bir yumurta kadar yuvarlak gösteriyor. Bir devekuşu yumurtası. Oysa sen o menekşe mavisi rengin içinde harika görünüyorsun."

"Demek istediğim şu ki, siparişi verdiğimizde modacı Londra'da bu renkte tek elbisenin bende olacağını, çünkü elbisemi yapmak için tüm cıvatayı kullanması gerektiğini söyleyerek bir şaka yaptı. Ve bu, annemin odadaki her uygun erkeği benimle dans etmeye zorladığı günlerde erkeklerin düzenli olarak yaptığı türden şakalar için hiçbir şey değil. Eğer Ravensthorpe'dan ayrılırsam, bütün bunlarla yeniden yüzleşmek zorunda kalacağım." Kadın ürperdi.

"Bu adamların bu kadar önemsiz bir şeye odaklanmaları çok saçma. Gözleriniz çok güzel gümüşü bir mavi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ve saçlarınız da moda bir renk, her ne kadar kıvrılmasa da. Erkekler sarı saç sever."

"Yapma!" Lucy bunu oldukça vahşice söyledi. "En azından gerçeği kabul edebilecek bir arkadaşım olmalı, Olivia. Bu odadaki hanımların çoğuna kıyasla ben dev gibi bir kadını. Çoğu beyefendi benim kadar uzun boylu biriyle evlenmek istemez; hatta benimle dans etmek bile istemezler."

Bu

Bunu yüksek sesle söylemek özgürleştirici olsa da, gerçeği daha az nahoş hale getirmiyordu.

Olivia ağzını açtı, sonra kapattı. "Ravensthorpe'un var," dedi bir süre sonra. "O normal bir adam."

"Beni sadece saygın biri olmaya çalıştığı için istiyor," diye cevap verdi Lucy, sesi biraz titreyerek, dehşete kapılmıştı. O sabah zaten hüngür hüngür ağlamıştı; bir balonun ortasında tekrar ağlamaya başlayamazdı. "Kendisi de uzun boylu, o yüzden pek aldırıyor." Eldivenlerini çıkardı ve bir mendil aramaya başladı. "Haberini duyduğumdan beri ağlamaktan başka bir şey yapmadım, biliyor musun? Bu bir ilk olmalı: Bir kadın mirasçı olduğu için hüzünlü bir korkuya kapılıyor."

"Ravensthorpe fena halde yakışıklı," dedi Olivia, Lucy mendil çantasında bulamayınca ona bir mendil uzatarak, "hem de senden daha uzun, ve bence seni saygınlıktan daha fazlası için istiyor, ve bunu mümkün olan en iyi anlamda söylüyorum."

Lucy sulu bir kıkırdamayla kendini şaşırttı. "Yanılıyorsunuz. Son altı hafta güzel bir rüya gibiydi. Çok daha iyisini yapabileceğini fark etmesini ve beni sıcak bir tuğla gibi bırakmasını bekleyip durdum."

"Hayır, yapamaz," diye haykırdı Olivia. "Tanrı aşkına Lucy, sana evlenme teklif etti. Adam aşık olmuş."

"Hayır, öyle değil," dedi Lucy kesin bir ifadeyle. "Beni öpmeye ya da benimle özel olarak konuşmaya bile çalışmadı."

Olivia kaşlarını çattı. "Ama *haftalardır* nişanlısınız! Evlenme teklifinden beri onu hiç görmediğinizi mi söylüyorsunuz? Ondan neden hâlâ Ravensthorpe diye bahsettiğini merak ettim; çok resmi görünüyor."

"Onu Ravensthorpe olarak düşünüyorum, bu da size nişanlılığımız hakkında iyi bir şey anlatıyor. Her neyse, onu gerçekten gördüm. Tam olarak altı kez. Babamın beni istemesini kabul etmesinin hemen ertesi günü bana ailesinden bir mektup getirdi ve aileye hoş geldin dedi."

"Çok uygun. Yine de sizi şahsen ziyaret etmemeleri oldukça garip. Londra'nın hemen dışında yaşıyorlar, değil mi?"

"Evet, ama toplum içinde hareket etmiyorlar. Tüm detayları bilmiyorum ama annesinin aile avukatına aşık olarak büyük bir skandala neden olduğunu anlıyorum. Sanırım Gretna Green'e bile kaçmış olabilirler. Annem bu konuda oldukça korkunç ve Cyrus'un birkaç ay erken doğduğunda ısrar ediyor."

"'Aile avukatı' tam olarak doğru değil," diye haykırdı Olivia. "Bay Ravensthorpe, Sr., çok ünlüdür. Onun bütün davalarını takip ederim, sırf annemi suçlu sınıfının ayrıntılarıyla şok etmek için. Her neyse, o skandal yıllar önceydi. Eminim insanlar unutmuştur."

Lucy ona bir bakış fırlattı. "Annem değil. Mektuplarını onun önünde ateşe attı ve sonra da - akla gelebilecek en inandırıcı olmayan ses tonuyla - mektubun elinden uçup gittiğini söyledi."

"Gerçekten mi?" Olivia'nın çenesi bir an için açık kaldı ama sonra kapandı. "Annen çok hayat dolu. Ve bu kelimeyi de mümkün olan en iyi anlamda kullanıyorum, doğal olarak."

"İkimiz de bu konuda şanslı değiliz," dedi Lucy, ama nazikçe, çünkü Olivia'nın annesinin kendisinden bile daha imkânsız olduğunu düşünüyordu. "Tahmin edebileceğiniz gibi mektup olayı odayı biraz kararttı."

"Aslında, hayal bile edemiyorum. Annen ve Ravensthorpe'un otuz yıl önce ölümcül rakipler olabileceğini mi düşünüyorsun? Verdiği tepki orantısız görünüyor."

"Bir kontun kızı olarak, annesi benimkinden daha yüksek rütbeli olurdu, bu yüzden oldukça mümkün. Annem kendisinden daha yüksek statüdeki insanlardan, daha düşük statüdekilerden nefret ettiğinden biraz daha fazla nefret eder."

"Oysa annem hangi rütbede olursa olsun herkese tapar." Olivia bir palmiye yaprağını geri çekti. "Bak, annen ve teyzenin etrafı bekârlarla dolu, bu da iyi talihinin haberinin yayıldığını gösteriyor."

"Lord Bessleton'la nasıl konuştuğuna bir bakın," dedi Lucy hüznle. "İyi bir sığır etiyle övünen bir kasabın karısına benziyor."

"Söz konusu biftek sen misin?"

"Moo."

Olivia yaprağın tekrar yerine düşmesine izin verdi. "Ravensthorpe'a geri dönelim."

Annesine yapılan hakaretten dolayı kanı mı kaydadı?"

"Fark edeceğin gibi değil. Oldukça keyifsiz bir tavla oyunu oynadık. Sonra da beklediğim gibi teklifini şahsen yinelemeden gitti."

"Kazandın mı? Şeytani oyun becerileriniz karşısında sadece arkadaşlarınızın yenilmesinden nefret ederim."

"Ben kazandım. Ama onun yanında sessizleşiyorum ve kendime hiç benzemiyorum Olivia. Yakından da odanın öbür ucundan olduğu kadar güzel. Beynime bir şeyler yapıyor ve tek kelime edemiyorum."

Olivia bir kaşını kaldırdı. "Ben bir sorun görmüyorum. Bir evlilikte tam da istediğim şey bu: her gün güzel bir adamı süzmek için bir fırsat."

"Annenin bunu duymamış olması iyi bir şey," dedi Lucy.

"Evet, birlikte geçirdiğimiz bunca yıldan sonra bile annemi şaşırtmaya devam etmem oldukça şaşırtıcı," diye kabul etti Olivia.

"İşin kötüsü, annem bahçede dolaşmamıza ya da parkta gezintiye çıkmamıza izin verirdi ama o hiç istemedi," diye patladı Lucy. "Ve ben de bunu önerecek kadar cesur değilim. Son birkaç haftadır haftada bir kez, ziyaret saatlerinde bizi ziyaret ediyor, tam kırk dakika kalıyor ve sonra gidiyor. Kibarca."

"Sana bir baloda bile eşlik etmedi mi? Ya da seni Vauxhall'a götürmedi mi? Ya da parkta bir gezintiye?"

"Hayır. Genelde bir fincan çay içeriz ve sonra tavla tahtasını çıkarırım, çünkü annem her fırsatta küçümsemesini dile getirirken orada oturmak çok garip."

Olivia ürperdi. "Kulağa son derece korkunç geliyor. Hiçbir şey hakkında konuşmadınız mı?"

"İki hafta önce Lord Byron'ın şiirleri hakkında bir tartışma yaptık. Şiirlerin sert, kendini beğenmiş ve aşırı duygusal olduğunu düşünüyor ve Byron'ın kendisi hakkında daha da kötü düşünüyor. Söylemeye gerek yok, konu çabucak tükendi ve o zamandan beri edebiyat konusunu açmaya cesaret edemedim."

"Çoğu erkek şiirden hoşlanmaz," diye belirtti Olivia. "Bu onların cinsiyetindeki bir kusur, ama o pek de tekil değil."

"Bu çok sinir bozucu çünkü birlikte olduğumuzda hiçbir şey *söylemiyor*. Onu gördüğümde bile dilim tutuluyor. Bu yüzden taş gibi oturuyoruz."

Sessiz olun ve oyun taşlarını hareket ettirin."

"Nişanlınızinki gibi bir yüzü olsaydı, sessiz bir adamı umursayacağımı sanmıyorum," dedi Olivia yaramaz bir kıkırdamayla. "Atları, arabası ya da yeni kravatı hakkında çene çalmakla uğraşmak zorunda kalmadan istediğin kadar bakabileceğin güzel bir heykele benziyor."

Lucy gözlerini kısarak, "Çok fazla alaycı olmaya başladın," dedi.

"İnsan sınırlarını alçakgönüllülükle kabul etmeli," diye cevap verdi Olivia, pişmanlıktan başka bir şeye benzemiyordu. "Nişanlının sessiz kalması konusunda yaygara koparmayı bırakmalısın Lucy. Tanıdığım bazı erkekler gibi nişanlının - yakında kocası olacak olanın - sürekli çene çalmasının ne kadar sinir bozucu olacağını bir düşünsene."

"Ama mesele de bu zaten! Ravensthorpe artık benim nişanlım değil," dedi Lucy, boğazı yeniden düğümlenerek. "Zamanla onu gözlerimle buluşmaya ikna edebileceğimi düşünüyorum -çünkü çoğu zaman bunu yapmıyor, Olivia. Sanki onu sıkıyormuşum gibi uzaklara bakıyor- her halükarda, ben *Denemeyi çok* isterdim. Ama şimdi annem nişanımızı derhal bozmam gerektiğini söylüyor."

"Ve ayrılmak istemiyorsun."

"Sen yapar mıydın?" Lucy Olivia'nın gözleriyle buluştu. "Ravensthorpe gibi bir adam bana hiç bakmadı. Çoğu erkekle aynı boyda olmamın yanı sıra odayı da aydınlatmıyorum. Sıkıcıyım. Senin gibi erkekleri güldüremiyorum."

"Sıkıcı değilsin!" Olivia öfkeyle söyledi. "En azından ne kadar uzun olduğun hakkında konuşmayı bıraktığında sıkıcı değilsin. Dürüst olmak gerekirse, tıpkı kız kardeşim gibisin. İkiniz de o kadar mükemmel davranıyorsunuz ki, taliplerinizin yanında asla normal insanlar gibi davranmıyorsunuz."

"Georgiana ve benim taliplerimizin *olmadığı* gözünüzden kaçmış gibi görünüyor. İkimiz de duvar çiçekleriyiz ama en azından o normal boyda. Georgiana bu gece nerede?"

Olivia palmiye ağacının arkasından tekrar baktı. "Şurada, dulların köşesinde oturuyor."

Lucy ürperdi. "Bu geceden sonra sanırım onunla birlikte oraya geri döneceğim ve umutsuzca bir servet avcısının beni dansa kaldırmasını umacağım. Ravensthorpe teklifini yaptığında ve koca aramanın utancını unutabileceğimi fark ettiğimde çok *minnettar oldum*. Nişanlı olmak çok rahatlatıcı, Olivia. Tahmin bile edemezsin."

Olivia hâlâ palmiye yapraklarının arasından bakıyordu ama omzunun üzerinden alaycı bir bakış fırlattı. Lucy utançtan yanaklarının ısındığını hissetti. "Tabii ki nişanlı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun!" dedi aceleyle. "Ben kalın kafalı bir aptalım."

"Ben de sık sık unutuyorum," dedi Olivia. "Ve şeytandan bahsetmişken Nişanlım. Olamaz, sanırım beni gördü." Hızla geri çekildi.

"Rupert'tan hoşlanıyorum," dedi Lucy, Olivia'nın yerini almak için öne doğru eğilerek.

Olivia kaşlarını çatarak ona baktı. "Ben de senden dürüstlüğü hak ediyorum. Köyün aptalıyla evleniyorum ve Rupert'ı başka bir şekilde göstermeye çalışmanın bir anlamı yok."

Lucy uzandı ve Olivia'nın elini sıktı. "Biliyorum, Olivia. Çok özür dilerim. O kadar uzun süredir nişanlısınız ki ben ... şey ..."

"Merak etme," dedi Olivia iç çekerek. "On sekiz yıla uzayan çok az nişanlılık vardır. Gerçi benim düğünümün de on sekiz yıl

yakında gerçekleşecek. Rupert on sekiz yaşına girmekle kalmadı, dans etmeyi de öğrendi. Elbette bu bir erkeğin evliliğe hazır olduğunu gösterir."

Lucy, "Bu akşam Marki'yi dans ederken gördüm," dedi ama Rupert ve partnerinin başka bir çiftle çarpıp seti bozduklarından bahsetmemenin en iyisi olacağını düşündü. "Seni görmüş olmalı Olivia, çünkü doğruca bizim köşeye geliyor. Bu arada babası nerede? Markiz'in bu tür etkinliklere yanında bir refakatçi olmadan gelmediğini sanıyordum."

"Dük de burada," dedi Olivia. Sesi Lucy'nin duymaktan nefret ettiği kasvetli bir ton almıştı. "Çabuk Lucy, eldivenlerini giy."

Lucy ona şaşkınca kaşlarını çattı ama itaatkâr bir şekilde eldivenlerini geri çekti
üzerinde.

O anda avuç içleri hışırdadı ve Rupert Forrest G. Blakemore, Montsurrey Markisi, Canterwick Dükalığı'nın varisi, onlara gülümseyerek bakıyordu. Eğer durum farklı olsaydı, Rupert muhtemelen oldukça yakışıklı olurdu. Ama bu haliyle, mavi gözleri boş bakıyor ve ağzı parlayan bir somurtmayla açık kalıyordu.

"Merhaba Olivia!" dedi neşeyle. "Merhaba, merhaba, merhaba! Seni orada gördüm. Gözünü biraz gördüm ama doğrudan sen olduğunu anladım. Ve ..." Tereddüt etti. "Ve bu da Lily Light ... *hayır*, Lucy! İsimleri böyle ezberliyorum. Lucy ... ışık ... gördün mü? Saçların bir kuruş kadar parlak."

Lucy reverans yaptı. "İsimleri öğrenmek için çok iyi bir yol Lord Blakemore."

Rupert onun eldivenli elini tutup sırtına coşkulu ve ıslak bir öpücük kondurarak, "Onlarda asla ustalaşamadım," diye itiraf etti. "O kadar da değil

Dürüst olmak gerekirse, odada adını sayabileceğim çok kişi var. Olivia, dans edelim mi?"

"Az önce dans ettik," dedi Olivia, oldukça sabit bir şekilde gülümseyerek. "Birlikte sadece iki kez dans edebiliriz Rupert ve bunu zaten yaptık."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Hayır, kesinlikle. Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Lucy araya girmeye karar verdi. "Lord Blakemore, bana bir limonata getirme nezaketinde bulunur musunuz?" Sandalyesine geri yaslandı. "Burası çok sıcak."

Gülümsedi. "Tabii ki." Ve koşarak gitti.

"Limonatanı alamayacaksın," dedi Olivia. "Bunu biliyorsun, değil mi? İçecek masasına gelebilir, ama o zamana kadar neden orada olduğunu tam olarak hatırlamayacaktır. Takip etmekte biraz zorluk çekiyor."

Lucy uzandı ve Olivia'nın elini sıkıca kavradı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Olivia'nın gülümsemesi sabitti ve hiç de mutsuz değildi. "Bu duruma alışmak için epey zamanım oldu. Ayrıca ben müstehcen şakalara karşı korkunç bir zaafı olan tombul bir kadıyım. Beni Rupert istemez de kim ister?"

Lucy konuşmaya başladı ama Olivia başını salladı. "Uzun boylu olabilirsin, ama zayıfsın ve tüm doğru yerlerin yuvarlak. Dahası, mükemmel bir hanımefendi gibi davranıyorsun. Ben öyle görünmüyorum ama Tanrı biliyor ya, Rupert asla fark etmez. Bu konuda uyumluyuz."

"Senin gibi görünmek için her şeyimi verirdim," dedi Lucy sesini sertleştirerek. "Çoğu erkeğin başının üzerinden bakabilmekten çok yoruldum. Bir ayaktan diğerine geçmelerine, sonra da diğerinden uzaklaşmalarına dayanamıyorum"

en kısa zamanda bana. Biri onları zorlamadıkça beni dansa kaldırmazlar. Soyadıyla oynuyorlar, hep kulelerle ilgili şakalar yapıyorlar. Ve annem *bu* adamlardan birinin birdenbire benimle evlenmeye hevesleneceğini, hatta para bile vereceğini mi düşünüyor? *Onlardan* biri mi?"

"Evlilik tamamen parayla ilgilidir. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Peki benim evliliğim nasıl olacak? Benimle evlenmek için eğilen -ya da uzanan demeliyim- servet avcısı, koridorda yürüdükten sonra kendini daha rahat hissetmeyecek, biliyorsun. Bir fasulye sırığıyla evlenmiş olacak ve kahvaltı masasına her baktığında bunu hatırlayacak."

"Dünyada senden daha uzun boylu adamlar var," diye belirtti Olivia. "Ravensthorpe onlardan sadece biri. Kısa birini seçmene gerek yok. Annen haklı: Bir mirasçının seçebileceği çok sayıda erkek var, uzun *ya da* kısa."

Lucy, "Ama o erkekleri seçme şansına senin sahip olduğun gibi ben de sahip değilim," diye karşılık verdi. "Ailem bir erkeğin sadece unvanına önem verir, ölçülerine değil. Pole Dükü'nden bahsediyorlar; kumar oynadığı için bir servete ihtiyacı olduğunu herkes biliyor. Soyadı ne olursa olsun, benden daha kısa ve ayrıca ondan hoşlanmıyorum. Seçme şansım olsaydı, hiç parası olmasa bile Ravensthorpe'la evlenirdim." Yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Çok yakışıklı ... çok ... çok ..."

Bir kol onu sardı. "O zaman onunla evlenmelisin," dedi Olivia kulağına. "Beni dinle Lucy. Seçme şansım olmadığını söylemekte haklısın. İkimiz de doğmadan önce Rupert'a söz vermiştim. Eğer onunla evlenmezsem, sadece annemle babam utançtan ölmekle kalmaz, kız kardeşim de

asla çeyizi olmazdı. Babama Georgiana'nın çeyizini evlilik anlaşmasına yazdıracağım."

Lucy beceriksizce burnunu çekti. "Eminim annenle baban anlayışla karşılayacaktır. Yani, Rupert ..."

"Rupert bir gün dük olacak. Ve bu onun şiddet yanlısı ya da gerçekten deli olduğu anlamına gelmiyor. Demek istediğim, benim sahip olduğum nedenlere sahip değilsin Lucy. Ailen Ravensthorpe ile evlenmeyi kabul etti. Onlara bunu bozacak kadar etik dışı olmayı reddettiğini söyle."

Lucy annesinin bu tartışmaya vereceği tepkiyi düşününce gülümsemekten kendini alamadı. "Etik davranışın bir unvanın üstünde olduğunu varsayıyorsunuz. Öyle değil, en azından annem için öyle değil."

"O zaman mirasını alıp İskoçya'ya taşınmakla tehdit et. İstediyin kişiyle evlenmelisin. İkimizin de eş seçememesi adil görünmüyor."

Lucy Olivia'nın elini sıktı. "Avrupa'ya kaçabiliriz. Eğer ona itaatsizlik edersem bu ada beni ve annemi içine alacak kadar büyük değil."

"Avrupa'ya gitmek ve Bay Ravensthorpe'u geride bırakmak mı?" Bu fikir Lucy'nin göğsüne küçük bir ok gibi saplandı.

Olivia güldü. "Eğer biri hakkında böyle hissetseydim, Rupert'ı kız kardeşime verirdim."

"Beni zerre kadar önemseydiğini sanmıyorum Olivia. Elimi istemedi önce benimle sadece bir kez dans etti."

"Sen onu tavlada onca kez yendikten sonra pişman olmadığını söylemiyorum," dedi Olivia Lucy'yi hafifçe dürterek. "Eğer nişanlısınız ve siz uygunsuz bir durumda bulunsaydınız

Bu akşamki durumda, ailen bir unvan için balık tutamayacaktı. Nişan devam edecek."

Lucy'nin nefesi kesildi. "Olivia!"

"Bu sadece kendi nişanlınızı öperken yakalanmanızla ilgili bir mesele. Erdeminizi bir kenara bırakmanızı önermiyorum. Yine de," diye ekledi düşünceli bir şekilde, "Ravensthorpe'a karşı bir tutkum olsaydı, pekâlâ olabilirdi. Harika omuzları var; fark ettiniz mi?"

Lucy fark etmişti. "Beni bir kez bile öpmediği düşünüldüğünde omuzlarının konuyla ilgisi yok. Aslında benimle hiç yalnız konuşmak istemedi, hatta beni balkona bile davet etmedi." Durakladı ve sonra açıkça ekledi, "Beni öpmek *istediğini* sanmıyorum, Olivia."

"O zaman aptalın teki. Erkek olsaydım seni kesinlikle öpmek isterdim." Lucy ona titrek bir gülümseme verdi.

"Onu ne kadar istiyorsun?" Olivia sordu. "Rupert'a karşı pratik bir alternatifim olsaydı, adam hoş karşılasa da karşılamasa da kendimi ona atardım. Bahçede kendi elbisemi bile çıkarırdım, ama bu ne burada ne de orada. Bir hoyrat gibi davranmana gerek yok. Sadece adamı öperken görülmeyi ayarlayın, Pole Dükü söz konusu bile olmaz. Bu arada, Pole'un Ravensthorpe ile bir akrabalığı yok mu?"

Lucy başıyla onayladı. "Kuzenler ama görünüşe göre konuşmuyorlar. Pole'un tavırları da anneminki kadar üstün. Eminim Ravensthorpe'un babasının bir mesleği olmasını onaylamıyordur. Nişanlımı iyi tanıdığımı söyleyemem ama dükün yaptığı gibi bir serveti kumarda kaybedeceğini hiç sanmıyorum."

"Pekâlâ, bu her şeyi açıklıyor," dedi Olivia. "Beş parasız ve kendini beğenmiş Pole Dükü'yle evlenmek mi istiyorsun -ki bu arada kendisi Bay Ravensthorpe kadar bile sevimli değil ve boyu benden biraz daha uzun-yoksa nişanlın için savaşmak mı istiyorsun?"

Lucy ani bir kararlılıkla, "Ravensthorpe'u öpeceğim," dedi. "Korsemi bile yırtabilirim. Annem ölür ama bu işimi görür."

"Bir öpücüğün yeterli olacağını düşünüyorum." Olivia ona muzip bir gülümseme verdi. "Gözümü dört açıp ikinizi şaşırtmaya çalışacağım, olur mu? Anneme çok sıcakladığımı söyleyeceğim ve sizi bulana kadar onu dolaştıracacağım. Geldiğimi görür görmez onu öpmeyi unutma. Annem gerçekten dehşete düşecek ve bu da olaya müthiş bir dramatik hava katacak."

Lucy ellerini yanaklarına koydu. "Tanrım..."

"Eğer onun için savaşacaksan, Lucy, bu gece olmalı." Olivia ayağa kalktı. "Annen nişan resmen sona erene kadar yeni uygun statünü açıklayamaz, bu da sana çok küçük bir zaman tanıyor. Rupert'ın elinde bir bardak limonatayla amaçsızca dolaştığını görebiliyorum, sanırım onu daha önce kurtarmam gerekecek-" Aniden durdu.

"Aman Tanrım. Bayan Elton'ın sırtından aşağı düşürdü," dedi bir saniye sonra. "Elbisesinin beyaz olması ne yazık. Sarı çok cesurca görünüyor; sanki biri kafasına bir lazımlık boşaltmış gibi. Gitmeliyim, Lucy."

Lucy palmiyelerin arkasına saklanmış, cesaretini toplamaya çalışıyordu. Kendisini öpmek için en ufak bir ilgi göstermemiş bir adamı, seyircilerin önünde bunu yapmaya nasıl ikna edebilirdi ki?

Aşağılanmaktan ölebilir.

Ama en azından Londra'daki en güzel adam olan Bay Ravensthorpe tarafından bir kez öpülmüş olmanın acısını çıkaracaktı.

Adil bir takas gibi görünüyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bay Cyrus Ptolemy Ravensthorpe duygu aşırılıklarını önemseyen bir adam değildi. Ama bu onun duygulardan arınmış olduğu anlamına gelmiyordu.

Annesinin aşk uğruna bir kenara attığı Londra sosyetesindeki yerini yeniden kazanmak için duyduğu şiddetli hırsın aşırı olduğunu herkes gibi o da biliyordu. Ona göre tutku her zaman aşırıydı. Ama tutkunun insanları büyük başarılarla sürüklediğini de fark etmişti.

Bu hırsını Eton'dayken geliştirmişti. O okula gönderilmişti çünkü halktan biriyle evlenmesine rağmen annesi bir dükün kızıydı ve düklerin torunları Eton'a gidiyordu. Dokuz yıl sonra, kendi sınıfındaki çocukların neredeyse yarısıyla şiddetli fiziksel karşılaşmalar yaşamıştı

-Her zaman babası hakkında küçük düşürücü sözler söyledikleri için.

Babası hiç umursamasa bile.

"Bırak onları evlat," derdi yaşlı Bay Ravensthorpe, kâğıtlarla dolu bir masadan başını kaldırarak. "Zavallı çocuklar hayatlarını Londra'da sürüklenerek geçirecekler. Orta yaşlarının ne kadar sıkıcı geçeceğini hayal bile edemiyorum." Gözlüklerinin üzerinden bakar, bu ihtimal karşısında dehşete düşerdi. "Hayat bir şeyler *yapmak* içindir. Pendle davasındaki o kanıtla ne yaptığımı sanıyorsunuz? Bayan Pendle'dan gelen o yalan mektubu..." Ama Cyrus'un umurundaydı. Elinde değildi. Eton'da yediği yüz bir hakareten olabilirdi, bunların çoğu ilk kuzeni tarafından dağıtılmıştı. Ya da annesinin onu önemseyip önemsemediğini neşeyle reddetmesi. Kız kardeşleri onu Noel partilerine davet etti mi, etmedi mi?

Önemliydi. Onun için önemliydi ve kız kardeşleri için daha da önemli olacağını çok iyi biliyordu. Hâlâ sınıftaydılar ama Cyrus onların sosyetenin en üst kademelerinden biriyle evlenmeleri gerektiğine kararlıydı.

Ailesinin statüsünü geri kazanma planından ancak yapılacaklar listesindeki Bir'den Dört'e kadar olan numaraları başardıktan sonra ailesini haberdar etti ve bu da şu anda sahip olduğu olağanüstü hisse senedi servetiyle sonuçlandı.

Cyrus bu planı ortaya attığında babasının karşı çıkması şaşırtıcı değildi. "Kız kardeşlerinin konuşacak bir şeyleri olan erkeklerle evlenmelerini tercih ederdim," demişti. "O züppelerden birinin, boyun bezindeki nişastadan daha önemli bir şey konuşmadan buralarda dolaşmasının ne kadar sıkıcı olacağını hayal edebiliyor musun?"

Ama annesi Cyrus'un tam olarak ne demek istediğini anlamıştı. "Kızlar balo salonlarına ve partilere bayılır," demişti kocasına. "Jemima

On beş. Eğer Cyrus doğuştan genç bir kadınla evlenirse, o kadın Jemima'yı uygun bir şekilde ortaya çıkarabilir."

Cyrus kendi sesindeki alaycı tonu duyarak, "Çeyiz işi halleder," demişti. "Onu bir mirasçı yapacağım."

Bay Ravensthorpe oğlunun yüzüne bir kez daha baktıktan sonra karısına döndü. "Bu inatçılık belli ki ailenin *senin* tarafından miras kalmış. Seksen yedide, saygıdeğer nişanlın yerine beni istediğine karar verdikten sonraki davranışın bunun en iyi örneğidir. Seni durdurmak mümkün değildi."

"Beni mutlu edeceğini biliyordum," diye yanıtladı karısı, ona doğru yürüdü, sonra kollarını omuzlarına doladı ve saçlarına bir öpücük bıraktı.

Ama Cyrus çoktan geri dönmüştü. Planını sürdürmesi açıkça yasaklanmamıştı ve aslında annesinin de onayını almıştı; akli listedeki Beş Numara'daydı: aristokrasiden uygun bir genç hanımla evlenmek. Rütbesi dışında özel bir şartı yoktu.

Bayan Ravensthorpe'un pozisyonu için muhtemel adaylarla tanışabileceği türden etkinliklere davetiye almak konusunda herhangi bir sorun yaşayacağını tahmin etmemişti; ne de olsa Borsa'da bir servet -aslında birkaç servet- kazandığı haberi Londra'da yayılmıştı. Eton'da geçirdiği yıllar boyunca yakın dostlar edinmişti ve daha da önemlisi, bu dostların kız kardeşleri vardı.

Yine de arkadaşlarından birinin kız kardeşiyle evlenmek istemiyordu, her ne kadar iyi insanlar olsalar da, soylular arasında sağlam bir yer edinmişlerdi. Planına göre

Aristokrat bir kadındı ve daha azı olamazdı. Cyrus, hedefleri mümkün olduğunca kesin bir şekilde belirleyen planlar yapmaya alışkındı; iş hedefe ulaşmaya geldiğinde hassasiyetin büyük fark yarattığını erken keşfetmişti.

Kaderin el atmasına izin verecek biri değildi. Ya da kaderin. Ya da şansa. Bu kavramları iradesizlerin sığınağı olarak görüyordu.

Annesi bu yüzden ona gülmüştü. "Hisse senetleriniz ve benzeri şeyler söz konusu olduğunda her şey çok iyi. Ama iş aşka ve evliliğe gelince her şey değişiyor. Sonuçta, ailemin aklındaki kontla evlenmeye niyetliydim - ta ki genç bir avukatın o kadar ciddi bir ifadeyle eve girdiği ana kadar. Tam o anda girişte olmasaydım, ki bu kaderin bir cilvesiydi, babanızı hiç görmeyecektim. Ve onu görmemiş olsaydım, onu tekrar görmek için çılgınca bir plan yapmaz ve ertesi sabah faytonla ofisine gitmezdim."

Cyrus daha ziyade aşkın kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyordu; evlilik denen iş sözleşmesini ise o halledecekti. Ve halletmişti de.

Towerton Kontu'nun kızı Bayan Lucy Towerton ile evlenmek üzere nişanlanmıştı. Doğru, kontlar soylular arasında dükler ve markizlerden sonra üçüncü sıradaydı ama mevcut tek dük kızı çekici değildi ve markizlerin de bekâr kızları yoktu. Bayan Lucy oldukça uygundu. Kontların mevcut dört kızı arasından ilk görüşte onu seçmişti.

Ton nişanlarını neredeyse hiç mırıldanmadan kabul etmişti, ki bu tam da umduğu şeydi. Mevcut genç kızların mahsulünü dikkatlice incelemişti.

Sadece bireysel cazibeleri açısından değil, aynı zamanda böyle bir nişanlılığın toplumun geneli tarafından nasıl görüleceği ışığında.

Cyrus'un dikkatleri üzerine çekmekten daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Herkesin bir mülkiyet ve nezaket meselesi olduğunu hemen anlayacağı bir nişan istiyordu. İsteddiği son şey, en ufak bir aşk ya da tutku söylentisiydi ... yani, on yıllar sonra bile annesine yapışmış olan, açıkça istenmeyen türden bir ün.

Hayır, her iki tarafın da yararına olan sakın, kabul edilebilir bir çift istiyordu. Sadece kayda değer olmadığı için kayda değer olan türden bir evlilik. Hiçbir şekilde dedikodu malzemesi olmayacaktı. Yasadışı bir tutkunun izi bile olmayacaktı. Hiçbir çocuğu evlendikten sonra bir yıldan az bir süre içinde doğmayacaktı.

Aslında, sadece emin olmak için evliliğin tamamlanmasını ertelemelerinin daha iyi olacağını düşünüyordu.

Bayan Lucy Towerton'ın karısı için mükemmel bir seçim olmasının bir başka nedeni de buydu. Tensel meselelere en az onun kadar kayıtsız görünüyordu.

Pelerinini ve şapkasını Summers'ların uşağına verirken bile derin bir haklılık duygusu hissetti. Planı tıkır tıkır işliyordu.

Bu memnuniyet, belediye binasına girdikten iki dakika sonra dedikodu konusu olduğunu fark ettiğinde yok oldu.

Bu duyarlılığını eğitiminin başlarında geliştirmiş, sınıf arkadaşlarından birinin -ya da daha sık olarak kendi kuzeninin- annesinin halktan biriyle kaçması konusunu bir kez daha açtığını fark etmeyi öğrenmişti. Babasının gazete değeri taşıyan suçları üstlenme eğilimi

Davalar ve sonra onları kazanmak, Eton'da her zaman bir dezavantaj olmuştı: insanlara onun düşük koşullarını hatırlatmaya devam ediyordu.

Tüm bu acı tecrübeler, Cyrus'un artık yüz hatlarının, gelişinin yol açtığı kargaşayı hissettiğini bir kirpik hareketiyle bile belli etmesine izin vermediği anlamına geliyordu. Bunun yerine eldivenlerini ve bastonunu uşağa uzattı ve sağdıçlarından biri tarafından kendisine uzatılan gece eldivenlerini giyerken bu gelişmenin olası nedenlerini zihninde hızla gözden geçirdi.

Yatırımları yaygın ve güvenliydi; mali durumu hakkında dedikodu yapılması için hiçbir neden olamazdı. Ailesi iyiydi; sabah bu yönde bir mektup almıştı.

Bir eleme sürecinden sonra bu beklenmedik ilginin kaynağının Bayan Lucy Towerton olduğu sonucuna vardı. Aslında, Summers'ların şehir evinin görkemli fuayesinde ilerlerken - dalgınlıkla klasik Gürcü dekoru ile Mısır süslemelerinin uyum içinde olmadığını fark etti - Bayan Towerton'ın muhtemelen artık müstakbel gelini olmadığı sonucuna vardı.

Bu düşünce karşısında hissettiği öfke onu şaşkına çevirdi. Onu devirecek bir tipe benzemiyordu. Onun sağduyulu biri olduğunu düşünmüştü. Dahası, kasıtlı olarak, adını lekeleyecek yeni bir skandal yaratma ihtimali olmayan bir kadın seçmişti.

Birden aklına, belki de Lucy'nin de annesi gibi, onu istemeye geldiğinde çoktan başka bir adama aşık olduğu geldi. Buna dair hiçbir belirti göstermemişti ama o zaman ... bu belirtiler ne olabilirdi ki? O, Lucy'nin

En ufak bir fikri bile yoktu ve nişanlısına romantik bir bağının olup olmadığını sormak hiç aklına gelmemişti.

Ev sahibi ve ev sahibesi balo salonunun hemen içinde bekliyordu. Leydi Summers, "Ravensthorpe, özgür bir adam olduğunuza dair söylentiler duyuyorum," demeden önce ona selam bile vermemişti.

"Gerçekten mi?" dedi elini öperek. "Ben böyle bir şey duymadım." "Ah, ama Bayan Towerton'ın değişen koşullarını biliyor olmalısınız!" diye bağırdı, gözleri onu bilgilendirecek kişinin kendisi olmasından duyduğu memnuniyetle parlıyordu.

Lord Summers, karısının neşesinden rahatsız olduğu belli olan karısına, "Bu konuyu açmanız çok uygunsuz," dedi.

Ama Cyrus şimdi de duyabileceğini düşündü. Bitirmek için. Kulak misafiri olan herkes nefes almıyor, onun tepkisini bekliyordu. "Bayan Towerton'a şansının yaver gitmesi için her şeyin en iyisini dilerim," dedi ses tonunu tamamen eşit tutarak.

Cyrus'un soğukkanlılığı karşısında biraz hayal kırıklığına uğrayan leydi hazretleri ona, "Mirasçı oldu," dedi. "Towerton'ın halalarından biri ona bir servet bıraktı. Bu onun beklentilerini tamamen değiştirdi elbette."

"Hiç şüphesiz," dedi tekrar eğilerek. "Sizi tutmamalıyım, Leydi Summers." Ve uzaklaştı, omurgasını saran siyah bir öfke dalgasıyla kendini tekrar şaşırttı.

Lucy Towerton onundu ve lanet servetinin hiçbir önemi yoktu. İhtiyacı olan tüm servet ondaydı.

Ama aynı zamanda ağzı alaycı bir gülümsemeyle seğirdi. Mirasını kullanarak kendisine kendisinden daha değerli bir adam satın alacaktı. A

Başlık.

Tek soru, onu ne zaman terk edeceğiydi: bu gece mi, yoksa daha sonraki, daha özel bir randevuda mı? Bu gece olacağını düşünüyordu. Kendisi daha diplomatik davranmak istese bile annesi onu buna zorlayacaktı.

Gerçekten de Lucy ile evlenmesinin tek dezavantajı annesi olmuştu. Leydi Towerton'ın varlığına cinnet geçirmeden katlanabilmesinin tek yolu, her ziyaretini zihninde aynı gün içinde Borsa'da gerçekleştireceği acımasız eylemleri planlayarak geçirmesiydi. Eğer düşünecek bir şeyi varsa, Leydi'nin yanında geçireceği haftalık bir saate katlanabilir, onun küçük gözlerinin, saklamaya bile çalışmadığı kadar kökleşmiş bir nefretle parıldamasını izleyebilirdi.

Neden saklasın ki? Kızını, kendisine beyefendi deme hakkına bile sahip olmayan bir adama veriyordu. O kıymetli "Esquire" unvanını Silah Koleji'ne dilekçe vererek elde edebilirdi ... ama hiç zahmet etmemişti.

Babasının umurunda değildi. Ve Cyrus, Kraliyet'in ona Esquire'ın (planında Altı Numara) çok üstünde bir rütbe vermesini tamamen amaçladığından, o da umursamadı.

Leydi Towerton'ın kızını, Eton'da okumuş olmasına rağmen yerel kasapla aynı rütbede olan bir adama vermesinin ruhunu incittiği çok açıktı.

Bu utanca daha fazla katlanmak zorunda kalmayacaktı. O da artık *ona katlanmak* zorunda kalmayacaktı ki bu da sevindirici bir düşünceydi.

Yani vücudunu tepeden tırnağa dolduran ezici kasvetin hiçbir nedeni yoktu. Sadece başka bir aristokrat hanımefendiye dönebilirdi.

Liste. Bir ay bile sürmeyen bir nişanlılık, öfke ve terk edilmişlik hissini haklı çıkarmazdı. Yine de derisi sanki kemiklerinin üzerine çok sıkı gerilmiş gibi gergin hissediyordu.

Önemli değildi.

O önemli değildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lucy palmiyelerin arkasından adımını attığı anda Ravensthorpe'un balo salonuna girdiğini fark etti. Odanın öbür ucundan bile olsa onu görmek yanaklarına kan hücum etmesine neden olmuş, nişanlısının varlığında onu saran acı verici utangaçlığın bir başka krizinin sinyalini vermişti.

Keşke Ravensthorpe bu kadar güzel olmasaydı! Fırtınalı bir okyanus renginde gözleri ve aristokrat ile korsan arasında bir yerde duran yontulmuş bir yüzü vardı. Kuzeni Pole Dükü'nden on kat daha erkeksiydi. Tabii Pole bu özelliklerini Ravensthorpe'un halktan babası hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmak için kullanıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Ravensthorpe altı hafta önce onu dansa kaldırdığında, hele ertesi gün evlenme teklif ettiğinde buna inanmakta güçlük çekmişti. Annesinin bu gelişmeye tepkisi

Ravensthorpe'un annesinin aile avukatıyla kaçan bir şıfıntı olduğunu anlatıp duruyordu.

Ama Lucy inanamamaktan ve sevinçten başı dönmüş bir halde sandalyeye yığılmıştı. Ravensthorpe onu aramak, hatta onunla evlenip evlenmeyeceğini bizzat sormak gibi bir istek göstermeyince sevinci biraz azalmıştı.

Nişanlanmalarından bu yana geçen haftalarda Ravensthorpe soğuk denmese de titiz bir mesafeyi korurken, kendine onun titiz olduğunu hatırlatıp duruyordu. Tanıdığı tüm beyefendilerden daha titizdi ama bu iyi bir şey miydi? İnsan öpüşmek için kadınları çalılıklara sürükleyen bir adamla evlenmek istemezdi. Ya da daha kötüsü.

Cesareti olsa Ravensthorpe'u çalılıklara kendisinin iteceği gerçeği konumuz değildi. Onunla tanışmadan önce bile, onu yanan bir teknenin güvertesinden kapıp başka bir tekneye atlarken güçlü kollarıyla kavrayan bir korsan olarak hayal etmişti. Yüzü, onu neredeyse kaybedecek olmanın verdiği korkuyla bembeyaz olurdu.

Ve buluşmalarından sonra hayalleri daha da kötüleşti. Konuşacak pek bir şeyleri yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden Lucy kirpiklerinin altından bakışlarını kaçırdı ve Ravensthorpe'un korsan rolünü oynadığı bir korsanın sevgilisinin hayatını hayal etmeye geri döndü.

Korsanların salonda kibarca oturup çay içmediklerini ve anneyle tamamen renksiz tonlarda sıradan şeyler konuşmadıklarını söylemeye gerek yoktu. Korsanlar *şehvet duyardı*. Müstakbel eşlerini güvende tutmak için hayatlarını, uzuvlarını ve akıl sağlıklarını riske atarlardı. Sahiplenici, arzulu ve vahşiydiler.

Sadece bir aptal Ravensthorpe'un ona karşı böyle bir şey hissettiğini düşünebilirdi.

Balo salonunun diğer ucunda onu fark etmek artık çok kolaydı; orada bulunan erkeklerin çoğundan neredeyse bir baş daha uzun duruyordu. Yüzü zarıftı ama nedense soğuktu. Ağzı güzelce şekillendirilmişti ama orada bir yumuşama, sevgi dolu bir gülümseme belirmediğini hayal bile edemiyordu.

İmkânsızdı. Duygusuzluğu kökleşmiş gibiydi, o zeki gözler kadar onun bir parçasıydı, onun her seğirmesini yorum yapmadan kaydeden gözler.

Lucy içini çekti. Ravensthorpe açıkça korsan olmasa bile, Londra'da onu gördüğünde ateşler içinde kalmasına neden olan tek erkekti. Aşağılayıcı olsun ya da olmasın, onu kendisini öpmeye zorlamak zorundaydı. Bunu yapmazsa, adam onunla dans eden bir sonraki kadına geçecekti. Sadece

çenesine kadar gelen bir adamla evlenme ve bundan sonra hayatını

Ravensthorpe'un ona gülümsemesini izleyerek geçirme ihtimaline katlanamazdı.

başka bir kadına. Onun bir kadına gülümsediğini hiç görmemişti.

Lucy derin bir nefes aldı, saçlarını düzeltti ve yelpazesini açtı. Bir korsan tarafı vardı -ya da kendi kendine öyle diyordu; kesinlikle bir korsan olmak için yeterince uzundu. Hiç değilse Olivia ve Bayan Lytton'ın görüş alanı içinde olduğunu bildiğinde kendini Ravensthorpe'a fırlatabilir ve onu yere devirebilirdi.

Fikir o kadar dehşet vericiydi ki, haklılık payı vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cyrus balo salonunun çevresinde dolaşıyor, gözleri nişanlısını (yoksa nişanlısı mıydı? Artık emin değildi) arıyordu ki bir ses düşüncelerini böldü.

"Peki, bu küçük avukatın kendisi değil mi?"

"Majesteleri," dedi Cyrus Pole Dükü'ne, her zamanki gibi dünyada en nefret ettiği adama -kuzenine- karşı en büyük nezaketten başka bir şey göstermeyi reddederek.

İki kuzen arasında belirgin bir benzerlik vardı: Hem Pole hem de Cyrus doğal olarak kaslı bir fiziğe sahipti - gerçi Pole on yedi yaşlarında büyümeyi bırakmış gibi görünüyordu - ve ortaçağdaki birinci dükü andıran aristokrat burunları vardı. Ama Cyrus'a göre her türlü benzerlik burada sona eriyordu. Pole kötü huylu ve aceleci bir kumarbazdı.

O kadar pervasız bir adamdı ki her şeyini, hatta aile mülkünü bile borç yüzünden kaybetmişti.

Dük, Cyrus'un selamına karşılık verme zahmetine katlanmadı. Ve her zamanki gibi, aleni saygısızlıklarına kimin tanık olduğunu umursamadı. Unvanının onu kınamalardan koruyacağına inanıyordu ve görünüşe bakılırsa öyle de olmuştu. Kimse bir dükle düşman olmak istemezdi.

"Şaşkınlığımı hayal edin," diye söylendi. "Bir saat kadar sonra eğik Pisa Kulesi'yle dans edeceğim, ama biri sütunlarını bir gecede yaldızlamış, yani bir kayıp değil."

Cyrus ellerinin yumruklara doğru kıvrıldığını hissetti. Ama fiziksel şiddetin hiçbir şeklini onaylamıyordu; bir okul çocuğu olarak bunu yeterince yaşamıştı. Çok bilinçli bir şekilde ellerini gevşetti. "Korkarım ne söylediğin hakkında en ufak bir fikrim yok *kuzen*."

Elbette, bu en gayri resmi hitap karşısında Pole'un oldukça kalın boynuna kırmızı bir renk yayıldı. Akrabası olarak kabul edilmeye dayanamıyordu. Şimdi kısa bir kahkaha attı. "Bayan Lucy *Towerton*'dan bahsediyorum. Seninle evlenmeyi kabul edecek kadar çaresiz bir kadın, ama artık o kadar çaresiz olmadığına göre, paranla soyunu tartacak başka bir kadın bulman gerekecek. Ya da eksikliğini."

Herkes Ravensthorpe'un sonunda kuzenine saldırıp saldırmayacağını görmek için beklerken, etraflarına küçük bir sessizlik havuzu yayıldı. Ama Cyrus, Pole'un yemine gelmeyeceğine uzun zaman önce karar vermişti. Asla.

"İzninizle, Majesteleri," dedi şimdi, sesi soğuk ve düzgündü. "Eminim dans etmeniz gereken bir nişanınız vardır, o yüzden sizi tutmayayım."

Pole homurdandı. "O servet karşısına çıktığında Kule'nin şansı yaver gitti. En azından iyi isminden vazgeçerek karşılığında iyi bir yatak almalıydı. Şimdi soğuk bir balık olmayan bir adamla evlenme şansı var."

Cyrus bir an için kendi politikasından vazgeçmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Ruhunun her parçası kuzeninin çenesine bir darbe indirmek için kaşınıyordu.

"Sanırım Kule'yi kendime doğru çekebilirim," diye alaycı bir şekilde ekledi Pole, sesini zar zor alçaltarak.

Cyrus pek de çekici olmayan iki seçenek arasında yıldırım hızıyla bir karar verdi. Kuzenini dümdüz edebilir ya da planındaki Yedi Numara'yı ortaya çıkarabilirdi. Özdenetim kazandı. "Az önce çok ilginç bir satın alma işleminin son belgelerini imzaladım *kuzen*."

"Yaptığın hiçbir şey ..." Pole'un gözleri kısıldı ve burun delikleri açıldı. "Hayır."

"Anladığım kadarıyla mülkü parçalamak zorunda kalmışsınız. Kağıt oyunlarında şansınızın yaver gitmemesi çok yazık. Belki aşta daha iyi olursunuz." Topuklarının üzerinde döndü.

Ama Pole'un kükremesi onu takip etti. "*Ne satın aldın?*"

Cyrus durdu ve yüzünü Pole'a döndü. "Neden, taşradaki malikane, kuzen. Hani şu kumarda kaybettiğin... Annemin, onun annesinin, büyükannesinin ve büyük büyükannesinin büyüdüğü yer. Avukatınız alıcının kimliği hakkında bilgi sahibi olmak istemediğinizi söyledi ama arazinin ailede kalacağını öğrenince çok sevineceğinizi biliyordum."

Tekrar döndü ve kuzeninin tepkisini görmeyi beklemeden uzaklaştı, yüzünde donmuş bir soğukkanlılık maskesiyle etrafındakilerin büyülenmiş gözleriyle karşılaştı. "Bayan Iffleigh," dedi tanıdığı ilk kadının elini tutarak. "Eğer bu dans için nişanlı değilseniz, bu şerefe nail olabilir miyim?"

"Bay Ravensthorpe, elbette," dedi genç başhemşire, reverans yaparken gözleri parlıyordu.

Ve sonra, adam onu dans pistinin kenarına kadar götürdüğünde ve valsini ilk tınıları duyulduğunda, eğildi ve "Bravo!" diye fısıldadı.

Görünüşe göre Pole'un kırılcılığını fark eden ve onaylamamaya cesaret eden birkaç kişi vardı. Cyrus Bayan Iffleigh'e gülümsedi ve yere doğru ilerlediler.

Tüm yüzeysel soğukkanlılığına rağmen, okuldan ayrıldığından beri hiç olmadığı kadar öfkelenmeye yaklaştığının farkındaydı. Kalbi hâlâ çarpıyordu.

Kuzeninin de tam olarak aynı şeyleri hissettiğini düşünmek biraz teselli oldu. Malikâneyi satın alması Pole'un böbrekleri için kesinlikle bir darbe olmuştu - gerçi bunu o nedenle yapmamıştı.

Bir mülk edinmek her zaman planının önemli bir parçasıydı. Asilzadelerle evlenecek, uygun bir kır evi edinecek -her ne kadar atalarından kalan mülkün müsait olacağını hiç düşünmemiş olsa da- Kraliyet'in hediyesiyle bir unvan elde edecek (genellikle bu tür onurlandırılmalarla sonuçlanan kurnazca borç verme işlemi çoktan başlamıştı) ve ardından annesinin *ton'daki* yerini yeniden kuracaktı. Böylece, annesinin babasına duyduğu sınıfa meydan okuyan aşkın yol açtığı skandalı ortadan kaldıracaktı.

Annesi skandalı umursamayabilirdi ama o umursuyordu.

Aslında, tarafsız bir gözlemci onun önemseydiği *tek* şeyin bu olduğunu söyleyebilir.

ALTINCI BÖLÜM

"Nerelerdeydin sen?" Lucy burnunu pudralamak için kadınlar tuvaletine yaptığı kısa ziyaretin ardından yanında belirdiğinde Leydi Towerton onu azarladı. "Tüm dans kartınız dolu ve şimdiden iki dansı kaçırdınız. Senin adına özür dilemek zorunda kaldım ve bu çok utanç vericiydi."

Lucy oturdu ve annesinin uzattığı, her satırı karalanmış bir isimle dolu dans kartına gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ne?"

Annesinin yüzünde, altınlarını değerlendiren bir ejderhaya yakışacak bir ifade vardı. "Her dans," dedi muzaffer bir edayla. "Her biri. Sırada Lord Chester ile bir quadrille var; işte geliyor." Yelpazesinin örtüsü altında Lucy'nin kulağına eğildi. "Eğer soran erkekler uygun değilse, onlara hiç dansınız kalmadığını söyledim."

"Peki ya Bay Ravensthorpe?" Lucy sordu.

Leydi Towerton burnunu kırıştırdı. "Saygılarını sunmak için yaklaşmadı. Eğer zerre kadar sağduyusu varsa, bir iki kelimeyle çekip gidecektir. Anladığım kadarıyla ev sahibemiz ona iyi talihinizden bahsetmiş, bu oldukça küstahça ama oldukça faydalı. Bu seni utanç verici bir konuşmadan kurtaracaktır, canım."

"Anne," dedi Lucy biraz sert bir sesle, "Bay Ravensthorpe gibi bir beyefendiyle kendim konuşmadan onunla alay edeceğimi düşünmüyorsun herhalde?"

"Eğer bir beyefendi *olsaydı*," dedi annesi ama Lucy'nin bakışları altında gözleri düştü.

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Lucy. "İzninizle." Ve ayağa kalkarak annesinin parmaklarının arasından dans kartını aldı ve Lord Chester'a reverans yaptı. Lord Chester duldu, elli yaşlarındaydı, dört kızı ve oldukça büyük bir midesi vardı. Onunla evlenme fikri biraz ürkütücüydü.

Lord Chester'la birlikte salonda ilerlemeye başladıkları anda Ravensthorpe'u gördü. Dans pistinin kenarında durmuş, başını eğmiş, Bayan Edger'ın kendisine anlattığı bir şeyi dinliyordu. Elbette Bayan Edger onun yerine geçmiş olamazdı. .. o sadece bir baronun kızıydı.

Ama öte yandan Bayan Edger küçük, narin ve çok güzeldi, bukleleri kabarıktı ve gerçekten tatlı bir karakteri vardı. Lucy dişlerini sıktı ve Lord Chester'a tekrar gülümsemek için kendini zorladı.

Sonunda odanın kenarından aşağıya kadar ilerlediler ve sonunda geri dönüp yukarı çıktılar. Lucy bir daha bakmamaya kararlıydı.

Nişanlısına doğru. Elbette onu arayıp bulacaktı ve sadece en resmi ve en kibar beyefendi olduğu için peşinden gitmesine gerek yoktu.

Dans onları Ravensthorpe'a yaklaştırdıkça balo salonundaki uğultu da artıyordu. Sonra, ondan sadece bir metre uzaklıktaki bir noktada, oldukça yakın ve yırtılmayı düşündüren garip bir ses müziğin içine girdi. Lord Chester onu birdenbire düzeninden çekip çıkardı ve derin bir dehşet içinde nefes alarak, "Bayan Towerton, lütfen beni bağışlayın. Korkarım bir gardırop felaketi yaşadım. İzninizle." Bu kadar iri yarı bir adamın bu kadar hızlı hareket edebileceğini düşünemezdi ama o daha cevap vermeden adam gitmişti.

Böylece kendini Ravensthorpe ve yakışıklı Bayan Edger'ın yanında, çevredeki herkesin röntgenci zevkiyle ayakta dururken buldu. Lucy, Ravensthorpe'un selam vermesinden önceki saniyede nişanlısının kendisini görünce ne acı çekmiş ne de tedirgin olmuş gibi görüldüğünü fark etti. En ufak bir şekilde bile.

Annesi nişanlılıklarının sona ermesi gerektiğini söylediğinde hıçkırığa ağladığı gerçeğini boş verin. Eğer şimdiki tavrı bir gösterge ise, kılını bile kıpırdatmamıştı.

Nedense bu fark ediş onun kararlılığını daha da pekiştirdi. Onu kendine ait kılacaktı. Eğer onun, kravatından fırlatılıp atılabilecek bir kir zerresi olduğunu düşünüyorsa... yanıliyordu.

Başını kaldırdı ve kirpiklerinin altından yavaşça onun gözleriyle buluştu. Utangaç bir bakış atabileceği çok az erkek vardı; göz hizası kendisiyle eşit ya da daha aşağıda olan erkekler flört etmeye isteksizdi. Ve bunu Ravensthorpe'la hiç denememişti; utangaçlık onu her zaman mahvetmişti. Öfke bunun için mükemmel bir tonik gibi görünüyordu.

"Bay Ravensthorpe," dedi reverans yaparak. "Bayan Edger."

Bayan Edger sadece güzel değil, aynı zamanda anlayışlıydı. Hızlı bir reverans yaptı, dans kartıyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve kalabalığın içinde kayboldu. Geriye, Lucy ve Ravensthorpe'a sanki operadaki başrol oyuncularımış gibi aval aval bakarak eğlenen, görünüşte iyi yetiştirilmiş bir grup insan kalmıştı.

"Sizi görmek ne büyük bir zevk Bayan Towerton," dedi Ravensthorpe.

"İsterseniz-" dedi ve aynı anda "İzin verirsiniz-" dedi. "Evet," dedi ve elini uzatmadan önce kolunun altından geçirdi.

Döndü ve onu balo salonundan çıkan kapıya doğru yönlendirdi, bu da muhtemelen içeceklerin servis edildiğini bildiğı kütüphaneye gittikleri anlamına geliyordu. O oda da insanlarla dolup taşacaktı, ki bu iyi bir şeydi, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar tehlikeye atılabilirdi.

Ama bu kadar ilgisiz görünen bir adamı öpmeye zorlayacak cesareti olduğundan pek emin değildi.

Gerçek şu ki, Ravensthorpe'la gerçekten yüz yüze geldiğı için hem kalbi hem de cesareti hızla batıyordu. Onun gibi biri için fazla yakışıklıydı. Sadece yüzü değil... Olivia'nın da belirttiğı gibi omuzları bile çoğu erkeğinkinden daha genişti. Uzun, zayıf vücudunun her santimi son derece erkeksi ama bir o kadar da zarif görünüyordu.

Hissettiğı yetersizlikten daha da kötüsü, onu gördüğünde gözlerinde kesinlikle hiçbir duygu yoktu. O herhangi bir tanıdık olabilirdi. Aslına bakarsanız, içini acıtan bir acıyla şöyle düşündü

Her sabah kahvaltıda bu muazzam ilgisizlikle karşılaşmaktansa bir servet avcısıyla evlenmeyi tercih ederim.

Lord Chester'ın gözleri bile ona baktığında sıcacıktı. İnsanın kocasını özlediği ve karşılığında en ufak bir şefkat görmediği bir evliliği hayal bile edemiyordu.

Balo salonunun kapısına yaklaştıklarında, hâlâ tek kelime etmeden, her iki taraftaki insanlar geri çekildi. "Kendimi Musa gibi hissediyorum," diye mırıldandı Lucy. Ravensthorpe kuru bir sesle, "Gerçekten de bir göç hissi var," diye cevap verdi. "Bir bardak limonata içmeyi deneyelim mi, yoksa konuşmanızı girişin göreceli mahremiyetinde haber mi?"

Lucy ona olabildiğince tatlı bir şekilde gülümsedi, ama bir yandan da ona okkalı bir tokat atacakmış gibi hissediyordu. Ondan kurtulmak için bu kadar istekli miydi? Girişte sıradan bir söz söyleyecek ve evlenmeye söz verdiği kadına sırtını mı dönecekti? "Hayır," diye belirtti. "Gerçekten özel bir yer bulmayı tercih ederim."

Bu onu ürküttü; yüz ifadesi kayıtsız bir nezakete dönmeden önce kadın bunu bir saniye içinde fark etti. "Bir baloda mahremiyet bulmak zordur, Bayan Towerton."

Ama Lucy kapının yanında duran ev sahibesine döndü.

"Sevgili Leydi Summers," dedi kısık bir sesle, ama yine de dinleyenler tarafından açıkça duyulabiliyordu, "Bay Ravensthorpe'la konuşmamız gereken önemli bir konu var ve bizi sakın bir köşeye yönlendirebilir misiniz? Sizi temin ederim ki annemin nişanlımla özel bir an geçirmeme izin verme konusunda hiçbir tereddüdü yoktur."

Leydi Summers çenesini kapattı. "Tabii ki annen yapmadı," dedi. "Benimle gelin, benimle gelin!" Öneminden neredeyse titreyerek onları odadan çıkardı, kütüphaneyi geçip yandaki kapıya götürdü. "Kendi oturma odam," dedi önünde duran uşağa başıyla işaret ederek. "James! Ön girişe dön lütfen."

"Teşekkür ederim," dedi Lucy tatlı bir sesle. "Annemin ilginize çok minnettar kalacağını biliyorum."

"Annen ve ben çok eski dostuz." Hanımefendi Ravensthorpe'a küçümseyici bir bakış fırlattı, o da sakince gülümsedi. "Burada endişelenecek bir şey olmadığını görebiliyorum, bu da sizin için bir övünç kaynağı, Bay Ravensthorpe. Bir servetin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verme konusunda bu kadar iyimser olmayacak beyefendiler var."

Bu gereksiz söz üzerine Lucy nişanlısının gülümsemesinin biraz sertleştiğini düşündü. "Neyse ki başkasının servetine ihtiyacım yok," diye belirtti.

"Pole malikanesini satın aldığınızı duydum," dedi Leydi Summers. "Sen de iyi bir av olacaksın. Bayan Towerton sizi başından attığına göre, sizin için kimi bulabileceğimize bakmalıyız."

Lucy, "Ama tabii ki Leydi Summers, henüz kimseyi atmadım," dedi.

Leydi Summers küçük bir kahkaha attı. "Siz çocuklar çok mantıklı, çok sakinsiniz! Benim zamanımda bu konularda çok daha titizdim, ama sonra, dedikleri gibi, her şey değişti." Ve bu sözlerle kendini odadan dışarı attı ve (merhametli bir şekilde) kapıyı arkasından kapattı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lucy'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, görünmesi gerektiğini hissetti. Ama başını dik tutarak küçük bir koltuğa doğru yürüdü ve bir grup sandalyenin yanından bilerek geçti. Ravensthorpe'un kendisine dönük bir sandalyeye değil, yanına oturmasını istiyordu. Kendini onu öpmek için açık bir alana atılırken göremiyordu. Tabii planını uygulamak için yeterli cesareti toplayabilirse.

Ama oturduktan sonra adamın hâlâ ayakta durduğunu ve kaşlarını çatarak onu izlediğini fark etti. "Bay Ravensthorpe," dedi yanındaki minderi işaret ederek. "Bana katılmaz mısınız?"

Yüzündeki vurdumduymazlık gitmiş, yerini karanlık bir öfke almıştı. Kalbi yeniden hızlandı. Belki de umurundaydı. "Bunun uzun sürmeyeceğinden eminim," dedi.

Kadınların gözlerinin neden hep onun üzerinde olduğunu tam olarak anlayabiliyordu. Bu sadece yakışıklılığından değil, sunduğu meydan

okumadan da kaynaklanıyordu. Bu

Soğuk bir mesafe, erkeksi bir zarafet... Kadınlar muhtemelen on altı yaşından beri onun ayaklarına kapanmışlardı.

Lucy elinden geldiğince ikna edici bir şekilde, "Lütfen," dedi. Umutsuzca bundan sonra ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Ne *yapacağına*.

Aralarındaki boşluğu geçti ve ona katıldı. "Anladığım kadarıyla son zamanlardaki iyi talihinizden dolayı kutlanacaksınız."

"Evet."

"İstediğinize kesinlikle eminim-"

"Benimle neden hiç konuşmadığını bilmek istiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Boğazını temizledi. "Korkarım ne demek istediğinizi anlamıyorum Bayan Towerton."

"Eğer özel olarak konuşmuş olsaydık, bana Lucy diye hitap etmeni isterdim."

"Siz genç bir hanımsınız," dedi kaşlarını çatarak. "Uygunsuz yakınlaşmalarda bulunarak itibarınıza leke sürmek istemem."

"Biz *nişanlıyız*."

"Bu hem nezaketi hem de gelenekleri çiğnemek için geçerli bir neden gibi görünmüyor." Sesinin ne kadar sert çıktığını fark etmiş olmalıydı. "Suskunluğumun sadece nezaket anlayışımı yansıttığını bildiğinize inanıyorum, Bayan Towerton."

"*Lucy!*"

"Lucy." Sesinde şimdi belirgin bir ürkme tonu vardı. "Ve ..." diye sordu.

Onu takip ediyor gibi görünmüyordu. "İsminizi kullanabilir miyim?"

"Tabii ki. Bu Cyrus. Bayan Tow, yani Lucy, bu konuşmayı neden yaptığımızı anlayamıyorum. Siz artık bir varissiniz ve anladığım kadarıyla ailenizden nişanlanmamız konusunda bir talimat almışsınız."

"Cyrus," dedi onu görmezden gelerek. "Bunu sevdim."

Sanki kendisiyle alay ettiğini düşünmüş gibi yeşil gözleri parladı.

Ama şimdi kendini pervasızca cesur hissediyordu. Ne de olsa kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. "Bir sorum var, Cyrus. Beni sadece ailesi seni kabul edecek en yüksek rütbeli kız olduğum için mi seçtin?"

"Hayır," dedi. "Eminim farkındasınızdır, bu açıdan bakıldığında sizden daha uygun olan iki düğ kızı var."

"Doğru. Ama Leydi Mary'nin lekelerle ilgili böyle bir sorunu var," dedi Lucy. "O senin kadar güzel değil."

Gözleri onunkilerle buluşmak için uçtu. "Sence ben güzel miyim?"

"Evet." Ses tonu tavizsizdi, acımasız olduğu söylenemezdi. "Eğer bu bir tür oynasa, bundan hiç hoşlanmadığımı söylemeliyim."

Lucy daha dik oturdu, bu da göğüslerini biraz daha belirgin hale getirdi. Her zaman göğüslerinin en iyi özelliklerinden biri olduğunu düşünmüştü. Can sıkıcı bir şekilde, Cyrus'un gözleri Lucy'nin yüzünden ayrılmadı. "Neden bu kadar kibarsın?" diye haykırdı.

Şimdi gözlerinde kesinlikle bir öfke kıvılcımı vardı. Bundan heyecan duydu: her türlü duygu, can sıkıntısı ve ilgisizlikten daha iyiydi.

"Anladığım kadarıyla benim gibi doğmuş birinden kaba davranışlar bekliyorsunuz?"

"Senin doğumunun bununla ne ilgisi var?" diye sordu, nezaketi bir kenara bırakıp yelpazesıyla onun dizine vurarak. "Anladığım kadarıyla baban parlak bir avukat. *London Gazette*'de son zaferinin öyküsünü okudum. Annen de eski Pole Dükü'nün kızı. Doğum bu tartışmaya sadece beni gelin olarak seçtiğiniz için giriyor, çünkü görünüşe göre sunabileceğim tek değerli şey bu."

Cyrus, Bayan Towerton'ın -hayır, Lucy'nin- gözlerine bakarken garip bir boğulma hissine kapıldı. Çok tuhaf bir renkteydiler, gümüşü bir maviydi, yağmurdan hemen sonraki gökyüzü gibi. "Ben öyle bir şey demedim," demeyi başardı.

"Senin için söyledim," diye karşılık verdi. Lucy Towerton ona her zaman sakin, nadiren fikir beyan eden ve açıkçası arka planda kaybolan genç bir kadın gibi gelmişti. Aksine, biraz dalgındı ve onun yanındayken başka şeyler düşünüyormuş gibi görünüyordu. O da bunu onaylamıştı.

Ama şu anda karşısında duran kadının arka planda kaybolması pek mümkün değildi. Yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu ve bela gibi görünüyordu.

Kafasının arkasından gelen bir ses ona odadan çıkma vaktinin geldiğini oldukça net bir şekilde bildirdi. Eğilmeli, özürlerini sunmalı ve başka bir gelin bulmak için yola koyulmalıydı. Uygun, sakin bir gelin. Rahatsız edici sorular soran ve ona yanan gözlerle bakan bir gelin değil.

"Madem başladım, geri kalanını da senin için söyleyebilirim," diye devam etti Lucy. "Beni seçtiniz çünkü talihsiz Leydi Mary gibi beneklerim yok; çünkü ben bir kontun kızıyım; ve çünkü

Çeyizimin küçüklüğü ailemin cömert bir anlaşma teklifine olumlu yanıt vereceğini düşündürüyordu."

Cyrus daha önce hiç buna benzer bir konuşma yapmamıştı. "Bunların hepsi doğru," dedi sonunda. Ona yalan söyleyemezdi, hele de o berrak gözler gerçeği talep ederken.

"Dahası, alışılmadık derecede uzun boylu olduğum için son üç yıldır piyasada sıkışıp kaldım. Açık konuşmak gerekirse, ben bir duvar çiçeğiyim, bu da babanızın mesleği nedeniyle ailem tarafından reddedilmeyeceğiniz anlamına geliyor."

"Düşünce süreçlerime oldukça sert bir ışık tutuyorsunuz." Durakladı. "Aslında boyunuz, birçok cazibenizden biriydi. Kısa boylu kadınlara tahammül edemem."

"Benim *birçok* cazibem mi?"

"Gözlerin," dedi, hiç öğrenme zahmetine katlanmadığı bir tür dili beceriksizce kullanarak. "Olağanüstü bir renkleri var. Ve teniniz" -o anda fark ettiği gibi- "tam olarak süt renginde. Vücudunuz da çok hoş." Çenesinin altına baktı ve bunun hoştan da öte bir şey olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Aslında, evli olmayan bir bayan için gerekli olan mütevazı yaka göz önüne alındığında bile şaşırtıcı derecede kışkırtıcıydı.

Lucy sanki o hiçbir şey söylememiş gibi konuşmaya devam etti. "Bana kur yapmana gerek olmadığı için -açık pazarda düşük bir ağırlıkla satılan bir nesne olduğum için- az önce ifade ettiğin gibi hoş sözler ya da iltifatlarla uğraşmak için bir neden görmedin."

Kıbrıs kaşlarını çatarak, "Bu benim davranışlarımla ilgili çok talihsiz bir yorum," dedi. "Benim en kötü yanıımı görmeye kararlı görünüyorsunuz. Bir beyefendinin davranışlarını düzenleyen kuralları çiğnememi neden varsayıyorsunuz ya da istiyorsunuz? Bir sonraki nişanlınız dans adımlarını takip ederken göğsünüze iltifat ederse ailenizin bundan hoşnut olmayacağını hatırlatabilir miyim?"

Lucy'nin bir *sonraki* nişanlısından bahsetmekten ne kadar hoşlanmadığına kendisi de şaşırdı. Aslında, yakıcı bir sahiplenme dalgası vücudunu kasıp kavurdu. Derin bir nefes aldı. Çocukken oyuncaklarını paylaşmayı hiç sevmezdi ama bir insanı teneke bir askerle bir tutmak da pek mümkün değildi.

"Benim merak ettiğim düğün gecesi," diye karşılık verdi Lucy. "Vücudumla ilgili iltifatları bir kenara bırakalım - çünkü açıkçası, bir dakika öncesine kadar kıvrımlarım olduğunu fark ettiğinizi hiç sanmıyorum. Bana ne zaman adımın ne olduğunu sormaya niyetlendin? Ya da bana havayla ilgili sıradan bir şeyin ötesinde bir şey söylemeyi? Ya da beni ilk kez *öpmeyi*? Gerçekten *yatakta birlikte olduğumuzda*?"

"Bayan Towerton!"

"Lucy!" diye karşılık verdi.

"Lucy. Bunu düşünmemiştim," dedi Cyrus, bir kez daha dürüstlüğü tercih ederek. "Sanırım bu tür yakınlıkların zamanı gelince ortaya çıkacağını düşündüm."

Lucy ayağa fırladı ve sinirli iki adım atarak kanepeden uzaklaştı. Cyrus ayağa kalktı ve onun ardından bakakaldı. Sanki nişanlısını ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Zayıftı ama bir şekilde hem narin hem de olgun görünmeyi başarıyordu, beli ince, kalçaları nefis bir şekilde kıvrımlıydı. Boyunun onu zayıf bir fasulye sırıgına dönüştürmediği gerçeğini neden fark

etmemiști?

Elbisesinin narin tülbenti göz önüne alındığında, bacaklarının bir ceylanınki kadar uzun ve ince, zarif olduğu belliydi.

Lucy onunla yüzleşmek için arkasını döndüğünde yutkundu. Yumrukları iki yanında kenetlenmi ti ve yanakları pembe bir renk almıştı. Sevi irken de böyle görünürdü, diye düşündü birden, bacaklarının arasında erimiş bir sıcaklık hissederek. Vücudu ellerinin altında kamburla ıyor ve yanakları arzuyla kızarıyordu.

"Ne!" diye tersledi.

Cyrus savunmacı bir ka ını kaldırdı. "Ben bir şey söylemedim." Aptalca bir yanıtı ama ani bir arzu fırtınasına yakalanan bir adam her zaman en net düşünen kişi değıldir.

"Bana bakıyorsun." Yanaklarındaki renk tonu gelincik rengini aldı. Sonra ba ını salladı. "Sa malıyorum. Anlatmak istediğim  u Cyrus. Beni seçtin çünkü daha yüksek rütbeli bir talibin ilgisini çekecek kadar güzel değıldim."

Sanki karşı  ıkmayacakmı  gibi telaffuz etti. Çenesi yüksek ve gözleri bir  ahinininki kadar sertti.

"Ben  yle d   nmemi tim," dedi, dünyaya karşı bir kalkan olarak kullandığı sakinliğini biraz zorlukla toparlayarak. " nsan görünüş gibi y zeyssel şeylere bakarak e  seçmez."

Anında büyük bir hata yaptığını anladı. Gözlerindeki ışık söndü. "Evet, pekâlâ," dedi. "Bu ni anı iptal ediyorum Cyrus, bana miras kalan servet yüzünden ya da ailem öyle istediğı için değıl, beni tanımadığın için. Ya da beni arzulamadığın için." Cyrus'un bakı larına karşılık verdi, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Eğer sana bir tavsiyede bulunmamın sakıncası yoksa

Bir dahaki sefere müstakbel eşinize kendinizi tanıttın. Hatta elini bile isteyebilirsiniz; çoğu genç bayan bunu bekler."

Cyrus olduğu yerde donup kaldığını hissetti. Elbette haklıydı. Onu bir insan olarak hiç düşünmemişti. Bayan Towerton onun listesindeki nesnelerden sadece biriydi, yıllar önce Eton'da kurduğu plan.

Boğazını temizledi. "Eğer sizi herhangi bir şekilde kırdıysam, çok pişmanım ve beni affetmenizi rica ediyorum. Sizi oldukça çekici buluyorum." Cümle kulağa yapmacık ve ezik geliyordu. Göğsüne bir panik mikrobi yayıldı. Bir konuşmayı kontrol edememe hissinden nefret ediyordu.

Gülümsemesi derinleşti ve sağ yanağında aniden küçük bir gamze belirdi. Buna öpücük gamzesi diyorlardı. "Oh, sorun değil. Benim için fazla yakışıklı olduğunu hep biliyordum."

"Ne?" Ağzı açık kaldı.

"Biliyorsun," dedi elini ona doğru sallayarak. "Diğer tüm beyefendileri gölgede bıraktın. Senin gibi birinin bana bakacağını düşünmek bile saçmaydı. Ya da baksaydın bile," diye ekledi düşünceli bir şekilde, "evlendiğimizde güzel bir metres alırdın, bu da beni perişan ederdi."

"Yapmam!" Cyrus havladı.

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Bir metres edinmek mi, yoksa güzel bir metres edinmek mi? Bir kadının bu konuda kocasının seçimlerini belirleyebileceğini pek sanmıyorum ve bende olmayan tüm cazibeye sahip bir *güzel* tarafından gölgede bırakılmaktan hiç hoşlanmam."

"Metresim yok ve bir metres edinmeye de niyetim yok."

"Sadece aramızdaki farkı kabul etmek istemedim," dedi, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Sanırım bu konuda çok fazla düşünmekten korkuyordum. Bir duvar çiçeği olmak kolay değil... oldukça moral bozucu, gerçekten."

Cyrus acıma ve pişmanlık duygularının iç içe geçtiğini hissetti. Söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalıştı ama boğazından hiçbir şey çıkmadı. Bu çok saçmaydı: söyleyecek sözü hiç olmamıştı.

"Her neyse," dedi bir anlık duraksamadan sonra, "şimdi beni seçme nedenlerinizi gerçekten dile getirdim, bu oldukça özgürleştirici. Ne de olsa *bana* gerçekten bakıyor değildiniz. Bir kadın olarak yani. Herhangi bir duvar çiçeği de aynı şeyi yapardı. Bu yüzden kendimi küçülmüş hissetmeme gerek yok."

Tekrar durdu ve onun cevap vermesini bekledi ama Cyrus konuşamayacak kadar sersemlemişti. Onun bu kadar aşağılık biri olduğunu mu düşünmüştü? Gerçekten de öyle olması mümkün müydü?

Yanıt gelmeyince, sesinde bir uyarı imasıyla ekledi: "İşte burada bana güven vermeniz gerekiyor Bay Ravensthorpe. Bana bir fasulye sıırığına göre oldukça iyi görüldüğümü söyleyin ki bu utanç verici konuşmayı bitirip odadan çıkabilelim."

Ama Cyrus sanki zihni bir mengeneye sıkışmış gibi hissediyor, onu fark etmeye zorluyordu

-çok geç- Lucy mükemmeldi... ince, kıvrımlı ve öpmek için doğru boydaydı. Saçlarında güneşin tüm sıcaklığı, akşamüstünün dumanlı kehribar rengi vardı.

Onu görmek bile göğsünü ağrıtıyordu. Ve diğer kısımları da ağrıyordu.

"Gerçekten de pek konuşkan değilsin," dedi iç çekerek. "Sanırım balo salonuna dönmeliyiz. Annem, senin o gece

beni tehlikeye atmaya çalışıyor."

Bunu yapabilirdi. Bu fikir bile içinde büyük bir açlık hissi uyandırdı. Onu bir beyefendi yapan her şeyi bir kenara bırakırsa ... Onunla uzlaşabilir ve böylece onu kaybetmezdi.

"Bu bir şakaydı," diye açıkladı omuz silkerek. "Bir kadının bir akşam içinde maruz kalabileceği aşağılanmanın da bir sınırı olmalı, öyle değil mi? Hoşça kalın Bay Ravensthorpe." Reverans yaptı.

Cyrus'un gurur duyduğu bir şey varsa, o da okuldan ayrıldıktan sonra medeni davranış kurallarını asla ama asla ihlal etmemesiydi. Kuzeni ne kadar aşağılık olursa olsun (sınırlarını en çok zorlayan şeyi ele alalım), kontrolünü asla kaybetmedi.

Ve bu özdenetim, hiçbir zaman bir centilmen kadına samimi bir şekilde dokunmadığı anlamına geliyordu. Bunun iyi bir nedeni vardı: Servet kazanmakla o kadar meşguldü ki, kibar kadınlara ulaşmasını sağlayacak faaliyetlerle uğraşmamıştı.

"Bence çekici değilsin," dedi, sesi biraz gıcırdıyordu.

Dudağı titredi ama başını salladı ve tiz bir sesle, "Şey, sanırım sen-" dedi.

Uzanıp onu kollarının arasına aldı, kokulu, teslimiyetçi bir kadınlık demeti ve sonra ona ters ters baktı. "'Çekici' kelimesi yeni bir kız ya da bakire bir teyze hakkında konuşurken kullanılır."

Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini kırptırdı.

Adamın kolu kadının beline dolanarak onu bedenine daha da yaklaştırdı. "Sadece çekici değilsin, çok güzelsin. Bir çiçek gibi, ama dikenleri olan bir çiçek."

Sesi boğuklaşmıştı. Bir beyefendinin bir hanımefendinin yanında kullanmaması gereken bir tondu bu. Kelimelerden vazgeçti, başını eğdi ve onu öptü. Bu bir genç kıza verilecek türden bir öpücük de değildi. Dudaklarını nazikçe okşamadı, açması için onu ikna etmedi, ağzı açık öpüşmenin zevkini incelik ve nezaketle ona tanıtmadı.

Onun yerine içeri daldı, aç bir öpücüktü bu. Son dakikalarda, mükemmelken kendini küçümsemesini dinledikçe daha da sinirlenen derin bir yerden gelen bir öpücük

. . . kesinlikle mükemmel.

Lucy'yi seçtiğinde boyunu onaylayarak not etmişti ama bunun ne anlama geldiğini düşünmemişti. Bu, onun kollarına sanki ölçüye göre yapılmış gibi oturacağı anlamına geliyordu. Çenesini garip bir açıya düşürmesine, sırtını kamburlaştırmasına ya da onu göğsüne doğru kaldırmasına gerek yoktu. Sadece onu vücuduna doğru çekti ve işte oradaydılar, iki yapboz parçası gibi, adamın sertliği bacaklarının arasındaki yumuşaklığa baskı yapıyordu.

Dudaklarından çıkan hırıltı tam bir sürprizdi. Ama artık kendini kaybetmişti, kontrolü kopmuş, rüzgâr fırtınasındaki bir saman çöpü gibi yok olmuştu.

Lucy'nin dudaklarında hafif bir limonata ve kadın tadı vardı. Cyrus çılgınlık içindeyken bile, nişanlılıklarını yeni bitirmiş olan nişanlısının onu öptüğünü, dudaklarının titrediğini, hatta dilini kendi diliyle buluşturduğunu fark etti: tatlı, utangaç . . . belirgin bir şekilde arzuluydu.

Cyrus baş döndürücü, tamamen cinsel bir tepkinin pençesindeydi. Boğazının derinliklerinde inledi ve onu kendine daha da sıkı çekerek ellerinin dolaşmasına izin verdi. Kadının dar, asilzade omuzları olduğunu keşfetti.

Kollarında sadece bir tutam kas vardı. "Ata biner misin?" diye homurdanarak ağzını onunkinden ayırdı.

Kadının yüzüne baktığında arzusu daha da arttı. Dudakları pembe, gözleri biraz şaşkıındı.

"Evet, her sabah," dedi elini onun yanağına koyarak. "Sakallarının uzadığını hissedebiliyorum."

Cyrus sustu. Babasının koyu renkli, gür saçlarına sahipti ve günde en az iki kez tıraş olurdu. Yine de akşamın bu saatinde çenesinde sık sık gölgeli bir karanlık olurdu. Yüzündeki kıllar kuzeninin onu tuzağa düşürme yöntemlerinden biriydi.

Ama Lucy belli ki Dük'ün küçümsemesini paylaşmıyordu. Gözleri parlak ve heyecanlıydı ve parmaklarının yanağında titrediğini hissedebiliyordu. "Bu seni oldukça rakık gösteriyor," diye fısıldadı. "Tehlikeli."

"Haklıymışsın," dedi kısık sesle. "Vücudunu fark *etmemiştim*. Sadece kabul edilebilir olduğuna karar verdim."

Parmakları adamın yüzünde hareketsiz kaldı.

Onu kendisinden uzaklaştırdı ve kasıtlı olarak -skandal bir şekilde- ellerinin Lucy'nin omuzlarından elbisesinin ön kısmına doğru kaymasına ve göğüslerinin yumuşak kıvrımlarının etrafında kıvrılmasına izin verdi. Lucy küçük bir nefes verdi ama bakışlarını ondan ayırmadı. "Seni şimdi görüyorum." Elleri, küçük, gergin meme uçlarını geceliğinin ve elbisesinin içinden hissedinceye kadar sıkılaştı.

"Ve şimdi seni gördüğüme göre," dedi, sesi bir kademe düşerek, "seni kesinlikle ... her yönden *kabul edilebilir* buluyorum." Bu kelimeye onu ne kadar çok istediğini ortaya koyan bir tonlama verdi.

Bir tutam saç yanağına düştü ve Cyrus birden Lucy'nin -onun Lucy'sinin- yatakta uzanmış onu beklediğini, güneşten parlayan saçlarının omuzlarına döküldüğünü, gözlerinin beklentiyle yumuşadığını, vücudunun birkaç parça ipekle zar zor örtüldüğünü hayal etti. Ona dudaklarıyla aynı renkte bir ipek alacaktı.

Tüm vücudu cinsel beklentiyle kükredi. "Lanet olsun," dedi yavaşça. "Sana açıkça bakmadığıma inanamıyorum. Ne aptalım."

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu ve neredeyse -neredeyse!- ona çok geç olup olmadığını sordu, ama kendisini savunmasız bırakacak hiçbir şey istememeyi bir kural haline getirmişti. Bunun yerine onu tekrar öptü.

Ve bir kez daha kızın kendisine uyumundan derin bir memnuniyet duyduğunu hissetti... ama bu memnuniyet kısa sürede güçlü, kükreyen bir arzu tarafından bastırıldı. Yıllardır böyle hissetmemişti, planına başladığından ve cinsel ihtiyacı ait olduğu yere, arka plana attığından beri böyle hissetmemişti.

Kendisini duygusal bir adam olarak görmüyordu. Seks gerekli bir zevkti, bir şirketi tam olarak ne zaman alıp satacağını, para birimini etkilemek için piyasalarda ne zaman oynayacağını kıl payı hesaplamak gibi daha büyüleyici uğraşlarla dolu olmayan anlara sığdırılabilecek bir zevkti.

Ama şimdi arzu, sahiplenme ve şehvet aynı anda ona çarpıyor, Lucy'yi daha sıkı tutmasına, göğüslerini göğsüne bastırmasına, umutsuzca sormadığı bir sorunun cevabını ağzında aramasına neden oluyordu.

Lucy sanki bir fırtınanın pençesindeymiş gibi hissediyordu ve dünyasındaki tek sağlam nokta Cyrus'tu. Duyguları onun tadıyla çalkalanıyordu, rüzgâr ve baharat gibi vahşi ve özgürdü. Cyrus onu her zaman hayalini kurduğu o vahşi ve korsanca terk edilmişlikle öpüyordu.

İşin iç karartıcı tarafı, dizleri titriyor ve vücudu ateşli ve bariz bir şekilde kadınsı olmadığını hissediyor olsa da, bu yeterli değildi.

Tüm bu hayaller... ve asıl noktayı kaçırmıştı. Kendi fantezisini anlamamıştı. Korsan kralın sevgilisini göğsüne bastırıp öpmesi önemli değildi. Önemli olan korsanın sevgilisine nasıl *baktığıydı*.

Cyrus'un gözleri parlıyordu, yeşilden çok siyah gibiydi. Cyrus'un gözlerindeki arzuyu görebiliyor, bedeninin Cyrus'ununkine karşı sıcak çarpıntısında hissedebiliyordu. Başını eğdi ve ağzı kızın ağzından çenesinin hizasına doğru kaydı... ve hâlâ onu sıkıca kendine doğru tutuyordu.

Cyrus'u gördüğü andan itibaren ona karşı büyük bir istek duymuştu ama bu duyguyu anlayacak kadar tanımıyordu. Ve şimdi o da onu arzuluyordu. Arzu, ikisini birbirine bağlayan yakıcı bir güç gibi hissediyordu, Cyrus'un kaslı vücudunun ona dokunduğu her noktada acı çekmesine neden oluyordu ve Cyrus'un vücudu önemli olan her yerde onunkine dokunuyordu.

Ama bu yeterli değildi. İronik bir şekilde, odaya onu fiziksel güzelliğinden başka hiçbir şeye dayanmadan elinde tutma planıyla girmişti ve şimdi, ona sahip olabileceği halde onu istemiyordu.

Arzu sadece aralarında eksik olan şeyin altını çiziyordu. Gerçek, boğazının arkasında, asla dökemeyeceği gözyaşları gibi yanıyordu. O

sadakat ve saygı istiyordu. Ve gerçek bir sevgi. Onun *kendisine* bakmasını istiyordu,

ve onun gözlerinde şehvetten daha fazlasını görmesi için.

Daha önce hiç yüksek sesle söylemediği lanetli sözler aklından geçti.

Cyrus tarafından tehlikeye atılmasına izin veremezdi. Bunun için değil. Arkasında daha sıcak bir şey olmadan tüm bu ateş ve şehvet kalbini kırabilirdi. Ona zaten yarı yarıya aşıktı, ciddiyetine, gözlerindeki zekâyâ, vücudundaki mutlak kısıtlamaya ... ve şimdi de okşamalarındaki açlığa.

Kalbini kıracaktı, çünkü birkaç dakika önce onun adını bile bilmiyordu ve şimdi onu önemsiyormuş gibi öpüyordu.

Yapmadı. Yapamazdı.

Bu düşünce, vücudunun sıcaklığına bir damla akıl sağlığının nüfuz etmesi için yeterliydi, ellerinin sırtında, kalçalarının hemen üzerinde yayılma şekli.

Geri çekildi, adamın ham güzelliğine bir kez daha baktı ve saf arzunun nabzını yutmak zorunda kaldı.

"Cyrus," dedi özgürlüğe adım atarak. Ama sesi ağırlı, boğuk bir mırıltı gibi çıkmıştı. Gözleri parladı ve tekrar ona doğru uzandı. "Hayır," diye nefes aldı.

"Evet," diye hırladı.

Son olarak, sesi kayıtsızlığın tam tersiydi; sıcak ve açtı. Ama yüzünde savunmasız hiçbir şey yoktu: nasıl olabilirdi ki? İnsan sadece değer verdiği birine karşı savunmasızdır.

Arzunun bu kadar boş hissettirebileceği kimin aklına gelirdi? Belki de içgüdülerini bir kenara bırakmalı ve kendini tehlikeye atmasına izin vermeliydi. Herhangi bir

Leydi Summers'ın döneceği ya da Olivia'nın ortaya çıkacağı an ...

Hayır. Şu anda bile onun kim olduğu umurunda değildi. O öpücüğü ona üzüldüğü için verdiğini çok iyi biliyordu, çünkü o bir duvar çiçeğiydi. Onun kollarındayken başka bir şeye dönüşmüştü ama sevgiye dönüşmemişti. Dönüşemezdi de.

"Ailem nişanlılığımızın sona erdiğini düşünüyor," demeyi başardı. Adamın elleri kadının omuzlarından kaydı. "Tabii ki."

Derin bir nefes aldı. "Kesinlikle dürüst olacağım."

"Neden bunun senin normal halin olduğunu hissediyorum?" Sesinde onu ateşler içinde hissettiren alaycı bir mizah vardı. Onunla kalmak, her sabah o yüzü görmek, onu duymak için her şeyini verebilirdi. *Hayır.*

"Seninle uzlaşmayı planlamıştım," dedi, midesinde kıvrılan bir utançla gerçeği söyleyerek. "Seyircilerin önünde sana saldırmayı, seni öpmeyi ve sonra da benimle evlenmek zorunda kalmanı planlamıştım."

Dudaklarını kıvıran gülümseme muhtemelen bazı ülkelerde yasaklanmıştı. "Gerçekten mi?" dedi, uykulu sözcüğünü . . . aç. "Pratik yapmak ister misin? Seyircilerimizin önünde garip görünmek istemeyiz."

Yutkundu. "Hayır," diye fısıldadı. "Biliyorum, beni arzuladığını görüyorum ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam. Hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı ya da beni öpmek istememişti."

"Dikkatli bakmadılar," diye araya girdi, sesi gıcırdıyordu. "İnan bana, ben de onlar kadar basiretsiz ve aptaldım. Oradaki herhangi bir adam sana gerçekten bakmış olsaydı, deli gibi peşine düşerdi."

"Bunu hayal etmekte zorlanıyorum," dedi biraz hüzünle.

"Seni şimdi görüyorum." Sesi sertleşti.

Bunun yardımı oldu. Derin bir nefes aldı. "Görüşürüz o zaman."

Yüzünde en ufak bir utanç ya da özür ifadesi bile yoktu. "Bilmen gerekiyordu."

Yeni gerilim -arzu- gergin bir tel gibi aralarından geçti. Bunu ilk kez hissediyor olmasına rağmen yine de biliyordu. Ama arzu bir evliliği taşıyamazdı. Muhtemelen bunu başka kadınlar için, daha güzel kadınlar için hissetmişti.

Geri adım atarken bile gözlerindeki gerçeği gördü. "Hâlâ nişanı bozuyorsun," dedi, sesi düzdü.

"Senden daha fazla önemseyen bir koca bulmalıyım," dedi duraksayarak. "Bu kadar bencil olabileceğimi hiç düşünmezdim ama öyle görünüyorum."

Cyrus yine sessizleşmişti ve gözlerindeki nefret ettiği o korkunç mesafe geri dönmüştü.

Sesi biraz titriyordu. "Muhtemelen bulamayacağım-" "Sanırım ne istersen bulabilirsin."

Sarsılarak başını salladı. "Elbette, bir servet her şeyi değiştirir. Bunu biliyorum."

"Serveti kastetmemiştim." Ama açıklamadı, sadece düşünceli kaşlarının altından ona baktı. "Peki bir kocada ne ararsın?"

"Benimle konuşmak isteyen, sorulmadan adım soran biri. Kim . . ."

Tereddüt etti. "Hatta beni seven biri, belki birazcık." Kelimeler ağzından çıkarken, *bu* adamı geri çevirdiğine inanamıyordu. Birisi ona bir Bay'ı işaret ettiği andan itibaren.

Ravensthorpe, iki ay önce onu arzulamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, onu arzulamıştı.

Ve şimdi onu reddediyordu. İnanılır gibi değildi. Bir yanı çığlık atıyor, evlendiklerinde, kahvaltı masasında ya da yatak odasında onu sevmesini sağlayabileceğini söylüyordu.

Ama daha güçlü, daha net bir ses ona asla aşık olamayacağını söylüyordu. Oh, onu arzuluyordu. Ama hayatını onun kendisine vermeyeceği bir şeyi arzulayarak geçiremezdi.

Bu onun kalbini kıracaktı. *Onu* kıracaktı.

Cümle onun isteği dışında ağzından döküldü. "Aşkın her zaman bir düğüne eşlik etmediğini ve aslında sevginin zamanla büyüdüğünü biliyorum, ama bence-"

Parmağını kızın ağzına götürdü. "Bunu hak ediyorsun, Lucy."

En azından umurundaymış gibi davranmadı. Ama neden umursasın ki? Balo salonunda bir sürü başka şebboy vardı. "Sanırım annem beni arıyor olacak." Sesi ince ama şaşırtıcı derecede sakindi.

"İstediğiniz yere bakmakta özgürsünüz leydim."

"Sen de öylesin," diye karşılık verdi, şövalyesinin yanındaki herhangi bir ortaçağ leydisi kadar resmi bir tavırla.

Lucy odadan Cyrus'un önünde çıktı, omuzları geride, dişleri sıkılmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla tam zamanında çıkmışlardı. Olivia koridorda onlara doğru yürüyordu, yanında da annesi vardı.

"İşte Lucy," dedi Olivia kaşlarını kaldırarak. "Biz de tam seni arıyorduk, hayatım."

Olivia'nın annesi Bayan Lytton durdu. "Umarım konuşmanız tatmin edici bir şekilde sona ermiştir, Bay Ravensthorpe, Bayan Towerton? Leydi Summers'ın genç bir hanımın bir beyefendiyle özel olarak görüşmesine izin vermesi dikkat çekici, ama sanırım bu koşullar altında . . ."

Cyrus öne çıktı ve kadına, soğuk dış görünüşünü eritmek için iyi bir yol kat eden bir gülümseme verdi. Bu gülümseme alçakgönüllü bir çekicilikle hayranlık arasında gidip geliyordu ve hiç de samimi değildi. Lucy'nin eski nişanlısı hakkında öğrendiği bir şey de buydu. Yüzü düşünceleriyle uyuşmuyordu.

"Bazen mahremiyet bir nimet olabilir," dedi Cyrus. "Bayan Towerton ve ben az önce nişanlılığımızı en iyi şartlarda bitirmeye karar verdik. Aslında, bunun çok canlandırıcı bir konuşma olduğunu söyleyebilirim, sizce de öyle değil mi Bayan Towerton?"

Lucy sıkıca gülümsedi, boğazında hafif histerik bir kahkaha kabarcığı yükseldi. "Kesinlikle."

"Çok *modern bir* davranış," dedi Bayan Lytton. "Bu tür düzenlemelere karşı ölçülü ve disiplinli bir tutumu çok önemli bulduğumu söylemeliyim. Nitekim sevgili Sconce Düşesi de İltifatlar *Aynası'nda aynı şeyi* söylüyor. Metni biliyorsunuz, değil mi Bay Ravensthorpe?"

"Korkarım bilmiyorum," diye cevap verdi Cyrus. "Size balo salonuna kadar eşlik edebilir miyim, Mrs. Lytton?" Kolunu uzattı.

Olivia'nın annesi gülmeyi öğrenmiş bir kuş gibi bir ses çıkardı ve onun koluna girdi. "Kitabın tam adı İltifat *Aynası: Bir Hanımefendi Olma Sanatına Ulaşmak İçin Eksiksiz Bir Akademi*. Bu da

Neden duymamış olabileceğinizi açıklıyor," diye ekledi. "Beyefendilere hitap etmiyor."

Olivia kolunu rahatlatıcı bir şekilde Lucy'nin koluna doladı ve bir an sonra girişte, etrafları rahatsız edici derecede büyük bir insan kalabalığıyla çevriliydi. "Bay Ravensthorpe," dedi Lucy sessizce, o ve Bayan Lytton durakladığında, "dostluğumuza her zaman değer vereceğim."

"Ben de öyle," dedi. Öpücüğü kadının eldivenini yaktı. Sonra başını Bayan Lytton'a doğru eğdi ve elini kolunun arasından geri çekti.

İşte bu kadar.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Ne oldu böyle?" diye sordu Olivia. "Daha abuk gelemediğim için özür dilerim; sizi temin ederim ki annemi ahabplarından uzaklaştırmak için neredeyse Tanrı'nın bir eylemi gerekiyordu. Anladığım kadarıyla nişan sona erdi?"

"Evet," dedi Lucy. Cyrus, Bayan Lytton'ı çekerek balo salonunda gözden kaybolduğuna göre, kendini hasta hissetmeye başlamıştı. Deniz tutmuştu, sanki gerçekten bir korsan gemisinin güvertesindeymiş gibi.

Belli ki bu yüzüne yansımıştı. "Berbat görünüyorsun," dedi Olivia açıkça, elini tutarak. "Benimle gel."

Bir dakika sonra Olivia'nın hizmetçiyi kapıyı koruması için kovduğu kadınlar dinlenme odasındaydılar. "Arkadaşım hesaplarını kapatacak," dedi Olivia ona. "İçeri girmek isteyenleri başka bir yere gönderme nezaketini göster."

Lucy gerçekten de yeşil göründüğünü fark etti, çünkü hizmetçinin gözleri büyüdü ve odadan kaçtı.

Olivia onu nazıkçe bir sandalyeye itti ve sonra kendi sandalyesine oturmadan önce "Bana her şeyi anlat!" diye emretti.

"Annemin istediği gibi nişanımızı feshettik. Ama . . ." "Ama ne?"

"Onu ilk ben öptüm." "Ve?"

"Olağanüstüydü." Lucy şimdi bile tüm o sıcaklığı ve duyguları bir *öpücük* kadar sıradan bir şeyle bir araya getiremiyordu. "Öpücük" kelimesi hiçbir şey ifade etmiyordu. Yine de içinde bir yerlerde Cyrus'u öpmenin dünyalara bedel olduğunu biliyordu.

"Lucy Towerton, eğer daha açık konuşamazsan," diye haykırdı Olivia, "gidip ona kendim soracağım! Onu öptün mü? Yoksa sen ilişkiyi kesmeye çalıştığında hayal kırıklığı içinde sana saldırdı mı?"

Cyrus'un saldırma şeklini hatırlayınca Lucy'nin yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Çünkü ona *saldırmıştı*. Bir kule kadar uzun olan sade Lucy, Bay Cyrus Ravensthorpe'un soğukkanlılığını kaybetmesine ve onu kollarının arasına almasına neden olmuştu.

Böyle bir anı bir daha yaşamak için tüm servetini verebilecekmiş gibi hissetmesine neden olan şey saf açgözlülüktü.

"Harika," dedi Olivia, ellerini zevkle çırparak. "Harika! Birdenbire yeşil yerine pembe göründüğüne bakılırsa, seni iffet krizine girip bir kenara atmamış olmalı."

Lucy kendini toparlayarak, "Öyle bir şey yapmadı," dedi. "Hatta tam tersi, beni gerçekten öptü."

"O zaman neden hâlâ nişanlı değilsiniz?" "Neden beni seçtiğini biliyor musun Olivia?" "Çünkü sen çok hoş bir insansın."

"Çünkü ben bir duvar çiçeğiyim."

Olivia kaşlarını çattı.

"Beni seçti çünkü başka kimse beni istemiyordu," diye ekledi Lucy, her şeyi iyice açıklığa kavuşturmak için. "Onu bu konuda dürüst olmaya zorladım."

"Bu korkunç," diye nefes aldı Olivia. "Onu bir kenara atmakta haklısın. Ne korkunç bir adam. Ama neden? Neden bir duvar çiçeğini istesin ki?"

"Ailemin babasının mesleğine karşı çıkmayacağını biliyordu ve bu konuda yaygara kopmasını istemiyordu. Beni evlendirmek için çok telaşlıydılar. Sanırım o da kimseye kur yapmakla uğraşmak istemedi."

"Artık onu umursamıyorum," dedi Olivia, gözleri karararak. "Sana böyle bir şey söylemeye nasıl cüret eder? Bu *saçma bir* küstahlık. Gerçekten iğrenç. Onu reddetmeyi bile düşünemeyecek kadar çaresiz bir kadını kasten aradığını mı söylüyorsun?"

"Sana söyledim, aslında bana evlenme teklif etme zahmetine hiç girmedim," dedi Lucy boğazındaki yumrunun etrafından dolanarak. "Babamla bir anlaşma yaptı ve bunun yeterli olduğunu düşündü."

Olivia kaşlarını çattı. "Burada mantıklı olmayan bir şey var. Adamın bir serveti var. Adonis kadar yakışıklı. Neden sadece parmaklarını şıklatarak bir eş bulamayacağını düşünsün ki?"

"Aristokrasiden birini istediğini eklemeyi unuttum ve görünen o ki, boş yeri olmayan en yüksek rütbeli şebboy bendim."

"Bu iğrenç," diye tersledi Olivia.

Lucy zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Ne kadar şanslı olduğunu görüyor musun? Sana bakmadı bile."

"Çok tombul olduğum için mi? O adamdan *iğreniyorum!*"

"Dinlemiyor musun? Çünkü ebeveynleriniz aristokrasi üyesi değil."

"Özür dilerim," dedi Olivia utanarak. "Belli ki hassas bir nokta." "O kadar yakışıklı ki. Ben bile O kadar çok şey hissediyorum ki onun için."

"*Yapma o zaman.* Bir erkeğin, arada bir küçümseyerek başını okşadığı karısının kendisini arzuladığını bilmesi üzerine kurulu bir evliliğe sahip olmak korkunç bir şey olurdu."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gerçi öpüşene kadar bunu anlayamayacak kadar aptaldım. Bu yüzden, öpüşme oldukça harika olmasına rağmen nişanı bozdum."

Olivia ayağa kalkarak, "Bunun iyi bir yanı var," dedi. "O güzel talihin sayesinde artık bir duvar çiçeği değilsin. Ravensthorpe'un yeni seni asla kazanamayacağı gerçeğiyle hava atabilirsin."

Lucy kuru bir sesle, "Eminim erkekler çeyizime göz diktiği için balonun en güzel kızı olmak çok şey fark ettirecek," dedi. "Cyrus -yani Ravensthorpe- benimle pek ilgilenmemiş olabilir ama en azından paramdan etkilenmedi."

"Mutlu bir orta yol vardır. Tüm bu yaygara yüzünden sizi tanıyabilecek ama sonra size aşık olacak birini bulacaksınız."

Lucy homurdandı ama Olivia'yı odadan çıkarken takip etti ve koridorda bekleyen hizmetçiye başıyla selam verdi. "Dans kartım yanımda değil galiba; sanırım çalışma odasında düşürmüş olmalıyım. Belki de eve dönmeliyim. Anneme başımın ağrıdığını söylerim."

Olivia arkasını döndü ve onu dürttü. "Solgun bir menekşe gibi konuşuyorsun."

Onu aklından çıkarmalısın, Lucy. *Çıkart!* O sana layık değil." "Boyumun onun için zerre kadar önemli olmadığını söyledi." Bu biraz Ama Lucy, Cyrus'la yaptığı baş başa görüşmenin ayrıntılarını yeniden yaşamaktan kendini alamadı.

"Böyle ters bir iltifatı ağzından kaçırmayı başardığı için bir adamla evlenilmez! Kendini toparla Lucy. Ravensthorpe gibi senden uzun boylu erkeklerin hiçbiri için boyunun bir önemi olmayacak." Lucy omurgasını dikleştirerek, "Doğru," dedi. "Bu çok da önemli bir şey değildi. İltifat, değil mi?"

Olivia kabul etme zahmetine bile girmede. "Kambur durmaya ve kendini kısaltmaya çalışmak yerine parlamaya izin ver," diye azarladı. "Doğru türden erkekler senin yanına akın edecektir."

Lucy, Cyrus'u kendisine gerçekten "bakmaya", onu *görmeye* zorladığında ona nasıl tepki verdiğini düşündü. Olivia'nın tavsiyesinde haklılık payı vardı. Belki de her şeyi daha da kötüleştirmişti, çünkü kendisi de boyundan çok utanıyordu. Başını salladı. "Haklı olabilirsin."

Olivia elini Lucy'nin kolunun altına sokarak, "Sanırım bu akşam anneni dans kartını doldururken gördüm," dedi. Onlar da

balo salonunun kapısına ulaşmıştı.

"Evet, doldurdu."

"O zaman onu kaybetmiş olman çok daha iyi. Artık kiminle dans etmen gerektiği konusunda hiçbir fikrin yok. Kendi seçimlerini yap."

Lucy aniden bir şeyin farkına vardı ve Olivia'yı durdurdu. "Biliyor musun, bu akşam oldukça iyi bir ders verdi?"

Olivia inledi. "Annemin *Maggoty Mirror*'dan okuduğu dersler gibi değil mi? Kısacası, bir hanımefendi olmakla ilgili tavsiyeler?"

"Evet, aslında," dedi Lucy sesini alçaltarak. "Gördüğünüz gibi, Cyrus-Mr.

Ravensthorpe beni çok tutkulu bir şekilde öptü."

"Oh, öyle mi?" Olivia belirgin bir kin tonuyla söyledi. Cyrus, Bayan Olivia Lytton'ı kendine kesin bir düşman edinmişti.

"Ama nişanımızı bozduğumda bu en ufak bir fark yaratmadı. Fikrimi değiştirmem için beni ikna etmeye bile çalışmadı. Sanki parkta gezintiye çıkmak istemediğimi söylemişim gibi sadece kabul etti."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye iç geçirdi Olivia. "Korkarım ki bu, *Kurtlu Ayna'nın* kesinlikle katılacağı bir şey. Erkekler bir kadının isteyeceği şekilde, yani onurlu ve saygılı davranma arzusuyla hareket etmezler."

"Görüyorsunuz, annenizin İncil'i bir işe yarıyor."

"Erkek şehvetiyle ilgili bir davayı karara bağlamak durumunda kalırsam bunu aklımda tutmaya çalışacağım. Yine de bunun zina yapmayı düşündüğüm anlamına geleceğini ve annemin bu düşünce karşısında son nefesini vereceğini düşünüyorum."

Lucy kaşlarını çattı. "Üçüncü kez nişanlanmaktan söz ediyorsun Olivia. Rupert'la evlenmek istediğinden emin misin? Kimse seni isteğin dışında evlenmeye zorlayamaz."

Olivia onun kolunu sıktı. "Bu konuda mızızlanmak istemiyorum; beni bağışlayın. Rupert'a düşkünüm ve her şey çok daha kötü olabilirdi. Düşes olana kadar bekle. Sana o kadar çok hükmedeceğim ki beni tanıdığına bile inanamayacaksınız."

Lucy bir kahkaha tufanı kopardı. Olivia'yı bir düşes olarak hayal etmek çok zordu. Onu çok sevmesine rağmen -ki seviyordu- Olivia onun hayal edebileceği hiçbir düşese benzemiyordu.

Balo salonunun kapısına döndüler ve durakladılar. "Aman Tanrım," dedi Olivia. "Şu insanların bize bakmak için nasıl da kıvrıldıklarına bak Lucy. Sanırım nişanınızın bozulduğu haberi yayıldı ve *ton* tapacak yeni bir put buldu. Erkekler altını karşı konulmaz buluyor gibi."

Lucy omuzlarını geriye attı, Cyrus'un kendisini bir idol olarak görmesi dileğini bastırdı ve dudaklarına sıcak bir gülümseme yerleştirdi.

Lucy'yi şaşırtacak şekilde, Olivia haklıydı. Şüpheli servet avcıları onu dansa davet ediyordu ama Lucy'nin çok iyi tanıdığı, kendilerine ait önemli mülkleri olan adamlar da vardı.

Dans kartını kaybettiğini açıklayarak, partnerlerini tamamen kendine özgü gerekçelerle seçti. Kendisinden daha kısa olan erkeklere soğukkanlılıkla gülümsüyor ve dans kartında böyle bir kart olmamasına rağmen dolu bir dans kartı talep ediyordu.

Kanıt. Kendi boyunda olanlara dostça davranır ama onlarla dans etmeyi reddederdi. Yalnızca kendisini bir kule, bir saman yığını ya da uzun bir su içeceği olarak nitelendirmeyeceklerine güvenebileceği erkekleri kabul ederdi.

Pole Dükü hariç. Dükün dans teklifini geri çevirseydi, annesi çok feci bir kriz geçirirdi.

Bu kısa boylu, gösterişli dük, ona en büyük iyiliği yapan bir adamın havasıyla önünde eğildiğinde, ona yeterince güzel bir şekilde gülümsedi. Adam doğruldu ve kızın gözleri saçlarının dalgalarıyla aynı hizaya geldi. Kalındı ve alnından yukarı doğru tek boynuzlu bir at boynuzu gibi uzanıyordu. Ancak onun kadar merhametsiz biri bunu kendini daha uzun göstermek için yaptığını düşünebilirdi. Aslında Pole oldukça yakışıklıydı, eğer gözlerinin etrafındaki gergin bakış ve burnunun hafif bir noktaya doğru sivrilmesi görmezden gelinirse.

Sette ilerlerken, Lucy onun sohbet konusu olan mor yelek denen iğrenç şey karşısında büyülenmiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

"Bir erkeğin yeleğinin renginin onun hakkında özel bir şey ortaya koyduğunu düşünmemiştim," dedi Pole nihayet nefes almak için durup bir cevap aradığında.

Bir kahkaha patlattı ve kılık kıyafet konusundaki söylevini derinleştirdi. Görünüşe göre mor renk eskiden kraliyet ailesine mahsustu ve sadece gerçekten kötü yetiştirilmiş olanlar *bunu* tam olarak bilmezdi.

Etrafına bakınan Lucy, kendi elbisesi de dahil olmak üzere her tarafta morun çeşitli tonlarını gördü. Pole'un, onun düşünce tarzına göre, Kraliyet'e hakaret etme riskini göze aldığı fark etmediğini varsayabilirdi.

"Lavender," dedi Pole, alaycı olduğu her halinden belli olan kısık bir sesle. "Menekşe!" Ürperdi. Görünüşe göre mor yelek giyenler, yüksek kandan gelenlerle kaynaşabileceklerine dair kuruntular besliyor ve avam kökenlerini gizlemek için kraliyet rengi giyiyorlardı.

Dans sona erdiğinde, Leydi Summers hafif bir akşam yemeği verileceğini duyurdu. Bunun üzerine Dük ona kütüphanede ahbablarıyla dolu küçük bir masaya kadar eşlik etti. Dük oturduklarında da onu görmezden gelmedi. Ona yemesi için çerezler verdi, yan masadakilerin görüşleri hakkında birkaç şaka yapmak için yakınına eğildi ve şampanya kadehini yeniden doldurması için bir uşak çağırđı.

Lucy bunu dayanılmaz bir deneyim olarak görüyordu, özellikle de Lord Rathbone ona yan gözle baktığında, gözlerinde bir meşe ağacı olsaydı onu uygun bir boyda keseceğini vaat eden bir sertlik vardı. Bu yüzden kardeşlerinden birinin arkadaşı olan Lord Rathbone uğradığında, onun rahat gülümsemesini bir davet olarak algıladı ve onu selamlamak için yerinden fırladı.

Tekrar Pole'a baktığında, Pole ona zorlukla dizginlenmiş bir kızgınlıkla bakıyordu. Ona sıradan bir veda etti ve yeterince uzun boylu, altın saçlı ve zahmetsizce çekici olan Lord Rathbone ile dans etmek için balo salonuna döndü.

Normalde annesi arabalarını bir saat önce çağırırdı ama kızının Pole Dükü'yle yemek yediğini görünce o kadar heyecanlanmıştı ki, Leydi Summers'ın oturma odasındaki rahat kanepeye çekildi ve Lucy'ye dük binadan ayrılana kadar hiçbir şekilde onu aramaması talimatını verdi.

Rathbone, Cambridge'de yaptığı kötölükleri anlatarak onu o kadar güldürdü ki, onunla ikinci kez dans etti ve daha sonra gece yarısı bir şeyler atıştırmak için kütüphanedeki içecek masalarına kadar ona eşlik etti. Erikli tartöletler yerken her ikisinin de Byron'ın şiirlerini çok sevdiklerini keşfettiler.

"Sana alıntılanacak en bariz şiir 'Gece gibi güzel yürür'," dedi Rathbone, gözleri kızın saçlarında gezinirken. "Ama biliyor musun, ben onun kendinden pek de emin olmadığı şiirleri daha çok seviyorum. Sevelemediği halde sevebilmek için dua ettiği şiir. Böyle bir şey işte."

"Byron kesinlikle çok seviliyor," dedi Lucy, Rathbone'a cömertçe gülümseyerek, çünkü Cyrus'un da kütüphanede olduğunu yeni fark etmişti.

Güzel Bayan Edger için bir tabağı lezzetlerle dolduruyordu. Cyrus onunla iki kez dans etmişti. Lucy zihnini tekrar konuya dönmeye zorladı. "Birçok genç kızın hayalinde romantik bir rol oynuyor. Gerçi," diye ekledi,

Cyrus'un onu küçümsediğini düşünerek, "Byron zaman zaman kendini beğenmiş biri gibi görünüyor." Rathbone sırttı. "Biz ölümlüler için çok zor," dedi. "Uşağım saçlarımı uzatmamı ve romantik bir şekilde toplamamı istiyor.

ama korkarım ki net göremeyeceğim."

Hoş bir sırtışı vardı. Yüzü Cyrus'un ki gibi hiç de kapalı değildi. Onun şu anda tam olarak ne hissettiğini anlayabiliyordu. Gözleri parlıyordu ve Cyrus'un, arkadaşı Gordon'un kız kardeşine hiç dikkat etmemiş olmasına hayret ettiğine dair yeni servetinin tamamına bahse girebilirdi.

O sadece bir duvar çiçeğiydi.

Ve şimdi değildi. En azından, onun durumunda ve onun kredisinde, bunun servetiyle pek ilgisi yoktu, eğer varsa. Paraya ihtiyacı yoktu.

"Bence Byron kendini beğenmiş bir karikatüre dönüşme riski taşıyor," diye devam etti. "Örneğin sevgilisinden ayrılmakla ilgili o şiir... sabahın çiyinin alnına batmasıyla ilgili ağıt tamamen saçmaydı."

Rathbone yine güldü. "Size kendi şiirlerimden birini göstermekten korkarım."

"Yazıyor musun?" diye sordu, içtenlikle sevinerek. Adam başını salladı. "Soneler."

Adamın savunmaya geçmeden ya da böbürlenmeden bunu söylemesi hoşuna gitmişti. "Byron'dan daha mı iyisin?"

"Hayır."

Bunu söyleme şekli de hoşuna gitmişti.

"Ama senin hakkında bir sone yazabilirim," dedi, sesi biraz derinleşerek. "Belki de sadece malzeme sıkıntısı çekiyorumdur."

"Beni çok fazla onurlandırırıyorsunuz," dedi ayağa kalkarak. Cyrus ve Bayan Edger hâlâ birlikte oturmuş, bir tabak şekerli üzümün üzerinde konuşuyorlardı. Asla bir şiir yazmayı teklif *etmezdi*. Sonenin ne olduğunu bile bilmezdi.

Rathbone memnuniyet verici bir hevesle ayağa fırladı. Gözlerinde sanki evliliği ilk kez düşünüyormuş gibi huşu dolu ve tatlı bir şey vardı.

O da aynı şeyi hissediyormuş gibi gülümsedi ve elini adamın kolunun altına kaydırды. Parmaklarının altında kaslar dalgalanıyordu.

"Ata biner misin?" diye sordu ona içli bir gülümsemeyle.
Hissedebiliyordu

Cyrus'un gözleri onun kürek kemiklerinde.

Olivia haklıydı. Cyrus'un ona bu kadar az değer verdikten sonra artık ona sahip olamayacağı gerçeğiyle gösteriş yapmak bir zevkti.

Bu gerçek karşısında gülümsemesi neredeyse kayboluyordu... en yüksek teklifi verene satılık olduğu düşüncesi. Ama Rathbone onu balo salonuna geri çekiyor, Byron ve atlardan söz ediyordu, o da başını kaldırıp ona baktı ve ailesine Leydi Rathbone olmaya niyetli olduğunu söylemeyi düşündü. Nedense bu fikir hiç de rahatsız edici değildi.

Pole sonunda kumarbaz arkadaşlarıyla birlikte oradan ayrıldı, bu da Lucy'nin annesini uyandırabileceği anlamına geliyordu. Dirseğine bir dokunuş olduğunda retikülünü henüz toplamıştı.

Kalbi, çitten ürken aptal bir tavşan gibi yerinden fırladı. "Ah, merhaba," dedi, bir mucize eseri rahat bir gülümsemeyi başararak.

"Sensin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Biraz yorgun görünüyorsun," dedi Cyrus. Balo salonunun bir kenarında duruyorlardı; müzisyenler çalmaya devam ediyordu ama birçok konuk girişe doğru sürükleniyordu. "Leydi Towerton siz olmadan eve dönmemiştir herhalde?"

"Annem uyuyor. Kızlarından birinin Kral Midas tarafından dokunulmasının heyecanı şampanyaya biraz fazla düşkünlük göstermesine neden oldu."

Gözlerinin içine bir eğlence süzüldü. "Etrafınızı saran kalabalıkta oldukça kutsal olmayan bir heyecan sezdim; belki annenize de bulaşmıştır."

Lucy gülerek, "Arkadaşım Olivia beni altın bir puta benzetirdi," dedi.

"İdoller soğuktur," dedi Cyrus. Sırtını odaya dönerek durdu, böylece kimse onun parmaklarını çıplak kolunda gezdirdiğini göremedi. "Sen oldukça sıcaksın,

Bayan Towerton."

Onun dokunuşuyla ürperdi ve sonra kaşlarını çattı. "Bay Ravensthorpe, biz nişanlıyken oyalanma fırsatını kaçırdınız. Sanırım ilgisiz olduğunuz için."

Cyrus'un gözleri karardı ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Sadece yeşil gözleri olduğu için sessiz bir aptala dönüşmeyi reddediyordu. Ya da uzun kirpikleri. Ya da diğer tüm o nefis parçaları. Önemli olan tek şey, adamın onu uğruna savaşılabilecek kadar istememiş olmasıydı.

Onun için savaşmak mı? Karşı çıkmak için tek bir kelime bile etmemişti.

"Lucy." Sessizce söyledi ama parmakları aniden bileğini çevreledi. "Eldiven giymekten bıkmışsındır herhalde?"

"Yorgun olan ayaklarım. İzninizle Bay Ravensthorpe, annemi getirmeliyim."

"Bir dakika." Adam kadının ellerini tuttu ve kadın farkına bile varmadan, Olivia'yla gecesinin saatler önce başladığı üç saksı palmiyenin arkasında, yavaş yavaş boşalan balo salonundan gizlenmiş bir şekilde yeniden oturuyordu. Ve adam önünde diz çökmüş, eldivenli elleriyle terliklerinden birini çıkarıyordu.

"Yapmamalısın!" diye haykırdı. Ama artık çok geçti. Belki de şampanya onun da aklını başından almıştı.

Ama oturmak iyi hissettiriyordu. "Gerçekten yapmamalısın," diye tekrarladı, sesinde hiçbir güç yoktu. Sonra arkasına yaslandı ve ayak bileği açıkça görülebilecek şekilde eteklerini yeniden düzenledi. Güzel bir bilekti, onun kadar uzun boylu biri için oldukça narin bir bilek.

Cyrus ona baktı ve birden fark etti ki, eğer bir kadın kirpiklerinin altından flört edebiliyorsa, bir erkek de edebilirdi. Ve Cyrus'un kirpikleri kalın ve koyu renkliydi. "Zavallı yorgun küçük ayaklar," dedi başparmağını yavaşça ayak tabanında gezdirerek. Bu o kadar iyi hissettirdi ki, kız istemsiz bir inilti çıkardı.

"Ayaklarım küçük olmaktan başka bir şey değil," diye belirtti.

Bir kaşını kaldırdı. "Bana çok küçük görünüyorlar." Lucy, iri gövdesiyle orantılı olmasına rağmen ayaklarının her zaman saçma bir şekilde büyük olduğunu düşünmüştü. Ama adamın eli o kadar büyüktü ki, ayakları onun yanında narin kalıyordu.

Gözlerindeki bakış yasaklanmalı, diye düşündü. Ya da en azından şişelenip kimsesiz genç kızlara satılmalı.

"Yağmurun başladığını biliyor muydun?" diye sordu. Diğer terliğini çıkardı.

"Hayır," dedi başını sandalyeye yaslayarak. "Bu hissettiriyor *çok* iyi." Dudaklarından küçük bir inilti daha kaçtı.

"Eski nişanlımın böyle bir rahatsızlık içinde olmasına izin veremezdim."

"Eskiden mi?"

"Eski nişanlının nahoş bir aliterasyonu var," dedi terliklerini tekrar giyerken. "Hadi yağmura bir göz atalım, sonra da anneni uyandırmalısın."

Leydi Summers'a veda eden insan kümesinin dikkatini çekmeden bahçelere açılan kapılardan geçmeyi başardılar.

Mermer terasın hemen ötesinde yağmur gümüş bir tabaka gibi yağıyordu. Mermer korkuluklardan sekiyor, omuzlarının üzerinden parlayan lamba ışığını yakalayan küçük fiskiyeleler oluşturunuyordu.

"Çok güzel," diye nefes aldı.

"Evet," dedi adam ve kadın döndüğünde adamın yağmura değil kendisine baktığını gördü.

"Yapma," dedi, ama öfkelenmeden. "Son birkaç saat içinde hayatım boyunca görmediğim kadar abartılı iltifatlara maruz kaldım. En azından sen bana dürüst olma nezaketini gösterdin."

"Gözleriniz yağmurla aynı renkte," diye dikkat çekti. "Bu bir iltifat değil; sadece bir gözlem." Uzandı ve saçından bir tutamı parmaklarının arasına aldı. "Biraz senin saçlarına da benziyor. Ama burada bal telleri var, sanki bal, ay ışığı ve yağmur birbirine karışmış gibi."

Ona bakmadı. Yağmur telaşsız, senkoplu bir ritimle yapraklara çarpıyordu; dinlemek için evin serin taşına yaslandı.

"Merak ediyorum; kuzenimle dans etmek hoşunuza gitti mi?"

Lucy ona bakmak için başını çevirdi. Birdenbire Cyrus'un mor bir yelek giydiğini fark etti, bu da Pole'un bu konudaki söylevini daha anlaşılır kılıyordu. "Sanırım düşes olmak hoşuma gidecek," dedi yalancı bir tavırla. "En yakın arkadaşım da bir düşesle nişanlandı. Hoş bir durum gibi görünüyor."

Adam tepki vermedi, bu da belki de kızın doğru notayı yakalayamadığı anlamına geliyordu.

"Majestelerinki gibi gür, asi saçlara bayılırım," dedi sesine daha fazla inanç katarak.

Adamın etkilenmediğini düşünmekle yanılıyordu. Gözlerindeki bakış saf bir öfke, katıksız, acımasız bir kıskançlıktı.

Gerçek yavaş yavaş kafasına dank etti; duygusal bulmacaları çözmekte hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Aşağılanma duygusu midesine vurdu ve hemen ardından saf bir öfke alevlendi. "Anladığım kadarıyla beni buraya kuzeninle dans ettiğim için getirmişsin. Gerçekten de bir aile üyesiyle bu kadar rekabetçi olabilir misin?"

"Biz rekabetçi değiliz," dedi. "Birbirimizden nefret ediyoruz. Arada bir fark var."

Lucy iç çekti. Adam yanında belirip ona önce palmyelerin arkasına, sonra da terasa kadar eşlik ettiğinde aptalca bir şey düşünmüştü. Doğruldu ve ona bir kez daha açgözlülükle, hızlıca baktı.

Sonra gözlerini adamın gözlerine dikerek, "İnsanlarla böyle oynamamalısın, Cyrus. Bu seni iyi yansıtmıyor."

Kaşları çatıldı.

"Benim hakkımda çok az şey bilerek ve hiçbir şeyi umursamadan bana evlenme teklif ettin. Bu yüzden bu gece seni gönderdiğimde itiraz etmedin ya da fikrimi değiştirmeye çalışmadın. Ama şimdi, kuzenin ilgisini açıkça ortaya koyduktan sonra - ki bunun benim servetimden kaynaklandığını sanıyordum, ama şimdi seninle bir zamanlar nişanlı olduğumuz gerçeğinin de bir rol oynadığını görüyorum - geri dönüyorsun, ayaklarımı ovuyorsun, beni yağmuru görmeye götürüyorsun, saçlarım hakkında güzel sözler söylüyorsun."

Adamın ağzı açıldı ve kadın elini kaldırarak adamın yapmak üzere olduğu zayıf protestoyu durdurdu.

"Ben duyguları ve hisleri olan bir *insanım*, tamamen farklı bir rakibe karşı oynadığınız bir tahtada hareket ettirilecek bir oyun taşı değilim: kuzeniniz Pole Dükü."

Şimdi kaşlarını çatıyordu ve Lucy'yi tatmin edecek kadar güzel görünmüyordu. Ama sanki onu dinliyormuş gibi görünüyordu.

"Bir sonraki nişanına insan gibi davran," dedi ona ve gitmek için döndü.

Adam onu durdurmadan önce sadece bir adım atabildi. Adamın eli o kadar büyüktü ki kolunun üst kısmını çevreliyordu.

"Yapma," dedi. Sesi kaba ve aceleciydi, şık ve sakın Bay Ravensthorpe'dan oldukça farklıydı.

"Cyrus." Kalbi çarpıyordu, vücudu gergindi ama duygularını sesinden uzak tuttu. "Senden gitmeme izin vermeni istiyorum."

"Telaşsız bir gelin bulacağımı umuyordum. Düşünmedim, sadece senin mantıklı olduğunu düşündüm. Sessiz ol. Teklifimin kuzenimle *hiçbir* ilgisi yoktu."

"Tabii ki olmadı. O noktada bana karşı senden daha fazla ilgi duymuyordu. Gelininizi 'yaygara' olmamasına göre mi seçtiniz?" Yüzünü görebileceği kadar geriye döndü. "Yaygara derken neyi kastettiniz?"

Ağzı seğirdi. "Aşırı duygusallık. Bazen geçmişte kadınlar-"

Durdu, yüzünde acı çeken bir utanç ifadesi vardı. "Kendini beğenmiş bir pislik gibi konuşuyorum."

Lucy güldü, gerçekten eğlenmişti. "Hiç aklına gelmedi mi? kendini beğenmiş bir pislik *misin*?"

"O kadar korkunç mu?" Sesi şok olmuş gibiydi.

Bir kaşını kaldırdı. "Kabul edilebilir bir soydan gelen sıradan bir kızı seçtin çünkü senin için daha kolay olacağını ve ona kur yaparak kendini sıkmak zorunda kalmayacağını için çok minnettar olacağını düşündün." Ses tonunda biraz vahşice bir şey vardı ama onu bastırmadı. "Evet, Bay Ravensthorpe, sizin kendini beğenmiş bir pislik olduğunuzu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Bir an sessizlik oldu ve kuş seslerini tekrar duyabildi. Her zaman kuşların yağmur sırasında ötmediğini düşünürdü.

"Senin sade biri olduğunu hiç düşünmedim," dedi özenle. "Bu, teklifimde kuzenimden daha önemli bir etken değildi."

Omuz silkti. "Artık pek önemi yok."

Eli kızın kolunda sıkılaştı. "Bu önemli. Senin bana aşık olma ihtimalinin düşük olduğunu düşünmüştüm."

"*Bu kesinlikle doğru,*" dedi Lucy, yalanını büyük bir ustalıkla söyleyerek. Gerçekten de sahneye çıkmalıydı.

"Gelin seçmek için iyi bir neden olmadığını şimdi anlıyorum," dedi.

"Bir sonraki hanımefendiye kur yapman gerekecek," dedi biraz daha nazikçe. "Ol

Daha nazik ve biraz daha az kendini beğenmiş olursan yeni bir nişanlı bulmakta zorlanmayacağına eminim. Hatta onu elinde bile tutabilirsin."

Gözleri anlam veremediği bir duyguyla yanıyordu. "Ben sadece huzurlu bir evlilik yapmak istedim. Bu makul bir arzu gibi görünüyordu."

"Kuzeninle aranızdaki küçük savaş ne kadar büyürse büyüsün, sana meydan okuyamayacak kadar seni seven biri mi? Majestelerinin benimle dans ettiği süre boyunca yeleğinizden bahsettiğini fark etmeyeceğimi mi *düşündünüz?* Ya da dünya benim bir sonraki Pole Düşesi olacağımı düşündüğü için mi şimdi benimle konuşuyorsun?"

"Ne kadar rahatsız edici olursa olsun her zaman düşündüğünüzü söyler misiniz?"

Elini onun elinden çekti. "İnsanlar amaçları konusunda dürüst olduklarında hayat çok daha basittir."

Cevap vermeden önce sessizlik uzadı ve garipleşti. "Her erkeğin istediği bir kadının skandal yaratacağını düşündüm," dedi sonunda ve sonra omuz silkti. "Ve bana ya da daha da kötüsü başka bir erkeğe aşık olabilecek birini istemedim."

Başını iki yana salladı. "Çok tuhafsin. Neden sana ya da başka birine asla aşık olmayacağım sonucuna vardın, hiçbir fikrim yok."

"Belli ki seni birçok açıdan yanlış değerlendirmişim."

"Aşık *olacağım*," diye ilan etti. "Kocamı seveceğim." Yanaklarının ısındığını hissediyordu ama bu utançtan değil, öfkeden kaynaklanıyordu. "Ve biliyor musun Cyrus, sanırım bir gün gelecek ve eşini seçerken izlediğin bu aptalca yoldan pişmanlık duyacaksın!"

"Sana katılıyorum."

Lucy buna cevap verecek bir şey bulamayınca tekrar dönmeye başladı ve adam bir kez daha onu hızla yakaladı. Bu kez sadece kolunu yakalamakla kalmadı; akşam Leydi Summers'ın oturma odasında gösterdiği vahşilikle onu kendine doğru çekti.

Kızın nefesi kesildi ve adam onun açık ağzından yararlandı. Onu yavaşça öptü, o kadar yavaş öptü ki kanı ısındı ve kendini ona doğru eğilmiş, zevkle dolmuş, parmakları titrerken buldu. Bu gerçekten skandal bir öpücüktü, dillerin bu buluşması . . . dillerin çiftleşmesi? Böyle bir şeyi hiç duymamıştı.

Yine de bir öpücüğün neden bir kadının mahvolduğuna işaret edebileceğini aniden anlamıştı. *O* mahvolmuştu. Adamın elleri vücudunda gezinmiyordu bile ama yine de yumuşak, kadife, talepkâr ağzının dokunuşuyla titredi.

Ellerini kızın yanaklarında birleştirerek geri çekildi. "Duvar çiçeklerini düşünürken, özellikle kimseye bakmıyordum. Baksaydım, yüzünüzün mükemmel bir üçgen olduğunu ve ağzınızın o kadar öpülesi olduğunu görürdüm ki Londra'daki her erkeğin ayaklarınıza kapanmadığına şaşırdım."

Lucy nefesini tuttu, asi bedenini kontrol altına almaya çalıştı. Zarif ve dengeli olmalıydı. Adamın onu nasıl çözdüğünü, dizlerinin ne kadar güçsüz olduğunu göstermemeliydi. Bir yerde soğukkanlılığının bir ölçüsünü buldu ve doğru bir eğlence tonuyla, "Saçmalıyorsun," dedi. İyi bir ölçü için gözlerini devirdi.

"Belki de seni görmezden gelmekle saçmalamışımdır," dedi, dudakları yanağının çizgisinde gezinirken.

"Londra'daki diğer tüm erkeklerden daha fazlasını yapmadın." Ama hemen ekledi, "Sızlanan bir bebek gibi konuştum. Öyle demek istemedim. Aptalca davranıyorum."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Aptal olmanın senin *içinde olduğundan* emin değilim Lucy, değil mi? Zekanı her zaman gizler misin, yoksa bu sadece benim yararına mı?"

"Ben o kadar zeki değilim," dedi kaşlarını çatarak. "Oldukça vasat biriyim." "Bir tavla oyununu neden hiç kazanamadığımı merak edip duruyordum,

ya da kartlar, ya da herhangi bir oyun, aslında." Gözleri kısıldı. "Zihinsel olarak olasılıkları hesaplıyorsun, değil mi?"

Biraz omuz silkti. "Bunu yapmak zor değil. İnsanlar tembel."

Cyrus bir kahkaha attı ve elini yanağından ensesine doğru götürdü. Nişanları bozulduğunda Lucy'ye dokunma, hatta ona dokunmayı hayal etme hakkında vazgeçtiğini biliyordu. Ama kendini durduramadı.

Bütün gece balo salonunda deli gibi dolaşmış, dans partnerlerini ona doğru yönlendirmişti. Onun gözünün önünden kaybolmasından hoşlanmıyordu.

O muhteşem gümüşi gözleriyle ona bakıp, sesindeki en ufak bir kırılmayla ona bir şebboy olduğunu söylediğinden beri, yanından geçen ve ona dans etmesi için yalvarmayan her erkeği parçalamak istemişti.

Ne yazık ki buna fırsatı olmamıştı, çünkü onu birlikte gördüğü adamlar da en az onunki kadar kaçık ifadelerle ona bakıyorlardı. Akşam yemeğini bile ondan bir masa ötede yemişti, yemek arkadaşlarına dikkat etmek için elinden geleni yapıyordu ama aslında sadece Pole'un kendi adamıyla oturmasını izliyordu. . .

Onun değil.

Onu bir kenara atmış bir pislikti ve şimdi onu sadece Pole'u kıskandığı için istiyordu. En azından onun inandığı buydu. Bu düşünce kafasında lastik bir top gibi zıplıyordu ama tek düşünebildiğı

Babasının alışma odasının penceresinin dışında yetişen sarmaşık gllerine benzeyen dudaklarının grntsyd.

"Bana kendinden bahset," dedi kendini toparlayarak. "Ne demek istiyorsun?" Gözleri yuvarlaklaştı.

"Kim olduğunuzu, neye benzediğinizi bilmek istiyorum. *Kimsin* sen, Lucy Towerton?"

Güldü.

"En azından bir şeyi biliyorum; annene hiç benzemiyorsun," dedi, korkuluklara yaslanarak ama ellerini gevşekçe onun belinde tutarak. Bu bir skandaldı ama biri terasa çıkarsa onu hemen indirebilirdi.

"Hayır, değilim." Annesinin ne kadar nezaketsiz olabileceğini çok iyi bilen birinin ses tonuyla, hiç eğilip bükülmeden ve özür dilemeden söyledi.

"Bu durumda, sen nasıl birisin?"

"Bir insanı birkaç kelimeyle zetleyemem. Ne sizi, ne de özellikle kendimi, çünkü kendimi çok iyi tanıyorum."

"Kendimi beş kelimeyle özetleyebilirim."

Bir kaşını kaldırdı.

"Hırslı. Sahiplenici." "Zeki mi?"

"Zeki . . ve yine de korkunç derecede aptal." Gözlerindeki kakhaha, kendini beğenmiş bir pislik *olarak* adlandırılmanın acısını biraz olsun hafifletti - daha çok, kendini beğenmiş pislik unvanını *hak* ediyordu.

"Dört etti. Ve son szn?"

"Pişmanım." Ona alaycı bir gülümseme sundu. "Sen mi? Yapamayacağını söylediğini biliyorum ama lütfen dener misin?"

Kadın tereddüt etti ve adam dönüp gideceğini sandı ama sonra "Pekâlâ: Tartışmacı. Hayalperest."

"Matematikçi," diye ekledi.

"Saçmalık!"

"Altı hafta boyunca oynadığımız her piquet oyununu kazandın."

"Sayılarla oynamak insanı matematikçi yapmaz." "Tartışmacı hayalperest, matematikçi," diye tekrarladı. "Ve?" Kadın konuşmaya başladı ama o bir şey söyleyemeden adam sözünü kesti.

"Sakın 'duvar çiçeği' deme, çünkü bütün akşam seni izledim ve bu etiket geçerli değil."

Gülümsedi, Kleopatra'nın Antonius'la karşılaşmasını düşündüren gizli bir gülümseme. "Tutkulu. Bir gün aşık olacağım."

Şehvet Cyrus'un içinden baş döndürücü bir hızla geçti. Bu muhteşem, tartışmacı, açık sözlü kadın tutkuluydu. "Ve?" diye sormayı başardı. "Bayan Towerton'ı tanımlamak için son bir kelime?"

Lucy uzaklara, yağmura baktı. "İkiz."

"İkiz mi?"

Adamın elinden yavaşça çekildi ve bir adım yürüyerek korkulukta onun yanında durdu, bir elini çatıdan düşen gümüşü suya doğru uzattı. "İkiz kız kardeşim biz beş yaşındayken öldü."

"Çok özür dilerim. Onu hatırlıyor musunuz?" "Oh, evet."

"Onu hala özleyor musun?"

"Pek sık değil. Ama bir şekilde hâlâ bizimle birlikte. Annem değişti-" Ona, annesinin davranışlarının ne kadar duygusuz olabileceğini kabul eden bir bakış fırlattı. "Kız kardeşim de ben de ateşlendik. Ben iyileştim ama o iyileşemedi. Beata öldükten sonra annem hiç eskisi gibi olmadı. Bir yıl ve bir gün boyunca odasından çıkmadı, ya da bana öyle söylediler. Ben hatırlamıyorum."

"Hiç dışarı çıkmadı mı?" diye sertçe sordu. Lucy başını salladı. "Asla."

"Ama yanınızda kim vardı? Çocuk odasında yalnız mı bırakıldınız?"

Sağa sola yatırdığı avucundan yağmur suyu sıçradı. "Henüz okula gönderilmedikleri için kardeşlerimi de yanımda götürebilirdim. Ama gerçekte kreşe tekrar girmeyi reddettim. Annem odasından çıkamadığı için beni zorlayacak kimse de yoktu. Dadımızın yapabileceğinden çok daha inatçı olduğumu kanıtladım."

Cyrus onun profilini hayranlıkla izledi. Kirpikleri bir meleşinki gibi kıvrılmıştı. Ve dudaklarının kıvrımı çok güzeldi, belki de hüznü olduğu için daha da güzeldi, şimdi fark etti.

"Ben çaya geldiğimde onu mu düşünüyordun? Sık sık çok uzakta görünüyordun."

Ona baktı, kaşlarında alaycı bir kavis vardı. "Yirmi yıl oldu, Cyrus. Tabii ki hayır."

"Peki kreşe dönmeyi reddettiğinizde dadınız size ne yaptı? Söylememde bir sakınca yoksa, son derece etkisiz dadınız."

"Elinden geleni yaptı. Beni zemin katta, bahçeye bakan bir odaya taşıdılar. Aslına bakarsanız, hâlâ orada uyuyorum." Dudakları kendini küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gördüğünüz gibi, ben sadece odaya girmeyi reddetmedim.

Kreş; yukarı çıkmayı hiç reddettim. Sanırım tanımlarım listesine 'inatçı' kelimesini de eklemeliyim."

Cyrus elini kızın kolunda gezdirdi ve ıslak parmaklarını yakalayıp ısıtmak için elini kızınkine doladı. "Onun hayaletinden korkuyor muydun?"

"Hayır." Bir an sessiz kaldı, yağmura baktı. "Nedense çocuk odasına dönersem, hatta merdivenlerden yukarı çıkarsam beni bırakıp cennete gitmeyeceğine karar verdim. Hiç mantıklı değil ama bu inancımın üstesinden gelmekte çok zorlandım. Yedinci yaş gününe kadar merdivenleri çıkmadım ve ancak o zaman baskı altında çıkabildim." Kadın ona eğlence ve pişmanlık karışımı bir bakışla baktı. "Korkunç derecede inatçı ... ve hayalperest. Kötü bir kombinasyon."

Cyrus kızın elini bıraktı ve onu kollarının arasına aldı. "Bunu bilemezsin. Belki de küçük bir melek kız kardeşini geride bırakmaktansa çocuk odasında kalırdı."

Gözleri buluştu ve onunki yumuşadı. "Öp beni," dedi Cyrus, kendi sesini duyunca inanamadı. Gırtlaktan geliyordu ve karanlıktı. Daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Hiçbir zaman. "Öp beni, Lucy. Lütfen."

İnce kollarını onun boynuna doladığında, yüzünü ona doğru kaldırdığında, bir centilmen gibi onu öpmeyi unuttuğunda irkilmeyip kendini tekrar ona attığında, açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi ağzına daldığında cennetten gelen bir kudret helvası gibi hissetti.

Kadının ağzının içine girmiş, sanki tüm vücuduyla sevişiyormuş gibi onu öpüyordu. *Bu* sadece Pole yüzünden değildi. Ya da kendini suçlu hissettiği için değildi. Ya da kızın onu azarladığı başka bir şey yüzünden.

"Seni kuzenim yüzünden öpmüyorum," derken buldu kendini, ağzını onunkinden ayırırken. Kelimelerde gerçek payı vardı, çünkü onlar gerçektir.

Sanki biraz sarhoş gibiydi, gözleri yumuşak ve odaklanmamıştı, dudakları onunkiler yüzünden kızarmıştı. Saçlarının telleri sanki ay ışığı sıvı gümüşe dönüşmüş gibi parmaklarının arasından kayıyordu. "O zaman beni neden öpüyorsun?" diye fısıldadı.

"Biliyorsam ne olayım. Sadece seni öpmeliyim, hepsi bu." Başını tekrar eğdi ve onun dudaklarına gömüldü. Kendini onun bedenine karşı ham bir genç kız gibi titrerken hissedebiliyordu.

"Senin için üzülüyümden de değil," dedi bir süre sonra. Parmakları onun saçlarına dolanmıştı.

"Şey, bu iyi," diye cevap verdi. Şimdi sesi biraz sarhoştan da öte geliyordu. "Sırf benim için üzülüyor diye birini öpmek istemiyorum. Seni bile."

"Rathbone'un sana nasıl baktığını gördüm," dedi, kulağının narin kıvrımından küçük bir ısırık alarak.

Kız küçük bir gıcırtı çıkardı, bu yüzden adam tekrar yaptı, vücudundan geçen titremeyi hissetti.

"O seni istiyor. Birlikte nasıl güldüğünüzü gördüm. O da benim gibi seni ilk kez görüyordu."

"Londra'da bu kadar çok kör adam olması şaşırtıcı," dedi. Tüm o kuru mizah sesine geri dönmüştü; gözleri berraklaşmıştı. Zekâyla parlıyorlardı. Bir erkeği yalanlarla yatıştırarak ya da onun kendini aptal yerine koymasına izin verecek türden bir kadın değildi.

Kocasının ortağı olacaktı.

Annesi ve babasının evliliğine dair görüntüler gözlerinin önünden geçti - babasının ne zaman bir savunma kaybetse, yani bir adam asılsa, gözü kapalı bir şekilde karısının kucağına yönelmesi. Babası nadiren kaybederdi ama karısının kolları ona açılırdı ve çocukken bile her şeyin yoluna gireceğini, babasının yanaklarına renk gelmiş ve gözlerindeki perişan ifadeyi susturmuş olarak aileye döneceğini bilirdi.

Ortaklık onun lanet olası aptallar listesinde yoktu ama birdenbire bunu istediğini anladı. Belki de planındaki her şeyden daha çok.

Balo salonunun kapısına yaklaştıklarında, "Sabahın erken saatlerinde ata biniyor musunuz?" diye sordu.

Belli ki annesinin Leydi Summers'la konuştuğunu görmüştü ve kaşlarının arasında küçük bir büzülme belirdi. "Evet," diye cevap verdi dalgınca. "Annem nerede olduğumu merak ediyor olmalı."

Lucy, annesinin ikisini birlikte görmesini istemediğini fark etti.

"Hoşça kalın Bayan Towerton," diyerek elini bıraktı ve hızlı bir selam verdi. "Terasta bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim." Annesi başını çevirmeden önce geriye doğru hareket etti.

Lucy bir an için şaşkınlıktan uyuşmuş bir halde ona baktı. Bir an Cyrus onu değerli bir şeymiş gibi öpüyordu, bir an sonra kolunu bırakmış ve sanki o ... neymiş gibi geri çekilmişti. .. neydi?

Hayatında hiç bu kadar kafası karışmamıştı.

Onu sadece Pole Dükü'nün ilgisi yüzünden öpmediğini söylüyordu ve kadının içinden bir ses ona inanmak istiyordu.

Ama değilse, *neden*?

Aslında, sesi Pole'dan çok Rathbone'u kıskanıyor gibi geliyordu ki bu çok saçmaydı. Ya da belki o kadar da saçma değildi. Çünkü Rathbone'dan hoşlanıyordu. Hoşlanıyordu. Onu güldürüyordu, oysa Cyrus onu kızdırıyor, kafasını karıştırıyor ve arzulamasına neden oluyordu.

Arzunun oldukça can sıkıcı bir duygu olduğunu fark ediyordu. Örneğin şu anda tüm vücudu zonkluyordu.

Tanımadığı bir adam küçük bir insan kümesinden döndü ve gözleri onun üzerinde kaydı. Ama sanki bir hava parçasından başka bir şey değilmiş gibi gözlerini kaçırmak yerine, gözleri ısındı ve oyalandı.

Kendini daha da dikleştirdi ... daha da uzadı. Yabancı uzun boylu bir adamdı ama onun için yeterince uzun değildi. Titiz standartları vardı. Boy ve belli bir düzeyde güzellik, göze çarpan türden bir zekâ istiyordu.

Kalçaları hafifçe sallanarak annesine doğru yürüdü.

Sosyeteye takdim edilen bir kız gibi yürümüyordu.

Artık öyle değildi.

ONUNCU BÖLÜM

Lucy o akşam uzunca bir süre banyoda yattı. Kendini garip bir şekilde değişmiş hissediyordu, sanki ebeveynlerinin ve onların fikirlerinin çok az önem taşıdığı yabancı bir ülkeye adım atmıştı. Daha önce istemediği bir adamla evlenmeye zorlandığı için hissettiği panik? Gitmişti.

Pole Dükü ona elleri ve dizleri üzerinde sürünerek gelse bile onunla evlenmezdi.

Aslında, kendisine yalvarmayan hiçbir erkekle evlenmeyecekti çünkü hayatında ilk kez, nişanlısının kendisiyle evlenmeyi içtenlikle istemesini istediğine karar verdi; bu, her zaman kendisi gibi fasulye sıırıklarına değil, güzel kızlara özgü bir şeydi.

Bu akşam Cyrus ona hayali korsan sevgilisinin her zaman baktığı gibi bakmaya çok yaklaşmıştı. Ona Beata'dan bahsettikten sonraki son öpüşmelerinde farklı bir şeyler vardı.

Bacaklarını sabunlarken, yıllardır ikizinden nasıl bahsetmediğini düşündü. Olivia'nın bir zamanlar bir kız kardeşi olduğunu bildiğinden bile emin değildi. Ve yine de bunu bir balo salonunda, hiç tanımadığı bir adama ağzından kaçırmıştı.

Kız gibi sevmekten başka bir şey bilmiyordu ve şimdi aşık olmanın eşiğindeydi. Nedenini de biliyordu. Bu onun doğuştan gelen nezaketiydi. Ona kendini beğenmiş bir pislik olduğunu söylediğinde bunu kabulleniş şekli. Sözlerle ve -çok daha inandırıcı bir şekilde- bir öpücükle özür dileme şekli.

Ayağa kalktı ve bir sandalyenin üzerinde bekleyen havluyu kaptı. Cyrus'un her zaman tüneği yönetmeye çalışma eğilimi vardı. Herkes için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünür ve kendi kararını dikte ederdi.

Eğer onunla evlenirse, kavga edeceklerdi.

Ayaklarını ve bileklerini kurulamak için eğildi. Sonra doğruldu ve ayakta duran camdan kendine baktı.

Onun okşamasından sonra göğüsleri daha farklı, daha ağır ve daha hassas hissetti.

Gerçi bu kesinlikle imkânsızdı.

Havluyu bıraktı ve yan dönerek poposunun bacağının ince çizgisine doğru nasıl yuvarlandığına baktı. Tamamen istenmeyen biri olduğuna ne zaman karar vermişti?

Son üç yılını tamamen dulların köşesinde geçirmiş, bir beyefendi onlara doğru yaklaştığında kalbi hızla çarpmış, annesinin zavallıya selam vermemesi ve onu yere yatırmaya zorlamaması için umutsuzca dua etmişti.

Belki de her şeyi yanlış anlamıştı.

Cyrus'un terasta ona nasıl baktığını düşünerek yatağa girdi. Sonra da bir korsanın onu denizden kurtardığı bir rüyaya daldı.

ama yüzünde hınzır bir sırıtış vardı, Cyrus'un sırtımayı bilseydi takınacağı sırıtış.

Rüyanın ortasında bile, onun bu gülümsemeyi kendisinden öğrendiğini biliyordu. Ondan.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Lucy'nin sabahın hangi saatini erken saydığını tam olarak bilmeyen Cyrus, birkaç saat uyudu ve eski nişanlısının evine sırtını dayamış olan mews'e tam olarak saat beşte vardı. Atını yedek bir ahıra sokması için bir seyise rüşvet vermek bir anlık bir işti; ondan sonra oturup Towerton uşağı Lucy'nin kısırağını çağırana kadar bekledi.

O noktada Grosvenor Yolu'nun önüne kadar tırıs gitmeyi ve sanki tesadüfen oradan geçiyormuş gibi görünmeyi planlıyordu. Buna asla inanmayacaktı ama resmi bir arama yaparsa hoş karşılanmayacağı açıktı.

Leydi Towerton nişanın bozulmasından duyduğu üzüntüyü mırıldanma zahmetine bile katlanmamış, tüm dişlerini göstererek ona gülümsemişti.

Cyrus bir saman balyasının üzerine oturdu ve o sabah cebine sıkıştırdığı, içinde bir yün fabrikasına ait rakamların bulunduğu bir rulo kağıdı çıkardı.

Midlands.

Ama dikkatini üzerinde tutamıyordu. Bu lanet olası şey de neydi? ne yapıyordu? Nişanlarını bozmuştu, değil mi?

Belki de yaptıkları o kadar da mantıksız değildi. Ne de olsa nişan için zaman harcamıştı. Bu çabayı boşa harcamak istemediğini herkes anlayabilirdi. Dahası, her zaman ilk karşı çıkışta pes etseydi, hala ilk servetinin peşinde koşuyor olurdu.

Tekrar kâğıtlara döndü ve konsantre olmaya çalıştı. Ama kendini sayılardan oluşan listelere körü körüne bakarken buldu. Kaybetmeye dayanamadığı için mi buradaydı? Ya da daha da kötüsü, Lord ve Leydi Towerton'ın, Lucy'ye kur yapmaya geldiğinde Pole Dükü'nü karşılayacaklarını bildiği için mi?

"Kendini beğenmiş pislik." Hafızasında onun sesini duyabiliyordu, bunu biraz da eğlenerek söylüyordu. Kendini beğenmiş bir *pislik olduğun hiç aklına gelmedi* mi?

Hayır.

Pole'un kendini beğenmiş bir pislik olduğunu düşünürdü, asla kendisi olmadığını.

Pole insanlara kötü davranan biriydi. Tanıdıklarına karşı kaba, yabancılara karşı ise düpedüz acımasızdı.

Ama nişanlısına bir satranç taşı gibi davranan Pole değil, kendisiydi, üstelik tahtadaki en önemli satranç taşı bile değildi. Bu duyguya alışık değildi ... mutsuzluğa varan bu tür bir pişmanlığa.

Kâğıtları geri yuvarladı. Atına atlayıp tüm bu karmaşadan uzaklaşmak istedi. Aynı zamanda Lucy'yi geride bırakmayı düşündüğünde, sanki soğuk bir el göğsüne uzanmış ve kalbini sıkmış gibi hissetti.

Çok saçma.

Garip bir şekilde onu uyandırmış, onu planının yapılacaklar listesinde Bir Numara'dan İki Numara'ya ... Dört ve Beş'e ve neredeyse Altı'ya sürükleyen şiddetli hırstan çekip çıkarmıştı.

Tüm bunlar sırasında insanları satranç taşları gibi kullandı.

Bu sırada nişanlısının komik, biraz hüznü ve çok güzel olduğunu fark etmedi; dünyanın en pembe dudaklarına ve tekrar dokunmak için can attığı göğüslere sahipti.

Aptalın tekiydi.

Kâğıtları tekrar cebine tıktırdı. Zamanını boşa harcıyordu; ona asla sahip olamayacaktı.

Ama koridorda bineğine doğru ilerlerken, daha önce sadece bir ya da iki kez duymuş olmasına rağmen hiç yanılmadığı bir kahkaha duydu. Donakaldı ve kadın hâlâ gülerek kapıdan içeri girdi.

Ve sonra dondu *kaldı*. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu, sesi gergindi, tüm kahkahaları kaybolmuştu. Bir adım arkasında duran uşak öne doğru ilerledi, tehditkâr değildi, sadece varlığını belli ediyordu.

"Dün gece senden ata binmeni hiç istemediğimi söylemiştin," dedi uşağı görmezden gelerek. "Bu hatayı telafi etmem gerektiğini düşündüm."

Kızın kaşları havaya kalktı. Cyrus büyülenmiş bir halde onu izledi. Yüzü çok hareketliydi, diğer kadınlarınkinden çok daha ilginçti. Ondan etkilenmemiş değildi. Yanaklarında bir dakika önce olmayan pembe bir renk vardı.

"Seninle birlikte ata binmek istedim," diye ekledi basitçe. Lucy hakkında bildiği bir şey varsa, o da ona yalan söylemeyeceğiydi.

Cevabı gizli bir öpücük gibi küçük bir gülümsemeydi. Kasıklarına doğru bir şehvet atışı gönderdi.

"Sanırım bana eşlik edebilirsin," diye seslendi omzunun üzerinden, beyaz çoraplı ve bıyıklı güzel bir at olan kısrağına doğru dönüp yürürken. "Franklin, Bay Ravensthorpe bana eşlik edecek; sen burada kalabilirsin."

Birkaç dakika sonra atları caddede yürütüyorlardı, uşağı geride kalmıştı. Sabah sisi kaldırım taşlarının üzerinde asılı duruyor, atlarının dizlerinin etrafında dönüyordu.

"Hyde Park mı?" Cyrus sordu.

Başıyla onayladı. "Bu saatte Uzun Yürüyüş'te kimse yok ve Tulip ile ben istediğimiz kadar hızlı gidebiliriz." Ona yandan bir bakış fırlattı. "Biz çok hızlı gitmeyi severiz."

"Lale?" diye sordu, onun ata binişini izlerken. Sanki at sırtında olmak için yaratılmış gibi atın üzerinde oturuyordu.

Sonra ona bir hikaye anlatmaya başladı, kısrağın bütün bir lale yatağını yemesiyle ilgili. Ama adam dinlemiyordu. Sadece onun gözlerinin nasıl parladığını, saçlarının sabahın erken saatlerinde nasıl daha solgun görüldüğünü - baldan çok gümüş gibi - bir hazine gibi görünmesini izledi.

Bir insanın kazanmak için hayatının planını yapması gereken türden bir hazine. Tüm planların planı. Birdenbire ortaya çıkan bu saplantı onu sanki bir büyüye kapılmış gibi hissettiriyordu. Kızın üst dudağının hafifçe kıvrılışını ve saçlarının o aptal şapkanın altında nasıl parladığını kataloglamak için günlerini harcayabilirdi. Siste bile hâlâ parlıyordu.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi, tam dürüstlüğün dezavantajları olduğunu fark ederek.

Ama o sadece güldü. "Sanırım sabah insanı değilsin. Ağabeylerim de öyle. Hala evde yaşarlarken onları yataklarından sürükleyerek çıkarırdım. Annemle babam bir damadın eşlik edebileceği yaşa geldiğime karar verene kadar kardeşlerimin saat altıdan sonra uyumalarına izin vermedim."

Hyde Park'ın kenarına varmışlardı. Sis burada daha yoğundu, ağaçların gövdelerinin etrafında dönüyor ve ormanı gizemli ve oldukça büyülü bir görünüme büründürüyordu, öğleden sonra görülen sıradan ağaç gövdeleri kümesi gibi değildi.

"Çok güzel, değil mi?" Lucy sordu. Dizginlerini toparlıyordu.

"Burada dörtlü mı gideceksin?" Cyrus ileride sola kıvrılan ve sisin içinde kaybolan patikaya baktı.

"Tabii ki!"

"Bu tehlikeli. Bu dönüşte sorun yaşayabilirsiniz."

"Genelde yapmam ama endişeleniyorsanız bunu anlayabilirim."

Dizinin bir dürtüşüyle atı Tulip'e çarptı, dizi onunkine sürtündü. Tüm vücudu bu küçük dokunuşun verdiği zevkle yankılandı. "Anladığım kadarıyla yeteneklerime güvenmiyorsun; bahse var mısın?"

"Hiç tereddüt etmeden, Bay Ravensthorpe."

"Cyrus."

Tereddüt etti ve sonra yumuşak bir sesle

tekrarladı: "Cyrus." "Yolun sonuna kadar mı?"

"Ve geri," dedi gözleri dans ederek.

"Ceza mı?"

Burnunu yukarı kaldırdı. "Senden isteyeceğim hiçbir şey yok."

"Yazık," dedi adam. "Senden istediğim o kadar çok şey var ki."

"Hayır," dedi kadın. Çok basitçe.

Tam da onun yaptığı gibi bir kaşını kaldırdı.

"Seni bir daha öpmeyeceğim," dedi ona. "Öpemem. Bunu yapmak istediğin için çok tatlısın ve bunu takdir ediyorum. Ama hissettiklerimde hiçbir şey değişmedi."

Boğazından bir hırıltı yükseldi ama onu bastırdı. "Bu durumda, yarışı kazanırsam bir soru sormak istiyorum. Hayır, *üç soru*."

Gamzesi tekrar ortaya çıktı. "Gurur düşüşten önce gelir, Cyrus. Ve *sen de düşmeyi* bekleyen gururlu adamın timsalisin."

"Oh, düştüm," dedi kayıtsızca. "Düştün mü?"

"Dün gece." Ona baktı. "Hazır mısın? Tulip, Beast'ten bir el daha kısa olduğu için sana bir ipucu vereceğim."

"Canavar mı? *Canavar mı?* Bu nasıl bir isim böyle?" "Gerçek bir isim değil," diye itiraf etti Cyrus.

"Atının adını bilmiyorsun!" dedi, üzerine atılarak. "Utanç verici. Cyrus, senin neyin var böyle?"

Söylenmemiş olanla konuştu. "Seni istediğimde olabileceğim kadar farkında değildim belki ama doğru seçim yaptım. Sen benim için mükemmel bir eşsin."

Lucy oldukça ürkmüş görünüyordu.

Ona sıırıttı. Kalbinde neşenin yükseldiğini hissedebiliyordu, flört etmekle, zevk için ata binmekle ve böyle olmakla ilgili bir tür aptallık

Güzel bir kadına yakın. "Doğru seçim yaptım," diye tekrarladı. "Şimdi, bir adım önde başlamak ister misin? Seni uyarmak zorundayım, Canavar senin Lale'ni terletmeden alt edecektir."

Lucy ve Tulip patikadan aşağı uçtular ve Cyrus bir anlığına onun kıvrımlı kışını ve düz sırtını görmenin keyfini çıkardı. Sonra Lucy'nin onu soktuğu şehvetli sersemlikten sıyrıldı ve dizginleri gevşetti.

Yelesini sallayan Beast ileri atıldı. Lucy köşeyi dönmüştü; Cyrus aynı virajı daha ölçülü bir hızda döndü. Ama sonra Beast'i teşvik etti ve sisin içine öyle bir hızla daldı ki, beyaz sisin düzensiz dalları arkasına düştü.

Birkaç saniye boyunca tek ses atların toynaklarının gümbürtüsüydü. Cyrus'un sadece eğlendiğini düşünecek zamanı vardı.

Eğlenceli mi?

En son ne zaman eğlendiğini hatırlamıyordu. Teneke askerleriyle oynarken belki.

Tulip yavaşladı, düzgün bir daire çizdi ve sonra onlara doğru geri dönmeye başladı.

Lucy eğilmişti, şapkası mucizevi bir şekilde hâlâ başındaydı.

Beast kulaklarını kıpırdattı, yolun sonuna ulaştı ve arka toynaklarının üzerinde döndü. Cyrus ona doğru eğildi ve şöyle dedi: "Gidelim, Beast. Kadınları alt etme zamanı."

At adımlarını uzattı ve virajdan önce Lucy'nin yanından hızla geçti. Tulip patikanın başına vardığında onlar yine sakin bir şekilde bekliyorlardı.

"Sefil!" Lucy nefesini toparladığında bağırdı. "Bir centilmen kazanmama izin verirdi, bunu bilmenizi isterim."

"Ben centilmen değilim," dedi ona tekrar sırtarak. Gülümseme tanıdaık gelmemişti. . . iyi hissettirdi.

"Pekâlâ, sorularınızı sorabilirsiniz," dedi ve dizginlerini bırakıp şapkasına uzandı.

Lucy'nin binici kostümü her kıvrımına sıkıca yapışmıştı. Sıcak ateşin bir darbesi onu gafil avladı ve ona ihanet etmeden hemen önce boğuk bir inilti yuttu. Saçına bir toka taktı, şapkasını dzelitti ve kollarını tekrar indirdi.

"Bana üç soru sor," diye başardı.

"Ne?" Küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Bana ne istersen sor."

"Sana soru sormayacağım!"

"Sormalısın. Ben kazandım."

"Ama *bana* soru sorman gerekiyordu!"

"Seni tanımaya başlıyorum," dedi sabırla. "Ama sen beni tanımıyorsun." Ona gülümsedi, yavaş ve baştan çıkarıcı. "Tanımanı istiyorum." Hiçbir kadını kendisine bir şey sorması için cesaretlendirmemiş olsa da bunu kastetmişti. Aslında her türlü soruyu geri çevirirdi.

Lucy farklıydı.

"İstenecek o kadar çok şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

Yüzünü buruşturdu. O kadar sıkıcı mıydı? Doğru, son birkaç yıldır Borsa'dan başka bir şey düşünmemişti ... Sonra onun ses tonunu fark etti. Ona gülüyordu.

"Bir şeyler düşünmeye alış," dedi ona. "Sadece duygularımı incitmemek için. Dn gecedен beri hâlâ morarmış durumdayım."

Lucy gülümsedi ve sonra aniden Cyrus'un yanındayken yaşadığı baş dönmesi nöbetlerinden birini yaşadı. Onda mükemmel olmayan hiçbir şey yok gibiydi: yontulmuş çene, elmacık kemikleri, kirpikler, hatta burun.

"Neden buradasın?" diye sordu, ses tonunu merakını yatıştıracak şekilde ayarlayarak. "Kuzeninin kıskançlığı ilgini çektiği için mi? Ya da kaybetmekten nefret ettiğin ve benim reddedişim bu ilgiyi uyandırdığı için mi?"

"Aklına gelen tek seçenek bu mu?" "Evet."

"Sen olmasaydın burada olmazdım. Çok güzel bir ofisim var, biliyor musun? Orada memurundan muhasebecisine kadar yedi kişi çalışıyor. Hepsi benim nerede olduğumu merak ediyordur."

"Sana ne yapmayı tercih edeceğini sormadım. Neden burada benimle olduğunu bilmek istiyorum."

"Uzak kalamazdım," dedi ormana doğru bakarak. "Ve soruna daha net cevap vermek gerekirse, Pole'u kıskandığım için burada değilim. Açıkçası, seni Rathbone'la gülerken gördüğümde kendimi sahiplenmiş hissettim. Ama Pole? Balo salonundaki herkes yüzünüzdeki sırlı ifadeyi gördü. Bir daha sor."

Lucy bir an için bunu düşündü. Atları mews'e geri götürmeye başladılar. "Dünyada en çok ne istiyorsun?"

Cyrus tereddüt etmeden, "Annemin toplumda kaybettiği konumu yeniden kazanmak istiyorum," dedi. "Sonra da kız kardeşlerimin istedikleri kişiyle evlenebilmelerini sağlamak istiyorum."

"Bu makul bir hedef gibi görünüyor," diye söze girdi Lucy.

"Evet. Bunu yapmak için bir planım var. Çok spesifik, kesin bir plan." "Planın aristokrasiden bir gelini de içeriyor," diye tahmin etti.

"Yardımcı olacağını düşündüm, evet." Adamın gözlerindeki düşünceli karanlığı özür dileyen bir ifade olarak yorumlamayı tercih etti.

"Peki ben o listede kaçındıydım?"

"Beş," dedi biraz yüzünü buruşturarak.

"Dur tahmin edeyim... Pole Dükü'nün malikanesi Altı Numara mıydı?"

"Yedi. Ve o mülk olmak zorunda değildi. Ben sadece bir tane satın almayı planladım."

Ahırlara varmışlardı ve seyisi Franklin, onu atından indirmek niyetiyle ileri atıldı. Cyrus'un yüzü soğuk, amansız çizgilerle kaplandı ve seyis sanki sokulmuş gibi anında geri adım attı.

Cyrus attan indi, eldivenlerini çıkarıp cebine soktu ve sonra ona doğru uzandı. Onu attan indirip ayağa kaldırırken ellerini hafifçe adamın omuzlarına koydu. Adam ter, at ve erkek gibi kokuyordu, diye düşündü. Herhangi bir erkek değil: Cyrus.

"Franklin, lütfen Tulip'i içeri götür ve onu ovala," dedi Lucy. "Bugün zor bir koşu geçirdi."

"Bayan Towerton'a evine kadar eşlik edeceğim," diye araya girdi Cyrus. "Onun için endişelenmenize gerek yok. Eğer bineğimi de ovdurursanız, onun için geri döneceğim."

Franklin başıyla onayladı ve her iki atı da koridora götürdü.

"Görünüşüm senin için kabul edilebilir mi?" Cyrus aniden sordu. "Görünüşümü beğeniyor musun?"

"Tanrı aşkına," dedi Lucy, neredeyse nefesinin altında ama tam olarak değil. "Tabii ki görünüşünü beğeniyorum, Cyrus. Hangi kadın senin görünüşünü beğenmemiştir ki?"

Yine o gülümseme vardı, şişelenip satılabilecek bir gülümseme. Tehlikeli, tatmin edici ve tamamen şehvetliydi.

"Ben de senin görünüşünü seviyorum," dedi. Sonra başını eğdi ve boynunun yan tarafına damga gibi bir öpücük bıraktı. "Ve diğer kadınlara gelince, kadınların benim hakkımda ne düşündüklerine hiç dikkat etmedim." Kız ona şüpheyle baktı ama adamın yüzündeki samimiyeti okumak zor değildi.

İlginç. Her zaman en çok istediği şeyin fiziksel mükemmellik olduğunu düşünmüştü. Bir kadın için sadece normal bir boyda olsaydı, hayatının her yönden mükemmel olacağına tamamen inanıyordu.

Cyrus zengin ve güzeldi. Ama aynı zamanda çok yalnızdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Eve gitmeliyim," dedi Lucy. Kendini biraz korkmuş hissediyordu. Cyrus'u sevmek çok kolay olabilirdi ama yine de Cyrus'un ona kur yapıyor olması -eğer bu yanlış bir şeyse- ona oldukça olası görünüyordu.

Kuzeniyle rekabetten değilse bile, hiçbir rekabeti kaybetmeye tahammül edemediği için. Sorusunun bu kısmına cevap vermediğini fark etti.

Onun elini tuttu ve izin istemeden binici eldivenlerini çıkarmaya başladı. "Bana son bir soru borçlusun," dedi yüzüne değil ellerine bakarak.

"Beklemesi gerekecek," dedi Lucy ona. "Şu anda senin hakkında bilmek istediğim özel bir şey olduğunu sanmıyorum. Herkesin sizi kendiniz kadar büyüleyici bulduğunu varsaymamalısınız."

Adam gülümseyerek başını kaldırdı ve kadının kalbi bu manzara karşısında küt küt attı. "Dün geceki hakaretin bu kadar güçlü değildi. Kendimi hiç de büyüleyici bulmuyorum: tam tersi." Eldivenlerini ceketinin cebine soktu ve tekrar elini tuttu.

"Pekâlâ, son bir sorum var," dedi, parmak uçları çıplak eline dokunduğunda dizlerinde hissettiği güçsüzlüğü görmezden gelmeye çalışarak.

Caddede yürümeye başladılar. "En çok neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Skandal. Annemin babamla kaçarak sebep olduğu skandalın yanına yaklaşabilecek bir skandal fikri bile beni yarı çatlak hissettiriyor." Ağzı gerildi.

"Gretna Green'de evlendiler, değil mi?" Lucy sordu. Dikkatini vermeye çalışıyordu ama adamın iri elinin kendi elinin etrafında nasıl kıvrıldığını düşünmeden edemiyordu. Beata öldüğünden beri kimsenin elini tutmamıştı.

"Evet."

Başka bir şey söylemedi.

Lucy, annesinin Cyrus'un yanında duygularını gizleyemediği ya da gizlemeyi reddettiği düşünülürse, bu skandaldan habersizmiş gibi davranamazdı. "Ailenin aşk ilişkisi seni neden *Ton'un* sunduğu tüm güzel kadınlardan uzak tuttu?" diye sordu. "Tutkularına yenik düşüp Gretna Green'e kaçmaktan mı korktun?"

"Hayır," dedi tereddütsüz. "Ve *sen* çok güzelsin."

"Sadece çok sevilen bir kadının annenin yaptığı gibi kaçma fırsatı bulabileceğini mi düşündün?"

Çenesi gerildi.

Söyledi çünkü söylenmesi gerekiyordu. "Kadınların kalpleri erkekler için ne kadar çekici olduklarına göre yönetilmez. Ve sizi temin ederim ki, odanın kenarlarında kalan bizler bile, eğer istersek, bizi mahvedecek erkekler bulabiliriz."

"Babam annemi mahvetmedi. Ben onların evliliğinden on ay sonra doğdum," dedi Cyrus. Sesi sertti.

Elini onun elini tutacak şekilde büktü ve sonra sıktı. "Ağabeyim, annemle babam evlendikten iki yıl sonrasına kadar doğmadı."

Başını salladı. "Belki de birkaç ay evliliğimi tamamlamam diye düşünmüştüm."

Lucy, Cyrus'un evlendiği kadının tepkisini hayal edebiliyordu. Ya o kadın olsaydı? Bunu düşünürken bile homurdandı ve sonra adamın oldukça şaşkın bir ifadeyle kendisine baktığını fark etti.

"Yine kendini beğenmiş biriyim, öyle mi?"

Gülmemeye çalışarak dudağını ısırdı. "Eldiven uyarsa

..." "Lanet olsun."

"Kardeşimin doğumunun saygınlığına işaret etmiyordum. Gerçekte, annem ve babam evliliklerini bir yıldan uzun bir süre tamamlamadılar; annem bana bunu geçen yıl anlattı - sanırım beni evlilik piyasasındaki ilk çıkışıma hazırlıyordu. "

"Ne?"

"Nişanlılıkları sırasında birbirlerine değer vermediklerini keşfettiler." Durdu. "Bu doğru kelime değil. Birbirlerini öfkeliendirdiklerinden şüpheleniyorum. Yine de zaman içinde birbirlerini sevmeye başladılar. Ve bence Beata ölene kadar oldukça mutluydular. Ama ondan sonra . . yönetin."

Cyrus başını salladı. "Özür dilerim."

"Peki," dedi, neşeli bir ses tonu hedefleyerek ve neredeyse başararak, "skandal nikah yerine ailemin evliliğinin bir versiyonunu mu tercih edersin?"

Bunu düşünürken yüzünde bir değişiklik olmadı. Hâlâ her zamanki gibi mesafeli, yakışıklı ve onun için çok fazla görünüyordu.

"Hayır," dedi, ancak nefesini tuttuğunu fark ettikten sonra.

Sonra: "Bütün sırlarımı ortaya döküyorsun. Neden korkuyorsun?" "Birçok şeyden."

"Ne tür?"

"Ah, asla evlenmeyeceğim. Ya da beni mutlu etmeyen bir adamla evleneceğim çünkü o başka birini seviyor ya da hiç kimseyi sevmiyor."

"Bence," dedi kuru bir sesle, "seninle evlenen bir adamın hayatında başka bir kadına yer kalmaz."

"Ben hiçbir zaman erkeklerin ilgisini çekmemiş bir kadınam," dedi, oldukça kararsız bir şekilde - çünkü bir gece önce dikkatleri üzerine çekmişti.

"Kocanız bir kez yastığın üzerinden size baktığında, bir daha asla başka bir kadına bakmayacaktır." Bunu o kadar kesin ve net bir şekilde söylemişti ki, kadın bile bunu sorgulayamadı.

Başını çevirdi ve ayaklarının dibindeki kaldırım taşlarına baktı. Güneş çıkmış ve sisi yakıp yok etmişti.

Bileğini ustaca çevirerek parmaklarını onunkilere geçirdi. Sokağın sonuna kadar bu şekilde, tek kelime etmeden yürüdüler ve Grosvenor Yolu'na döndüler.

"Annen ve baban uyanmadı," dedi Cyrus, evine bakarak. Sessiz ve hareketsizdi, tüm perdeler çekilmişti. Korkunç bir şekilde, kendi kapısının önündeki yürüyüş yolunda kollarını ona doladı. "Planımı mahvettin."

Adamın ona sarılışında saygı, sahiplenme, arzu ve hatta aşk hissedebiliyordu. Ya da aşkın başlangıcını. Ya da aşk gibi bir şey.

"Aniden endişeli görünüyorsun," dedi ve dudaklarına bir öpücük bıraktı.

"Beni bir erkek olarak kabul ettin diye seninle evleneceğimi sanma.

Ormanda gezintiye çıkalım," dedi ona. "Artık çaresiz değilim." "Bunu biliyorum."

"Rathbone muhtemelen bana evlenme teklif edecek," diye ekledi, kendini savunmaya geçmiş hissederek. "Şiiri seviyor, biliyorsun. Ve benden de çok hoşlanıyor."

"Ben de öyle. Ama ben de sana kur yapıyorum. Bu sefer doğru yapacağım Lucy."

İç çekti. "Bir planın yok, değil mi?" Gözlerinde ihtiyat parladı. "Evet."

"Plan yok," dedi kararlı bir şekilde. "Yok mu?"

"Beni kazanmak istiyorsan, bir plana dayanmadan tam olarak hissettiğin gibi yapmalısın. Bazı şeyler planlanamaz."

Bir an hareketsiz kaldı, sonra kolları kızın etrafında sıkılaştı ve başını eğdi. Ağzı sıcak ve tatlıydı ve bir dakika içinde kendini ona yapışmış buldu.

"Peki ya onun yerine ne istersen onu yapsak?" diye fısıldadı dudaklarına.

"Cyrus," dedi zihnini toparlamaya çalışarak, "biri bizi burada görebilir. Beni ailemin kapısının eşiğinde öpüyorsun. Ve sabah oldu. Eğer biri bizi görürse, çok kötü sonuçlara varabilir."

Adamın tek tepkisi onu tekrar öpmek oldu, yavaş ve duygulu bir şekilde, ta ki kadın kendini ayak parmaklarının ucunda bulup ona olabildiğince sert bir şekilde bastırana kadar.

Bir an sonra başını tekrar kaldırarak, "Ben pek düşüncesiz biri değilim," dedi.

"Oh," diye soluk soluğa kaldı Lucy. Tekrar Grosvenor Yolu'na baktı. Şükürler olsun ki hâlâ rüya gibi ve sessizdi. "Bırak beni, Cyrus. Gitmelisin."

Adam onun üzerinde duruyordu, karanlık, düşünceli ve güzeldi. Ve gözlerindeki bakış... hiçbir erkeğin ona böyle bakabileceğini hayal bile edemezdi.

Bu doğru değil. Bir korsanın gözlerindeki o bakışı görmüştü ama sadece rüyasında. "Git," diye fısıldadı. "Bir skandala neden olacaksın."

Gözlerine düşünceli bir bakış geldi.

"Skandal," o tekrarladı. "Bu bir şey sen en çok korkuyor hatırladın mı?" Onu biraz itti. "Git. Git. Güle güle."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Belki yarın sabah tekrar ata binmeye gidebiliriz," dedi, neredeyse gevezelik ediyordu çünkü adamın sesi boğuktu ve bu onu ateş gibi

hissettiriyordu,

Aklını kaçırmak üzere olan ve bir adamı çalılıkların arasına iten bir kadın gibiydi.

Başını iki yana salladı. "Planımı uygulayamayacağımı söylemiştin." "Yani?"

"Planım buydu. Sen cazibeme yenik düşene kadar her sabah seninle ata binmek istiyordum."

Kadın homurdandı. "Bunun için yeterince iyi ata binmiyorsun." "Bunun için yeterince iyi öpüşüyor muyum?"

Lucy gülümsemeden edemedi. "Belki de."

Geri çekildi ve görkemli bir selam verdi. "Bayan Towerton, Hyde Park'ta size eşlik etmek benim için bir zevkti."

Reverans yaptı. "Günaydın, Bay Ravensthorpe."

Uşak kapıyı açtığı anda, geniş omuzlu bir adamdı ve hızlı adımlarla uzaklaşıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pole Dükü o öğleden sonra Lucy'ye resmi bir ziyarette bulunarak bir avuç sera gülü getirdi. Lord Rathbone da aradı ve menekşelerden oluşan büyüleyici bir demet getirdi. Cyrus yeniden ortaya çıkmadı, ancak çeşitli boylarda birkaç servet avcısı geldi.

Ziyaret saati sona erdiğinde Lucy hissettiği tüm kızgınlığı içine atarak şöyle dedi: "Anne, Pole Dükü'yle asla evlenmeyeceğim. O korkunç, küçük bir adam, tıpkı mavi bir sinek gibi. Onu dövmek isterdim."

Annesi öfkелendi ama şaşırtıcı bir şekilde çabucak pes etti.

Leydi Towerton bir saat içinde Lucy'nin Lord Rathbone'la evlenmesini planlıyordu, tabii ki gelecekteki bir evlenme teklifine bağlı olarak.

O akşam yine yağmur yağmaya başladı, bu sefer çok daha hafif bir yağmurdu, insanın saçlarını buğulandıran ve bahçe yolunu ıslatan türden, ama asla düzgün bir şekilde düşecek ağırlıkta damlalara dönüşmeyen türden.

Lucy banyosunu yaptı, hizmetçisini uyuması için uğurladı ve ardından bir bornoz giyerek bahçeye çıktı. Ev halkı uyuduktan sonra, ateşböceklerini kovalayarak ve kız kardeşini umutsuzca özleyerek geceleri ilk kez dışarı çıktığında beş yaşındaydı. Yıllar geçtikçe, geceleri sessiz bahçeyi sevmeye başlamıştı.

Bu gece ezbere bildiği ve en karanlık gecelerde bile yönünü bulabildiği bir yolu takip etti: bahçeden geçerek resmi bahçeyi mutfak bahçesinden ayıran alçak duvara vardı.

Bahçıvan ona duvarın tepesinde küçük bir koltuk yapmıştı; burada gece havası bir yanda çiçekler, diğer yanda nane ile tatlıydı. İkisi de Cyrus kadar güzel kokmuyordu. Dizlerini yukarı çekmiş oturuyor, onu düşünüyordu ki o koku geldi aklına: temiz adam, limon sabunu, at kokusu.

"Tanrı aşkına burada ne işin var?" dedi, tam başını çevirdiği sırada bir el omzuna dokundu.

"Bir müzikale gittim ve sen orada değildin. Ben de oradan ayrıldım ve Leydi Purdrow'un balosuna gittim, ama sen orada da yoktun."

Kollarını arkadan ona doladı ve onu göğsüne doğru çekti.

Aptalca bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Kuzenine seni morlar içinde görme zevkini tattırdın mı?" diye sordu, kendini onun kollarının arasına bırakarak.

Adam omuz silkti ve kadının yanağı Fransız tezgâhlarında dokunmuş olabilecek kadar pürüzsüz bir kumaşa kaydı. "Kuzenimin beni yönetmesine izin verdim.

çok uzun zamandır hayattaydı. Onu bir daha gördüğümde bir sonraki ilçeye göndereceğim," diye ekledi, sesinde belirgin bir beklenti notuyla.

Lucy bunu düşündü ve zihinsel olarak omuz silkti. Pole iğrenç biriydi ve yediği her darbeyi hak ediyordu. "Bahçemde ne yapıyorsun, Cyrus?"

"Bir planı takip etmemek. Emrettiğiniz gibi."

Buna gülmekten kendini alamadı. "Peki yarın sabah benimle ata binmekten başka ne yapmayı planlıyorsun?"

"Resmi ziyaret," dedi, şakağına bir öpücük kondurarak. "Annenin bana birkaç hafta daha ters ters bakmasına izin verirdim. Seninle dans ederdim, seninle ata binerdim, sana çiçekler gönderirdim, sana bir şiir yazardım. Belki bir şiir *yazamazdım* ama sana bir şiir söyleyebilirdim."

"Şiir biliyor musun?"

"Elbette." Sesi aşağılanmış gibiydi. "Zorla da olsa şiir okudum. Ve Byron'ın bir pislik olduğunu düşünmem, başka insanların şiirlerini hatırlamadığım anlamına gelmez."

"Ezbere mi? Şimdi bana bir şiir okur musun?"

"Hayır." Sesi sıvı gibi baştan çıkarıcıydı. "Şiirden sadece yatakta alıntı yaparım."

Kıskançlık kalbinde sert bir şimşek gibi çaktı. "Başka bir kadına söylediğin hiçbir dizeyi duymak istemiyorum."

"Hiç alıntı yapmadım. Başladığım zaman, yatağımızda olacak." Kolları sıkılaştı ve sonra bir eli yavaşça onun kolunu okşadı. "İlk sen olacaksın."

Lucy yutkundu. "Skandalın ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Çünkü biri sizi burada görürse ortaya çıkacak olan şey tam olarak bu."

"Burada olmak istiyorum," dedi saçlarını okşayarak. "Bu gece seni görmem gerekiyordu."

Sesi onu sıcak ve sıvı hissettirdi, sanki vücudu ılık ve sıcaklıkla kaynıyordu. "Bahçede olacağımı nereden bilebilirdin ki?"

"Ben yapmadım. Gerisini kader halletti." Kolları tekrar Lucy'nin etrafında sıkılaştı. "Bana bir öpücük ver, Lucy."

Başını salladı ve onun emriyle hissettiği tensel hazzı görmezden geldi. "Kader mi? Bu çürüme."

"Bana yatak odanızın bahçeye açıldığını söylemişsiniz. Bu resmen bir davetti."

Lucy sertleşti. "*Yatak odama* gelmeyi mi planlıyordun?"

"Hâlâ öyleyim."

"Hayır, değilsin."

Cevap olarak çenesini nazıkçe geriye itti, böylece başı eğildi ve yüzünü görebildi. "Seni istiyorum, Lucy."

"O zaman bana evlenme teklif et," dedi cesur bir tavırla ve onu net bir şekilde görebilmek için koluna yaslandı.

Gözlerinde hiç görmeyi düşünmediği bir şefkat vardı, şefkatle birlikte derin bir sahiplenme. "Benimle evlenir misin?" diye sordu ve sesindeki tüm alaycılık kayboldu.

"Henüz karar vermedim," diye cevap verdi, kaşlarını biraz çatarak onun her şeyin efendisi olmadığını belli etmeye çalıştı. En azından henüz değil. Gece gölgeleri onu daha da zarif gösteriyordu, yabancı bir ülkeden gelen bir prens gibi, elmacık kemikleri ve koyu renk gözleriyle.

"Bunun nedeni bana güvenemiyor olmanız," dedi. "İlk tanıştığımızda her hareketimi skandal korkusu yönlendiriyordu. Her şeyim. Plandaki her madde, kuzenime verdiğim yanıt da dahil."

"Pekâlâ," dedi temkinli bir şekilde.

"Öyleyse seni sevdiğime neden inanasın ki?"

Küçük, ürkek bir ses çıkardı. "Sen . . ."

"Seni seviyorum. Seni ilk görüşte seçtim, biliyorsun. Kararımın tüm doğru nedenlerden kaynaklandığını düşündüm. Yine de gerçek şu ki, sana bir kez baktım ve sana sahip olmam gerektiğini anladım."

"Neden?" diye fısıldadı. "Doğumum için değilse yani."

"Odanın kenarında oturuyordun," dedi ve önce burnuna sonra dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Uçacakmış gibi duruyordun ama yine de başını dik tutuyordun. Sanki hayat seni hiç yenmeyecekmiş gibi görünüyordun. Ve sanki bekliyormuş gibi görünüyordun."

"Beklemek mi?"

"Benim için," diye bitirdi sözlerini hınzır bir sırıtışla.

"Bundan daha küstah bir şey duymadım," dedi, ama fazla öfkelenmeden. Gerçekten de bekliyordu.

"Kibirli ve kendini beğenmiş," diye kabul etti. "Biliyorum. Her şeye yanlış yoldan başladım ve şimdi seninle gerçekten evlenmek istediğimi kanıtlamalıyım."

Bir planı yokmuş gibi davranabilirdi ama belli ki listeler onun düşünce tarzının ayrılmaz bir parçasıydı. Onu sevdiğine neden inansın ki?

Çünkü gözlerindeki çıplak özlem sahte olabilecek türden bir şey değildi. Yine de bir pislik gibi davranmıştı.

Gülümsedi, lezzetli bir güç heyecanı hissetti ve "Bunu nasıl kanıtlayacaksın?" dedi.

Aynı anda ağız onunkine değdi ve onu yumuşak bir şekilde yukarı ve etrafına çekti. Sonra onu kucağına oturttu ve bir korsan gibi öptü: tehlikeli ve karşı konulmaz.

"Yeterince iyi değil," dedi, bunu başarabildiğinde. Sesi kısık ve boğuk çıkmıştı.

"Biliyorum," dedi, gözleri onunkileri tutarken. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum." "Ne?"

"Seni Gretna Green'e götürüyorum."

Lucy'nin ağız açık kaldı. "Hayır, değilsin!"

"Öyleyim." Aptal olduğu için mutlu görünüyordu. "Seni geri kalan her şeyden daha çok önemseydiğimi göstermenin tek yolu bu... unvanı, her şeyi."

"Unvan?" Başını iki yana salladı. "Sonra söylersin. Gretna Green'e gitmiyorum."

Adam dudaklarına bir öpücük kondurdu ve kadın ürperdi. Ama yine de söyledi, sert ve alçak sesle, çünkü söylenmesi gerekiyordu. "İskoçya'ya gitmiyorum ve beni zorlayamazsın, Cyrus."

Vücudu aniden kaskatı kesildi. "Çünkü ... gitmek istemiyorsun."

"Aynen öyle."

"Ah." Sesinin tonu tamamen değişti, soğuk ve cansız bir hal aldı. "Yanlış anlamışım. Özür dilerim."

Sonra ilk kez uzandı ve adamın başını kendi başına doğru çekti. Adam sertçe boşaldı. Ağızını onun dudaklarının zarif kıvrımına dayadı.

ve onun kokusunu içine çekti. Bu onu acıktırdı. Ve mutlu.

"Gretna Green'e gitmeyi reddediyorum," diye fısıldadı. Sonra onun kapalı ağızını yaladı.

"Neden olmasın?" Sesi biraz boğuk olsa da normale dönmüştü. "ünkü bana sormadınız; sadece emrettiniz."

"Lütfen, Gretna Green'e kadar bana eşlik eder misiniz?" diye sordu hiç tereddüt etmeden.

"Hayır." Ne isterse istesin onu reddetmenin zor olacağını fark etti ve bu bilgiyi başka bir gün için sakladı. Yine de kendi iyiliği için onu düzenli olarak engellemek zorundaydı. "Benimle evlenmek için bir dedikodu fırtınasına neden olmana gerek yok," dedi elini onun ipeksi saçlarında gezdirerek. "İhtiyacımız olan tek skandal, ailemi ikna edecek bir skandaldır, o da annem rezil olma ihtimalinden korkmadan unvan hayalinden asla vazgeçmeyeceği için. Evlenmek istediğimizi tüm dünyaya söylememize gerek yok, hele bunu böylesine pervasız bir şekilde yapmamıza hiç gerek yok."

"Ailenin yararına bir skandal yaratmalıyız," dedi yavaşça. "Ve sana emretmek yerine bana katılman için yalvarmak zorundayım."

Cyrus abuk öğrendi. Yüzünü ciddiyetle düzeltti. "Kesinlikle."

Ayağa kalktı ve onu koltuğa oturttu. Sonra gözlerini onun gözlerinden ayırmadan dizlerinin üzerine çöktü.

Lucy'nin kalbi tekledi.

"Seni seviyorum Lucy Grace Jane Towerton," dedi ciddiyetle. "Sen tutkulu, hayalperest bir matematikisin, Beata'nın kız kardeşisin ve seveceğim tek kadınsın."

Gözleri yaşardı.

"Bence," dedi, gözleri sevecen bir endişeyle, "daha önemli olan soru *beni* sevip sevmediğin. Çünkü ben kendini beğenmiş bir aptalım ve seni ilk bulduğumda nasıl bir hazineye sahip olduğumu anlamamıştım."

Kollarını onun boynuna doladı ve hissettiği tüm özlem ve sevginin gözlerini doldurmasına izin verdi.

"Oh," dedi. "Sen-"

"Evet. İstiyorum. Yapacağım." Öne doğru eğildi ve ağzını onunkinin üzerine bastırarak diliyle içeri girmek için yalvardı.

Alçak bir hırıltıyla ağzını açtı ve onu içeri aldı. Aç bir sızı yavaşça, tatlı bir şekilde vücuduna yayıldı ve bacaklarının arasına yerleşti.

Kadın onu öptü, nazikçe tadına baktı, dilleri dans etti, ta ki adamın içinde bir tür tasma kayana ve adam aniden kadının ırzına geçene kadar, elleri yanaklarının iki yanında, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu öpebilmek için onu sıkıca tuttu.

Bir şekilde tekrar koltuğa oturdular ve sonra Cyrus keskin bir çekişle Lucy'nin bornozunu çözdü ve bornoz gecenin serin havasına doğru açıldı. Lucy şok ve zevk karışımı bir duyguyla nefesini tuttu. Adamın eli hiç şaşmadan kadının göğsüne doğru hareket etti.

Sert bir okşayış ve bir iniltiyle ona doğru eğildi, kalbi göğsünde çarpıyordu.

"Yatak odan," dedi Cyrus, sesi kızın hissettiği açlıkla aynı şekilde ağrıyordu. Dudakları kızın boğazında gezindi ve kız başının geriye düşmesine izin verdi. Bir elini saçlarında gezdirdi ve sonra dişleriyle çenesinin kıvrımını ısırdı.

"Sen delisin," diye mırıldandı.

Ama Şimdi onu yalıyor, boğazını okşuyordu ve göğsündeki el meme ucunu ovuyordu, böylece kıvranıyordu, Şehvetli sıcaklık en savunmasız yerinde bir ağrı hissetmesine neden oluyordu.

"Katılıyorum," dedi, sesi sertti. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bu planlanmamış bir Şey." Sonra onu kollarına aldı ve eve doğru, doğrudan yatak odasına açılan açık kapıya doğru yürüdü.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye fısıldadı.

"Skandal tehdidinden başka bir Şey anneni, artık bir servet değerinde olduğuna göre, senin için değerli bir aday olduğuma ikna edebilir mi?"

Başını salladı, gözleri onunkilere sabitlenmişti.

"O zaman cevabım evet." Bir gülümseme dudaklarının sert çizgisini hafifletti ve onu göğsüne daha da sıkı sardı. "Şimdi duramazdım, Lucy. Kendimi Ulysses gibi hissediyorum, eve döndüğümde Lucy'yi -onun Lucy'sini- onu beklerken buluyorum."

Sesi arzuyla ve diğey Şeyle yanıyordu. Aşk.

Lucy yüzünü onun göğsüne gömdü ve eşikten geçerek çocukluk odasına girmesine izin verdi.

"Sanırım daha önce sevişmediniz?" diye sordu, onu yatağı yatırırken fazla rahat bir Şekilde. İlk kez çok dar bir yatak olduğunu düşündü.

Başını salladı ve adamın gözlerindeki saf sevinç parıltısını kaydetti.

"Sanırım öyle?"

"Evet."

Vücudu rahatsız edici bir sıcaklıkla yanıyor gibiydi. Yatağın yanında durdu ve sessizce önce ceketini, sonra yeleğini ve gömleğini çıkardı. Göğsü geniş ve kaslıydı.

Lucy'nin parmakları ona dokunmak için titriyordu ama o daha uzanamadan adam eğilmiş, botlarını çıkarıp yana fırlatmıştı. Sonra elleri belindeydi. Ve sonra çıplaktı.

Orada durdu ve kızın kendisine bakmasına izin verdi. Muhteşemdi, mükemmeldi ama yine de gözlerinde bir parça belirsizlik vardı. Bu ona cesaret verdi; dizlerinin üzerinde doğruldu ve geceliğini başının üzerine çekti.

Bakışları onu yuttu. Açgözlü, karanlık ve sahipleniciydi. Lucy kirpiklerinin altından gülümsedi, sonra ellerini kalçalarına koydu. "Peki," diye mırıldandı, "gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Cyrus derin bir nefes aldı. Lucy o güne kadar gördüğü en güzel kadındı. Göğüsleri olgun ve güzeldi, bu kadar ince bir vücuda göre ağırdı. Ve bacaklarının arasında . . .

Dudaklarından çıkan ses derin ve aç bir sestti. "Emin misin?" diye sordu, çünkü söylenmesi gerekiyordu. "Evlenene kadar bekleyebiliriz."

Gülümsedi, pembe dudaklarında büyüleyici bir kıvrım vardı. "Evliliğinizi en azından birkaç ay ertelemek istediğinizi söylemiş*tiniz*. Belki bir yıl?"

"Aptalın tekiydim," dedi, sesi boğazında düğümlenerek.

Ama kadın ona sert ve açık bir bakış atarak dikkatini çekti. "Evlenmemize dokuz aydan kısa bir süre kala bir çocuğumuz doğabilir."

Başını iki yana salladı. "Özel bir ruhsatım var. Yarın seninle evleneceğim." Sanki kelimeler göğsünden sökülüp atılmış gibi hissetti. Tüm vücudu kükrüyordu.

arzu ile. Ama yavaş gitmeli, bunu doğru yapmalıydı. O bir bakireydi. *Onun* bakiresiydi. Onun gelecekteki karısıydı.

Onun için her şeydi.

"Ama dünya seni ne kadar sevdiğimi bilse umurumda olmazdı," dedi, kelimeler kalbinin derinliklerinde bir yerden sıçradı. "Umurumda bile olmazdı çünkü seni hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyorum."

Uzanıp adamın omuzlarından tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Bu durumda ..."

Bir kadının aynı anda nasıl bu kadar narin ve kıvrımlı olabildiğine hayret ederek kendini onun üzerine bıraktı. Vücuduna dokunduğunda içgüdüsel olarak dizlerini bükerek onu kucakladı.

"İşte bu," diye fısıldadı ağzının içine. Ağzının ırzına geçerken ona doğru sallandı, dilini onun yumuşaklığına soktu. "İçine böyle boşalacağım Lucy," dedi kısık sesle. "Sert ve hızlı."

Kadın anlaşılmaz bir ses çıkardı ve adam bir elini göğsüne doğru kaydırды. Her ne kadar öyle söylese de onu hızlıca alamazdı. Acırdı. Kız incinirdi.

Bu yüzden vücudunu disipline etti, bütün gece birlikte olduklarını kendine hatırlattı ve kadının göğüslerine doğru kaydı. Onu altında kıvrandıran, dudaklarından küçük çığlıklar koparan şeyin ne olduğunu keşfetmeliydi.

Cevap her şeydi. Adam neresini okşasa, yalasa, emse, kadın karşılık veriyordu. Onun ellerinde kıvrılan, sıcak bir alevdi, nefes alıyor, ona dokunuyor, her zaman hareket halindeydi.

Sonunda bacaklarının arasında yolunu buldu. Onun dokunuşunu hissettiğinde inledi. "Lucy!"

"Hoşuma gitti," dedi ve yüzündeki açlık onu bir kademe daha yükseltti, ta ki bunu bir bekâret bozmanın olması gerektiği gibi yavaş ve yumuşak bir olay haline *getirebileceğinden* emin olana kadar.

Elini kızın düz karnında, kalçalarının kıvrımlarında gezdirdi ve bacaklarının arasındaki sarı saçların olduğu küçük bölgeye daldırdı. Kadın ıslak ve açıktı. Onun dokunuşuyla küçük bir çığlık attı ve eli ereksiyonu üzerinde o kadar sıkılaştı ki kontrolü elinde tutmak için savaştırmak zorunda kaldı.

Onu bir kez, iki kez okşadı, başını göğsüne indirdi, bir kez daha okşadı ve sonra bir parmağını içeri soktu - ve kadın kırıldı. Bir çığlıkla boşaldı, elleri adamın boynuna dolandı, vücudu adamın parmağının etrafında titreşti.

Lezzetli dalgalanmalar vücudunu ateşe verirken Lucy Cyrus'a sarıldı. Sonunda hafiflediklerinde, tüm vücudunda ani bir terleme hissederek gevşek bir şekilde geriye düştü.

Ve Cyrus ona gülümsedi. İlk kez kendini ormanın kralı gibi hissetmesi umurunda bile değildi. Bunu hak etmişti. "Hiç böyle hissetmemiştim," dedi, bacaklarını tekrar hareket ettirip ettirmeyeceğinden emin değildi.

O hınzır sırtışı genişledi ve parmakları tekrar hareket etti. Ve böylece bacakları sözsüz bir davetle birbirinden ayrıldı. Onu üstüne çekmeye çalıştı ama adam yerinden kıpırdıyamayacak kadar ağırdı.

Başını iki yana salladı. "Bu sefer seninle ilgili," dedi. "Yavaş. Yavaş olmak zorunda."

İnledi. "Tanrım, bir plan yaptın, değil mi!"

"Önce sana o şiiri söyleyeceğim," dedi, sesini kahkahalar şekillendiriyordu. Sonra onu tekrar okşadı. "Çok dolgun ve sulusun," diye fısıldadı.

"Bu şiir değil," diye başardı.

Ama onu dinlemiyordu; aniden yer değiştirdi ve karanlık başı bacaklarının arasında belirene kadar vücudundan aşağı kaydı. Bir yalamayla planı aklından uçup gitti. Bir tane daha ve elleri saçlarında düğümlenmiş halde ona yalvarmaya başladı.

"Yapmalısın," diye ağladığını belli belirsiz duydu. "Yapmalısın," ama o yapmadı ... ve sonra onu rüzgârda savrulan bir yaprak gibi sarsan bir dizi kasılmayla parçalandı.

Ve sonra, kadın hâlâ ateşin pençesindeyken, adam onun üzerine çıktı ve bir şeyler mırıldandı. Kadın sessizce yalvararak kalçalarını yukarı kaldırdı ve adam onu itti.

Kanında yanan derin bir ateş gibi kocaman hissettiriyordu. "Acıyor mu?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Hiç de değil," demeyi başardı, sersemlemişti.

"Duramıyorum," dedi, kelimeler boğazından yırtılmıştı.

Onu kendine doğru çekti ve adam tekrar ve tekrar içine girdi. "Seni seviyorum," diye soluk soluğa bağırdı ama kadın dinlemiyordu. Vücudu spiral çiziyordu, her parçası konsantre olmuş, bekliyordu ... bekliyordu.

Adam geri çekildi ve sonra o kadar sert itti ki yatak duvara çarptı. Cyrus'tan belli belirsiz bir inilti duydu - hayır, bir inilti için fazla muzafferdi -Daha çok bir kükreme gibiydi, ama uçuyordu, o kadar şiddetli bir sıcaklık ve neşe fırtınasında kaybolmuştu ki, sonunda geçtiğinde uzuvlarındaki tüm gücü kaybetmişti.

Dakikalar ya da saatler sonra Cyrus'un üzerinde yattığını fark etti, kocaman vücudu onu yere mıhlamıştı.

"Merhaba," diye fısıldadı, dudaklarını terden ıslanmış boynuna çevirerek. "Çok ağırsın."

Bir iniltiyle yuvarlandı ve sonra bir leğenin yanında duran su sürahisine doğru yürüdü. Adam onu yıkadı ve kadın neredeyse hareket edemeyecek kadar rahatlamış bir halde adamın bu en mahrem hizmeti yerine getirmesine izin verdi. Sadece uzandı ve adamın kendisini yıkamasını izledi ve sonra yatağın üzerinde onun yanına uzandı.

Bir tarafa yuvarlandı, bir dirseğinin üzerine dayandı ve ona baktı.

"Seni seviyorum," dedi ve göğsüne bir öpücük kondurdu. Onun gözlerini görmek bile kalbinde bir sızı, küçük bir sızı yaratmıştı. Uykulu görünüyordu. . . mutluydu. Çok mutluydu. Ve onun asla gülümsemeyeceğinden emin olduğu şekilde gülümsüyordu.

"Kahretsin, bu iyiydi."

Gülümsemesi genişledi.

"Seni hiç incitmedi, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Pek hanımefendice değil," dedi, ona nasıl sarıldığını, arzuladığını ve yalvardığını hatırlayarak.

Yüzündeki ifade her türlü aşağılanma hissini telafi etti.

"Mükemmeldin," dedi sesinde olgunlaşmış bir memnuniyetle.

"Planınızı takip edemediniz. Kontrolü kaybettin." Bir parmağını göğüs ucunda gezdirdi ve sonra ona bir bakış fırlattı. "Buna bayıldım."

Kollarını başının arkasına koymuştu. "Böyle yapmaya devam edersen tekrar yapacağım."

Parmaklarının dümdüz bir karın üzerinde gezinmesine izin verdi.

"Bir şiir okuyacaktım," dedi, sesi derin bir tona bürünmüştü.

"Çok geç değil. Bana şimdi söyle," diye emretti, parmaklarını ona dolayarak.

" *'Bazıları atlı bir ordu, bazıları yaya bir ordu düşünüyor ...'* " başladı.

O güldüusulca. "Sen okuyan ŞİİR hakkında *Savaş mı?*" Deneyler yaptı ile hareketli onu el. Bu da deney oldu Belli ki başarılıydı, çünkü Cyrus bir nefesle karşılık verdi, kalçaları hafifçe itildi. "Bildiğim tek şiir bu. Şöyle diyor: *'Bazıları bir filo düşünür*

"Gecenin karanlığında gemiler en güzel manzaradır. "

"Bekle," dedi alaycı bir tavırla. Adamın vücudundan aşağı doğru inmişti. Elini sertçe ereksiyonunun etrafına dolamıştı ve daha yakından incelemek için eğildi. "O şiiri kim yazdı? Baştan başlamanı istiyorum."

Nefesi tekrar kesildi. "Sappho adında bir Yunan şairi." Yeniden başladı, sesi kısıktı, ara sıra bir kelimeye takılıyordu. " *'Kimine göre atlı bir ordu, kimine göre yaya bir ordu, kimine göre de gecenin karanlığında bir gemi filosu en güzel manzaradır. "* Lucy daha da yaklaştı ve yaladı. Adamın bedeni yataktan kalktı, göğsünden bir inilti koptu.

Başını kaldırdı. "Sıradaki sıra?"

" *'Ama bence bu karanlık dünyadaki en güzel manzara, insanın en çok arzuladığı şeydir. "* Sonra hızlı bir hareketle onu sırtüstü çevirdi, bacaklarını ayırdı ve içine girdi.

"Aklınızda herhangi bir soru varsa diye söylüyorum," dedi elleriyle onun yüzünü kavrayarak. "İstediğim şey, en çok arzuladığım şey, bu dünyadaki en güzel manzara

karanlık dünya, sensin."

Göğsünde bir hıçkırık yükseldi, ama sonra uzun dakikalar boyunca dökülmedi. Ta ki onlar sakinleşene ve adamın ağırlığı tekrar kadının üzerine çökene kadar.

"Çocukken," diye sordu, gözyaşlarını öperek, "hiç hanımeli çiçeğinin tatlı merkezini emdin mi?"

Hâlâ titriyordu ve kelime bulamıyordu.

"Ben de sana bunu yapmak istiyorum," dedi, ağzı nazik bir okşayışla onunkinin üzerinde gezinirken. "Senin tatlılığını bulmak ve hepsini kendime almak istiyorum. Çok sahipleniciyimdir. Aslında, kız kardeşlerim çocuk odasında benden nefret ederlerdi."

Titrek bir soru sormayı başardı: "Neden?"

"Teneke askerlerimden hiçbirisiyle oynamalarına izin vermezdim, kendim onlarla oynamak için çok yaşlı olsam bile. Onlar *benimdi*, görüyorsunuz. Hepsini kendime istiyordum." Son birkaç kelime eşit aralıklarla çıktı, karnında orada olduğunu bile bilmediği şiddetli bir yerden söylendi. "Sen de benimsin. Seni paylaşmayacağım, bazı beyefendilerin yaptığı gibi değil. Bir sevgili edinirsen asla bir kenara bakmayacağım, Lucy. *Asla*."

"Sevgilin yok mu?" diye fısıldadı, sesi nazikçe hüzünlüydü.

Cyrus onun melankolisindeki alaycılığı, kişiliğinin özündeki dürüstlüğü fark etti ama yine de görüşü karardı. "Asla," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Seni *asla* paylaşmayacağım."

Ona gülümsedi, gözyaşları dinmişti. "Dünyayı bu kadar centilmen olduğuna ikna etmeyi nasıl başardın?" diye sordu, alaycılığı artık çok açıktı, sesi yağmurdaki çanlar gibi çınılıyordu. "I

Tanıdığım herkesin sizin mükemmel bir beyefendi olduğunuzu iki kez düşünmeden kabul edeceğini söyleyebilirim. Ve yine de ..."

"Ben bir centilmenim," dedi ve yanağını saçlarına değdirebilmek için onu tekrar kendine çekti. "Senin dışında."

"Yani ... sevgili yok. İkimiz için de." Kadının sesindeki sevinç tonu onu hiçbir kelimenin yapamayacağı kadar sakinleştirdi.

"Asla."

EPILOG

"Babam sonra ne yaptı?" diye sordu genç-çok genç-kadın, taburesinde heyecanla dönerek. "Bu benim en sevdiğim bölüm!"

"Bir beyefendi gibi davranmayı unuttu," dedi annesi, kocasına alaycı bir sitemle bakarak, ama gülümsemeden de edemedi. Şakaklarına erken kırağı düşmüş saçlarıyla bile Cyrus her geçen yıl daha yakışıklı görünüyordu.

Beata'nın kardeşi Samuel, "Babam bunu asla unutmaz," diye söze girdi. "Çünkü o bir düğ ve bu sıradan bir beyefendi olmaktan daha iyi."

"Hiçbir şey bir centilmen olmaktan daha iyi olamaz," dedi Cyrus, eğilip beş yaşındaki oğlunu omzunda sallayarak.

Beata, "Olmadığın bir zaman hariç," diye belirtti.

"Bir centilmen -ve bir düğ- centilmence davranış kurallarından sadece *ne zaman* vazgeçebilir?" Cyrus Samuel'e sordu.

"Sadece alçak bir solucan bir hanımefendiye hakaret ettiğinde!" Beata kardeşinin sözünü keserek ilan etti.

Samuel ellerini babasının saçlarında gezdirerek, "İşte o zaman," diye onayladı. "Atçılık oynayabilir miyiz baba?"

"Hayır," dedi annesi, ona doğru uzanarak. "Buraya gel, Sam-oğlum. Dadı Grey'in kapıda durduğunu gayet iyi görebiliyorsun. Onu bekletmek hiç kibarca değil."

Samuel ayağa kalkarak dörtmala dadısının yanına gitti, büyük bir kişnemeyle onun etrafında döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

"Çok *gürültü* yapıyor," dedi Beata onaylamayarak. "Şimdi hikayeyi bitir baba.

Söz vermiştin."

Cyrus karısının elini tuttu ve onu kucağına çekti. "İşte, düğünümüzün şerefine verilen bir maskeli balodaydık; evli bir çift olarak ilk kez görünüyorduk."

Lucy onun omzuna yaslandı ve Cyrus'un iri bedeninin onu sarmasının, kolunun onu sıkıca tutmasının verdiği sessiz hazzın tadını çıkardı.

"Ve annem ... giyyordu." Beata sordu.

Cyrus Lucy'nin kulağına bir öpücük bıraktı. "Annen sadece onun olabileceği kadar güzeldi. Bana öyle geliyor ki safir mavisi ipekten bir elbise giymişti. Son derece nefis görünüyordu."

Beata kaşlarını çatarak, "Bence tatlılar annelere değil, nefis şeylere yakışır," dedi. "Eğer kelimeyi doğru anladıysam."

"Annen diğer anneler gibi değil," dedi Cyrus. "O her zaman nefistir."

Lucy ona gülümseyebilmek için başını arkaya yatırdı ve adam dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

"Zümrütleri de takıyordu," diye sordu Beata. "Kolye ve küpeler, düğününde ona verdiğin ve bir gün bana miras kalacak olan set."

"Uzun bir süre için değil, seni açgözlü çocuk," dedi Lucy. "Korkarım ki Pole Dükü soğukkanlılığını kaybetti-"

"Çünkü o alçak bir solucan!" Beata ciyakladı.

"Ve bir daha tekrarlanamayacak bir şey söyledi," diye devam etti Lucy. "Ve normalde en titiz adam olan baban onun çenesine öyle sert bir yumruk attı ki, Majesteleri havaya uçtu, içecek masasına çarptı ve her şeyi kendisiyle birlikte yere serdi."

"Her yerde kek vardı," dedi Cyrus tembelce, parmağıyla Lucy'nin boynundaki desenleri takip ederek. "Yerler petit four'larla kaplıydı."

"Samuel'in orada olmaması iyi bir şey," dedi Beata. "Etrafta sürünür ve onları yerden koparıp yedi. Çok iğrenç biri." Elbette bunu ürpererek söyledi.

"Sonra dük oturdu-" Cyrus hikayeyi devraldığını söyledi.

Lucy, "Saçına erikli puding bulaşmıştı," diye araya girdi.

"Kutup oldukça şaşkın bir şekilde etrafına bakındı - İkinizin yanında bir cümleyi bitiremediğimi fark ettiniz mi?"

Lucy ona karşı burnunu kırıstırdı. "Gerçekten umursamıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi, neredeyse ciddi görünüyordu. "Evdeyken tüm saygınlığımı yitiriyorum. Lordlar Kamarası'ndayken insanlar asla sözümü kesmez, bunu bilmenizi isterim."

"Saygınlığın hiçbir zaman sandığın gibi olmadı." Bu kez Lucy *onu* öptü, bir şefkat ve sevgi dalgasına kapılmıştı ... ve başka bir şeye de.

Anında gördü ve gözleri parladı. Bir eli Beata'nın göremeyeceği bir şekilde poposunun altına kayd. "Baloya gitmeden önce biraz kestirelim mi?" diye fısıldadı kulağına.

"Anne! Ve sonra kral dedi ki ..." Beata sordu.

Lucy kendini toparlayarak, "O henüz kral değildi; o günlerde sadece naıptı," dedi. "Dedi ki: 'Damme, ama hepimiz bunu yapmanı bekliyorduk. ' Cyrus onun poposunu günahkâr bir şekilde okşuyordu. Parmakları daha uzağa gitme tehdidinde bulunduğu kucağından sıçradı.

"Sonra kral kötü dükü tekmeledi; bu kısmı unutma baba!"

"Abartmayalım, Beata. Daha çok kraliyet parmağıyla bir dürtme gibiydi," dedi Lucy eteklerini sallayarak.

"Ve işte o zaman kral babama kendi dükalığını verdi," dedi Beata, son derece memnun bir iç çekişle.

"Aslında bir yıl sonrasına kadar değildi," diye mırıldandı Cyrus. Ayağa kalkmıştı. "Dadı Grey'e dönme vakti geldi, genç bayan. Neredeyse yatma vaktin geldi."

Beata zıplayarak ayağa kalktı. "Bu hikâyeye bayılıyorum," dedi bir çocuğun kana susamış neşesiyle. "Çünkü sonra alçak solucan Amerika'ya gitti ve bir gölete düşüp boğuldu. Tıpkı bir peri masalının sonu gibi."

"Dört yıl sonraydı ve dük çok fazla konyak içmişti," diye düzeltti Cyrus. "Yani sonunun erikli tartlarla ya da zümrütlerle hiçbir ilgisi yoktu."

"Çünkü o bir solucandı," dedi Beata, açık kapıya doğru dans ederek.
"Umarım balo çok güzel geçer, anne."

Omzunun üzerinden baktı ama annesi ve babası onu duymayacak kadar sıkı bir kucaklaşmaya girmişlerdi.

Bu biraz can sıkıcıydı ama aynı zamanda midesinin derinliklerinde mutlu hissetmesine de neden oluyordu. Merdivenleri tırıs tırıs *çıkarken bir* gün nasıl bir adamla evleneceğini planlıyordu.

Korsana benzeyen biri, diye düşündü.

Belki de babama benzeyen bir adam. Babam yakışıklı, ciddi ve düzgün biriydi ve bir korsana hiç benzemiyordu.

Ama yine de onda çok hoş bir şeyler vardı.

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)